

Gỗ Mục Không Thể Đeo

Contents

Gỗ Mục Không Thể Đeo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	23
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	35
10. Chương 10	37
11. Chương 11	42
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	72
20. Chương 20	75
21. Chương 21	79
22. Chương 22	82
23. Chương 23	86
24. Chương 24	89
25. Chương 25	92
26. Chương 26	95
27. Chương 27	98
28. Chương 28	100
29. Chương 29	104
30. Chương 30	106
31. Chương 31	110
32. Chương 32	112
33. Chương 33	115
34. Chương 34	119
35. Chương 35	122
36. Chương 36: Kết Thúc	125

Gỗ Mục Không Thể Đeo

Giới thiệu

Đối phương đột nhiên nâng khoe miệng cười đến rạng rỡ, chớp chớp đôi mắt lấp lánh ánh sáng, nhìn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/go-muc-khong-the-deo>

1. Chương 1

Mở đầu:

Thành phố A

Cuối hè, ánh mặt trời nhẹ nhàng nhưng cũng rực rỡ, xuyên qua tầng tầng lớp lớp những tán cây rồi trường dài trên mặt đất, gió khẽ lay nắn lá hoà vào nhau, loang lổ thứ màu sắc phức tạp của trời chiều.

Trên đường phố, một đoàn quân nhân mắt nhìn thẳng đang bước đều, hàng ngũ chỉnh tề. Đoàn trưởng là người có dáng người cao to, rắn chắc trắng kiện, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, nước da màu lúa mì phản xạ dưới ánh mặt trời đầy khoẻ mạnh nhưng cũng kêu gọi sáng bóng. Cảnh tượng này thu hút rất nhiều sự chú ý.

Thời điểm đến trước Quảng Trường Nhân Dân, Lí Mộc hô to:

- “Nghiêm!”

Rồi xoay người, phân phó với toàn đội:

- “Các đồng chí tự đi mua đồ cần thiết, sau một giờ tất cả tập trung tại đây. Giải tán!”

Sau tiếng hô, đoàn quân nhân giải tán, người đi thì trật tự di chuyển người không đi thì yên ổn xếp hàng, vừa nhìn là biết ngay được huấn luyện nghiêm ngặt, quả là quân nhân có khác.

Trong quân đội, mỗi tuần binh lính sẽ được thay phiên xuất khu, có thể ra phố mua sắm vài nhu yếu phẩm. Lí Mộc sống vốn tiết kiệm, lại thêm chế độ đãi ngộ quân nhân của quân đội rất tốt, mà đồ dùng cũng không thiếu gì nên hắn rất ít khi đi ra ngoài. Nhưng hôm nay, không hiểu sao hắn lại đổi ý, xuất khu một phen.

Tuy rằng đã đóng quân ở thành phố này hơn một năm, nhưng vì bản thân vốn ít ra ngoài nên đối với nơi này, Lí Mộc vẫn không quen thuộc ấy. Nghĩ tới nghĩ lui, hắn thấy vẫn nên đi dạo khu mua sắm một vòng trước thì hơn.

Ai ngờ, chân trước còn chưa đặt đến cửa khu mua sắm, hắn đã nghe phía sau mình có tiếng thét chói tai:

- “Bắt cướp a! Có kẻ cướp túi xách!”

Hắn xoay người, nhìn theo hướng chỉ tay của người đang la hét cầu cứu đầy đau khổ kia, thật nhìn thấy một bóng dáng đang ra sức chạy thực mạng.

Một giây sau, Lí Mộc như một con báo nhanh nhẹn lao ra ngoài. Trong chớp mắt, tên cướp vốn đã chạy xa hơn mười mét thể nhưng lại bị cánh tay của hắn níu lại, ghì chặt người xuống đất. Hắn nhanh tay đoạt lại cái túi xách nữ từ trong tay tên cướp, xoay đầu nhìn chăm chăm về phía người kia, hỏi:

- “Xin hỏi, đây là của cô sao?”

Lúc này, cô gái mới có phản ứng, lon ton chạy đến, vừa nói vừa cười:

- “Là của em, là của em, cảm ơn anh đồng chí!”

Lí Mộc kéo tay tên cướp vẫn còn nằm trên đất, lạnh lùng nói:

- “Đứng lên! Đi đến đồn công an!”

Tên cướp nằm trên mặt đất vịn vẹo thân mình kêu đau, xoay người nhìn về phía cô gái, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- “Cô... Cô được lắm!”

Lí Mộc ngẩn ra, nhìn đến vẻ ngoài của tên cướp mà ngạc nhiên, quần áo của tên này thoạt nhìn cũng rất cao cấp, nhưng sao lại ban ngày ban mặt mà đi cướp túi xách của người khác như thế? Nhưng lại nghe từ chính miệng tên đó nói ra câu uy hiếp ‘người bị hại’ kia, sắc mặt Lí Mộc trầm xuống vài phần.

Lúc này, cô gái bị cướp túi xách cười híp mắt với Lí Mộc:

- “Anh quân nhân này, hôm nay thật cảm ơn anh! Xin hỏi anh đóng quân ở thành phố A sao? Anh ở đơn vị nào? Tên gọi là gì? Em nhất định phải tặng một huy hiệu để cảm ơn anh mới được!”

Lí Mộc lắc đầu:

- “Không cần, bảo vệ an toàn và tài sản cho người dân là nhiệm vụ của quân nhân như chúng tôi.”

Sau lại xoay đầu nói với tên cướp:

- “Đi, đi lên đồn cảnh sát!”

Cô gái chợt bước lên một bước chặn đến trước mặt hắn, gương đôi mắt to tròn long lanh như có nước:

- “Anh đồng chí, dù sao em cũng không bị mất thứ gì, thôi thì tha cho hắn đi.”

- “Không được, chuyện này sao có thể...”

- “Đồng chí, anh còn chưa cho em biết anh tên gì, ở quân khu mấy nữa đó nha.”

- “Thật không cần cảm ơn...”

- “Nếu không thì như vậy đi, buổi tối anh rảnh không, em mời anh bữa cơm?”

- “Cảm ơn, không cần, bộ đội chúng tôi có quy định không thể...”

- “Nếu không thì, anh cho em cách liên lạc với anh, hôm nào em hẹn gặp lại anh có được không?”

- “Cũng không cần...”

Lí Mộc nói chưa hết câu, đã thấy mỹ nữ với khuôn mặt có ngũ quan tinh xảo trước mắt đột nhiên nước mắt lưng tròng, tỏ vẻ như vô cùng oan ức, bày ra bộ dáng buồn tủi nhìn Lí Mộc:

- “Anh ghét em sao? Sao lại chối bỏ ý tốt của em?”

Lí Mộc bối rối đến độ nói lắp, cuống quýt lắc đầu:

- “Không... Không có...Không có...”

Đối phương nhanh chóng bày ra một mặt vui vẻ:

- “Vậy thì anh thích em rồi hả?”

Lí Mộc cứng họng, đầu óc rơi vào một hố hỗn loạn.

Đối phương đột nhiên nâng khoé miệng cười đến rạng rỡ, chớp chớp đôi mắt lấp lánh ánh sáng, nhìn Lí Mộc với vô vàn niềm vui, nói:

- “Thì ra chúng ta thật ‘lưỡng tình tương duyệt’! Đã vậy... đại ân khó mà một lời là có thể báo đáp, thôi thì em đành lấy thân báo đáp vậy!”

* ‘lưỡng tình tương duyệt’ là một thành ngữ hiện đại, ý chỉ đôi bên thật ý yêu nhau mà đến với nhau...*

Vốn được xưng là “Thiết diện Diêm Vương”, không sợ trời không sợ đất, huấn luyện vô số tân binh, lập không ít công to công nhỏ, Lí Mộc – rốt cục cũng hoàn toàn ngây ngốc, đứng ‘chôn chân’ giữa Quảng Trường Nhân Dân đầy người đến người đi...

Chuyện này đối với Lí Mộc mà nói, so với phim bom tấn của Hollywood còn chấn động hơn. Ngày bắt đầu tiến hành ‘lấy thân báo đáp’, thật không phải là lần đầu tiên mà họ gặp nhau.

Thế nhưng Lí Mộc sớm đã quên mất đã từng gặp qua cô nàng không thể chọc vào ấy.

Vì vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến An Hảo liều chết theo đuổi hắn.

Hơn một năm trước, An Hảo vì muốn an ủi cô bạn thân Phương Nam Nhân thất tình, nên đã đồng ý cùng cô nàng đến tham gia một ngày hội xem mắt tên là ‘Tình Yêu Tám Phút’. Từ nhỏ đến lớn, An Hảo không thiếu con trai theo đuổi, nên đối với buổi họp hội xem mắt này cũng là lần đầu tiên cô tham gia.

Thật ra cô cũng chẳng tin tưởng gì vào những buổi xem mắt, mà nhìn đến cảnh người khác thất vọng với đối tượng xem mắt cũng đủ khiến An Hảo quả quyết khẳng định – chỉ có dạng người không đứng đắn mới có thể đến xem mắt như thế này.

Nhưng lúc An Hảo đang buồn muốn chết, chẳng màng để ý đến những đối tượng xem mắt không ngừng thay đổi kia thì kỳ tích xuất hiện.

Lần này ngồi đối diện cô là một người con trai, xem tướng mạo kìa, mày rậm mắt tinh môi mỏng mũi cao, cộng thêm nước da màu lúa mì – hết sức phong cách! Áo sơ mi gọn gàng sạch sẽ, cà vạt thắt ngay ngắn tỉ mỉ, dáng ngồi nghiêm trang cao lớn – lại thêm một lần hết sức phong cách nữa!

Vừa rồi ngồi đối diện với cô, lần lượt không phải quá béo thì cũng xanh xao vàng vọt, hoặc xấu xí hoặc không đứng đắn, nhưng giờ trước mắt lại hiện lên một người con trai với vẻ ngoài ưu chất như thế này, An Hảo cảm thấy tinh thần phấn chấn như được nhìn thấy Gà Hoàng Thử Lang. Thu lại vẻ ngoài ngây ra của mình, nở một nụ cười cùng cái nháy mắt mang lực sát thương cao – một là thẹn thùng hai là nhu mì ba là tinh khiết và bốn là đẹp. (T.T có kiểu cười thế này sao ạ????) Mỗi khi An Hảo lộ ra nụ cười như vậy, Phương Nam Nhân nhận ra – cô đã chọn được con mồi, nhất định sẽ khiến nó bỏ mình tử trận!

theo như bác gú – gồ, Gà Hoàng Thử Lang dịch ra cũng hao hao với con Gà Hoàng Gia bên mình í...túm lại là ột mục đích là chỉ người đẹp, nhưng mình lại không biết nên edit từ đó thế nào, bạn nào có ý hay hơn thì “ném” cho QJ nha nha nha ^^

Nhưng tục ngữ có câu: ‘Mắt thường không nhìn ra vàng ngọc’. Dịch sang thứ ngôn ngữ chuyên dụng của An Hảo và Phương Nam Nhân, chính là – ‘Mắt chó của người bị mù, không nhìn ra bà là tuyệt thế mỹ nữ à!’

Người con trai vẻ ngoài ưu chất này, ánh mắt trong suốt nhưng vô cùng nghiêm túc, nhìn thấy An Hảo xinh như hoa đẹp như bướm, thế mà trước sau nét mặt cũng chẳng lộ ra chút tia kinh ngạc nào, đáy mắt bình tĩnh vô cùng. Trong lòng An Hảo thầm cảm thán – ‘Được! Đứng trước sắc đẹp như vậy mà cũng bất động như núi, không mang chút vẻ háo sắc, đủ bình tĩnh!’

Nhưng rất nhanh An Hảo cũng phát hiện, chàng trai cực phẩm đối mặt với sắc đẹp của cô, sau khi qua giai đoạn bình tĩnh ban đầu, lại thăng hoa đến một cảnh giới khác – Coi – Như – Không – Thấy!

Cuộc nói chuyện kế tiếp của cô, vô cùng khốn khổ. Bất kể An Hảo nói cái gì, đối phương cũng chỉ hoặc là gật đầu hoặc là lắc đầu, nếu không thì chính là trầm mặc không nói. Suốt buổi, An Hảo giống như một người độc mình diễn xuất, mà người xem dưới khán đài lại bày ra bộ mặt nghiêm túc, ánh mắt như dao nhìn chằm chằm vào cô.

An Hảo luôn khéo léo, khuấy động không không khí thu hút ánh nhìn của người con trai, nhưng từ trước đến nay lần đầu cô đối mặt với một người con trai mà lại sinh ra cảm giác bất lực cùng thất bại như thế này.

Người con trai ấy cuối cùng cũng chịu nói câu đầu tiên trong ngày hội, nhưng lại khiến An Hảo muốn phát điên. Hắn nói:

- “Cô An, tám phút đã hết.”

Giọng nói bình tĩnh, âm thanh trầm thấp, thật hấp dẫn người khác đến hồ đồ. Nhưng An Hảo lại chỉ muốn đem cốc nước trong tay hất hết lên đầu hắn.

Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, “cực phẩm nam nhân” trước mắt này, không hơn không kém chính là một người có tình cảm như gỗ mục!

Lần đầu giao chiến, thất bại.

Nửa năm sau, An Hảo đang trên đường đến hôn lễ của Phương Nam Nhân làm phụ dâu, vừa lúc gặp Lí Mộc đang chỉ huy một đám huynh đệ vừa hô hét vừa chạy bộ ngang qua. An Hảo đang ngồi ngay ngắn trong xe mà Lâm Nhiên phái đến để đón cô, liếc mắt nhìn thấy khuôn mặt mấy lần xuất hiện trong ác mộng của mình. Cúi đầu vừa nghĩ, mình hôm nay ăn mặc ‘quốc sắc thiên hương’ đẹp như tiên thể này, nhất định phải lên trước gặp hắn chào hỏi, khiến hắn chấn động ngay tại chỗ, trở tay không kịp, nhằm báo thù cho sự thất bại trong ngày hội xem mắt nửa năm trước!

Vì vậy An Hảo dặn tài xế thả chậm tốc độ xe đi đến bên cạnh hắn, quay cửa xe xuống, nở nụ cười ưu nhã hoàn mỹ:

- “A, anh Lí? Thật tình cờ...”

Nhưng người con trai mặc quân trang chạy dưới ánh mặt trời, mồ hôi thấm đẫm như mưa toát lên vẻ hấp dẫn, chỉ xoay đầu nhìn cô một cái, nói như có như không:

- “Cô là ai?”

Trong phút chốc, nét mặt An Hảo từ tươi như mùa xuân chuyển thành ngày thu tàn úa...

Lần thứ hai giao chiến, lại thất bại.

Cho nên, từ đó về sau Lí Mộc không ngừng gặp lại cơn ác mộng ‘lấy thân báo đáp’ ấy, thật ra thì bọn họ cũng đã là lần thứ ba giao chiến rồi.

Ngày đó cô đến nhà Phương Nam Nhân chơi, đúng lúc cũng gặp được Lâm thiếu ở đó, hai người kết bạn rồi cùng nhau ra về, vừa ra đến cửa, cô đã nhìn thấy một bóng lưng cho dù có hoá thành tro bụi cô cũng nhận ra. Trong nháy mắt An Hảo nghĩ ra ý hay, đem túi xách của mình nhét vào tay Lâm thiếu:

- “Cầm túi xách của tôi chạy mau, cái gì cũng đừng hỏi, sau này tôi mời anh bữa cơm!”

Lâm thiếu không nghi ngờ gì, liền làm theo.

Kết quả ai cũng biết.

Lần này, An Hảo đã nắm chắc được tình hình, chuẩn bị đầy đủ ọi tình huống, dựa vào khả năng diễn xuất ‘xuất quỷ nhập thần’ của mình cùng với phương châm ‘Người không biết xấu hổ, chính là thiên hạ vô địch’, giữa ban ngày ban mặt nửa ép buộc nửa lừa gạt quân nhân gan dạ sáng suốt, kết thúc thu về chiến thắng!

Dĩ nhiên sự kiện lần này khiến Lâm thiếu gia tức giận tuyên bố cùng cô ân đoạn nghĩa tuyệt. Hắn đường đường là Lâm thiếu, đi đến nơi nào cũng có người tâng bốc, tán tụng, thế nào lại bị người khác cho rằng mình là kẻ cướp rồi còn bị ghì chặt xuống đất? Thật không xem hắn ra gì!

An Hảo mang theo quà tặng chủ động tới cửa nói xin lỗi. Cuối cùng còn không tiếc vỗ ngực thề thốt, Lâm thiếu gia từ nay về sau nếu muốn theo đuổi cô gái nào, An Hảo nguyện ý đi theo sau bày mưu tính kế hỗ trợ, đừng nói là làm trâu làm ngựa, cho dù là làm người yêu cô cũng không từ! (chị này khôn phết nhể ==..=)

Mặc dù lúc ấy Lâm thiếu gia có trả lời một câu:

- “Bản thiếu gia còn ngại con gái theo đuổi tôi quá nhiều! Làm sao tôi có thể chủ động theo đuổi con gái chứ?!”

Bất quá nhìn An Hảo xin lỗi đầy thành ý, tốt xấu thế nào vẫn quyết định tha thứ cho cô, còn hứng trí bừng bừng liều chết làm ‘quân sư quạu mo’ cho con đường ‘theo đuổi’ của An Hảo.

Buổi trưa một ngày đẹp trời. Sau giờ cơm trưa là thời gian tự do hoạt động, trong bộ đội tràn ngập không khí vui mừng của binh lính.

Duy chỉ có mỗi Lí Mộc, sắc mặt còn đen hơn cả Bao Thanh Thiên.

Đối với Lí Mộc mà nói, người kia quả thật là một ‘con ác mộng’.

Hắn sống hơn hai mươi năm, cho dù trời có sập hắn cũng chẳng màng, trong quân đội có biệt danh là ‘Thiết Diện Diêm Vương’. Nhưng chỉ cần nhìn thấy cô, trong đầu Lí Mộc như có một sợi dây thần kinh phản xạ vô điều kiện khiến hắn đau đầu không thôi.

- “Báo cáo Liên trưởng, có điện thoại!” – Tiểu Khương là một tân binh lanh lợi, năm nay mới mười chín tuổi, tính tình nhu hoà, ngay cả người thường ngày nói chuyện vô cùng nghiêm túc như Lí Mộc cũng lộ rõ vẻ ôn hoà đối với hắn. Giờ phút này nghe hắn nghiêm trang báo cáo, nhất thời khiến thần kinh Lí Mộc căng thẳng kêu đau.

- “Nếu như là cô ấy, thì cứ nói tôi không có ở đây.” – Lí Mộc trầm mặt phân phó.

- “Báo cáo Liên trưởng, cô An nói, nếu anh không có ở đây, cô ấy sẽ cứ cách mười lăm phút gọi điện một lần, cho đến khi anh có ở đây mới thôi.” – Tiểu Khương tuy vẻ ngoài vô cùng nghiêm túc, nhưng đôi mắt kia đã tiết lộ, giờ phút này tâm tình hắn đang hả hê lắm.

Lí Mộc thở dài một hơi, bưng khuôn mặt lạnh như băng đi nhận điện thoại.

Chân trước của hắn vừa đi, chân sau của Tiểu Khương đã hoả tốc lao đến phòng ngủ của các binh lính – ‘Cô nàng khắc tinh của Liên trưởng lại gọi điện đến rồi!’

Vì vậy, bên này Lí Mộc vừa nhận điện thoại – “Này” – một tiếng, thì ngoài phòng bên kia đã ầm ập đến mười mấy đôi tai.

- “Ừ. Chuyện gì?”

- “Không cần.”

- “Thật không cần?!”

- “Cảm ơn ý tốt của cô, không cần!”

‘Rụp’ một tiếng cúp điện thoại, Lí Mộc chợt mở cửa, mười mấy ‘đại lão gia’ bên ngoài vì chưa kịp rời khỏi hiện trường nên cứ - “Ày da! Ày da!”, chất chồng lên nhau mà ngã vào bên trong.

Lí Mộc nghiêm mặt, cười mỉa đám anh em của mình, nâng tay chỉ về phía cửa sổ:

- “Thế nào, buổi sáng chưa luyện tập đủ? Chạy quanh mười vòng!”

- “Liên trưởng....” – Một đám người đồng thanh rên la thấu trời.

- “15 vòng.”

Cường quyền thắng lợi, không ai dám lên tiếng nữa, ngoan ngoãn chạy vòng quanh sân.

Nhưng ngay lúc thực thi việc chạy vòng, họ cũng không ngừng đoán già đoán non. Bộ đội đóng quân ở thành phố này, chỉ toàn là một đám ‘đại lão gia’ ngốc đơ ở với nhau suốt ngày, thật chẳng tìm thấy sự thú vị nào. Nhưng tự nhiên giờ lại vô duyên vô cớ xuất hiện một người lợi hại như vậy, ngay cả vị Liên trưởng mà bọn họ sùng bái cũng có thể khắc chế, khiến bọn họ tò mò mãi về An tiểu thư kia.

Nghe nói vị An tiểu thư đó là một đại mỹ nhân hiếm thấy!

Nghe nói đại mỹ nhân đó đã trúng tiếng sét ái tình với Liên trưởng của bọn họ!

Nghe nói đại mỹ nhân trúng tiếng sét ái tình này luôn mặc kệ mưa gió, ngày ngày gọi điện thoại đến đây!

Nghe nói đại mỹ nhân không chỉ gọi điện thoại mà còn thường chạy đến đưa quà thăm hỏi!

Nghe nói Liên trưởng từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, thường truy đuổi bọn trộm cướp, nhưng chỉ mỗi đối với đại mỹ nhân này – vừa nghe thấy tiếng đã hồn lìa phách tán!

Nghe nói ...

Trong quần chúng nhân dân – không đúng, là trong đám quân lính cấp dưới truyền miệng nhau, vị An tiểu thư đó đã trở thành thần thoại. Người gặp qua cô, sẽ yêu chết khí chất can đảm cùng sự thông minh sắc bén của cô, người chưa gặp qua cô, chỉ hận tại sao bản thân mình không có duyên được gặp giai nhân?!

Sau khi một đám người cấp tốc chạy xong 15 vòng, thì thấy một chiếc xe giao hàng nhỏ từ cửa quân khu chạy vào. Tài xế sau khi xuống xe, lấy theo một bó hoa từ trên xe xuống.

Lí Mộc bước nhanh tới, trầm giọng hỏi:

- “Có việc gì?”
- “À, cô An chỉ danh gửi hoa cho Liên trưởng.”
- “Không phải đã nói với cô ấy là không cần rồi sao?”
- “Sao? Tôi không biết đâu, dù sao hàng cũng đã đưa đến, muốn xử lý thế nào là chuyện của anh.”

Lí Mộc nhìn lái xe chuyển xuống mười mấy chậu hoa, rồi lái xe rời đi, hắn nâng tay xoa xoa huyết thái dương. Một đám anh em binh lính nhao nhao ập đến, khỏi phải nói cũng biết hoa này là do ai tặng, nhưng cũng không dám nhắc đến tên của người đó. Vì vậy bọn họ cười ha hả nói:

- “Liên trưởng ơi, hoa đẹp như vậy, mỗi phòng ngủ được một chậu chứ?”

Lí Mộc khoát tay – “Ai thích thì cứ lấy.”

Một màn giành giật diễn ra.

Cuối cùng bọn họ còn tự giác, chừa lại cho hắn một chậu. Hắn cũng không biết đó là hoa gì, chỉ thấy hoa mang một màu đỏ au, giống như một đốm lửa, rất đẹp, Lí Mộc mang chậu hoa đặt bên cửa sổ phòng ngủ của mình.

Lần đầu tiên An Hảo mang quà đến, Lí Mộc khẳng khái từ chối không nhận, An Hảo liền nước mắt lưng tròng, không nói câu nào, chỉ dùng đôi mắt vô vàn nỗi buồn tủi nhìn hắn cùng đám chiến hữu của hắn, khiến đám ‘đại lão gia’ ấy cũng không đành lòng. Cuối cùng vẫn là Chính trị viên ra mặt, vỗ vỗ vai hắn nói:

- “Được rồi, trước mắt hãy nhận đi, hôm nào tặng lại vài món là được.”

Ai ngờ đã có được lần một, thì sẽ có lần hai, ba, bốn...

Lí Mộc cau mày nhìn đến chậu hoa bên cửa sổ, đau đầu suy nghĩ nên tặng lại cái gì bây giờ?

Lúc này, Tiểu Khương lại đi vào, đôi mắt ẩn ý cười đến hả hê:

- “Báo cáo Liên trưởng, có điện thoại!”

Lí Mộc đứng dậy đi nhận.

- “Hoa em tặng như thế nào? Nhìn được không? Hoa đó là lấy từ chỗ bạn tốt của em – Liễu Song. Nếu anh thích em lại đi lấy, cô ấy có rất nhiều. Đúng rồi, bây giờ em đang ở trên xe, nửa tiếng nữa sẽ đến chỗ của anh. Có gì đợi lát nữa gặp mặt rồi nói, bye bye!”

Cứ như vậy, Lí Mộc từ khi nhận điện thoại, cũng chưa kịp nói câu gì, đối phương đã răm rắp nói xong rồi cúp điện thoại.

Hắn vừa mới đẩy cửa phòng ngủ ra, chỉ nghe thấy bên trong sục sôi tiếng thảo luận:

- “Cái gì? Cô An muốn đến đây?”
- “Khắc tinh của Liên trưởng đến rồi?! Tôi nhất định phải đi nhìn mặt mới được!”
- “Trời ơi, thần tượng của tôi sắp đến!”

Lí Mộc bực mình, giơ tay vỗ lên cửa:

- “Mọi người chuẩn bị, mười phút sau đi tập luyện dã ngoại!”

Hết chương 1

2. Chương 2

Cửa sắt đóng chặt, sân huấn luyện không một bóng người, kí túc xá lạnh lẽo.

Khi An Hảo diện váy công chúa tinh xảo, hai tay hai túi bánh ngọt lớn đứng trước cửa quân khu, đối mặt với cô chính là cảnh tượng ấy.

Anh chàng gác cổng đẹp trai cuống quýt giải thích:

- “Hai mươi phút trước, Liên trưởng đã đưa đoàn ra ngoại ô huấn luyện dã ngoại rồi.”

An Hảo tức giận đến thiếu chút nữa đem răng cửa mình ra mà cắn nát hết. Hắn nhất định là cố ý mà!

Đem mấy túi bánh ngọt được gói kĩ đưa cho lính gác, An Hảo cười hỏi:

- “Đồng chí, xin hỏi bọn họ tập luyện ở đâu vậy?”

Anh chàng lính gác trẻ tuổi cuống quýt trả lời:

- “Thật xin lỗi, quân đội có quy định, lính gác không thể tùy ý nhận đồ gửi bên ngoài, hay là cô chờ Liên trưởng về rồi trực tiếp đưa cho Liên trưởng thì tốt hơn. Huấn luyện dã ngoại có khi thì leo núi, khi thì chạy ven sông Bắc. Lần này giám sát theo không nhiều, hẳn là đi leo núi Vi Sơn rồi.”

An Hảo cũng không so đo, cười híp mắt nói cảm ơn, để đồ lên xe rồi chạy thẳng tới chân núi Vi Sơn.

Ghé đầu thấy An Hảo đã đi, lính gác từ trong túi lôi ra một quyển sổ nhỏ cùng một cây bút. Mở ra một trang trong cuốn sổ, rồi viết hai chữ ‘Đang’, phía bên dưới là rậm rạp một đám tên người, mỗi sau một cái tên còn ứng với một con số, còn có cả phương thức đánh cược.

Lính gác viết xuống một chữ ‘Một’, rồi lên tiếng cười, hai hàm răng trắng sáng như quảng cáo kem đánh răng.

Hàng trên của trang giấy viết một dòng chữ: Đánh cược – An tiểu thư tới bao nhiêu lần... thì Liên trưởng sẽ đầu hàng?

Dù trời đã bắt đầu vào thu nhưng thành phố A vẫn như cái ‘lò lửa’, ánh mặt trời không còn mãnh liệt như hồi tháng 7 tháng 8, nhưng nhiệt độ lại không giảm chút nào, trong không khí như dày đặc những phân tử hơi nước li ti. Cả người được bao vây bởi nhiệt độ cùng hơi nước, giống như đang ở nhà tắm hơi.

An Hảo bước thấp bước cao, chưa leo được bao nhiêu đã bắt đầu thở hồng hộc. Cô chống một tay lên gối, ngẩng đầu nhìn về đỉnh núi xa xa trông giống như vĩnh viễn cũng sẽ không đến được nơi đó. Mùa này lên núi Vi Sơn, cây lá xum xuê rậm rạp không thấy ánh mặt trời, hoa cỏ nở rộ. Nhìn từ xa, chẳng khác nào một vườn treo khổng lồ. An Hảo lấy tay quạt lấy quạt để, đến một tảng đá ven đường ngồi xuống, quyết định ‘hoá đá’ ở đây đợi tên gã mọt mồm đó.

Bên đường thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba du khách đi ngang qua, An Hảo thăm thán phục thể lực hăng hái của họ. Hằng năm mỗi lần thành phố A bước vào giai đoạn chuyển mùa hạ - thu như thế này, cô chỉ hận bản thân không thể gia nhập bầy đàn chim cánh cụt di cư đến Nam Cực, bước chân ra khỏi cửa cũng đã là một chuyện vô cùng khổ sở rồi, chứ đừng nói chỉ là loại hoạt động leo núi dữ dội như thế này. Nghĩ đến Lí Mộc lại ngay trong thời tiết thế này mà đem toàn đội đi huấn luyện dã ngoại, An Hảo thầm cảm thấy oán hận thay cho những người lính ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh ấy.

Đang lúc cô cảm thấy thật chán, Phương Nam Nhân gửi đến một tin nhắn: “Thế nào rồi? Lại trở thành mẹ của người ta rồi à?”

Hỏi câu hỏi như thế cũng chẳng khác gì nói ra câu tục ngữ ‘Thất bại là mẹ thành công’. An Hảo nhanh tay soạn tin nhắn trả lời: “Thôi đi, đến giờ còn chưa thấy người đâu nữa này! Đến gặp lãnh đạo quốc gia còn chưa khó khăn đến thế!”

- “Hả? Lại bị sập cửa vào mặt rồi à? Thêm lần này nữa hình như là 5 lần rồi đó? An công chúa à, cậu định quyết đại chiến ba trăm hiệp với hắc sao?”

- “Đấu với hắc, rất vui nha!”

- “Ừ, vậy cậu cứ cố gắng lên! An công chúa chưa bao giờ thất bại, ngàn vạn lần cũng đừng để tên Lí Mộc đó phá huỷ thanh danh một đời!”

- “Cậu cứ chờ xem đi, cho dù hắc có là lô-cốt dao chém súng bắn cũng không vào đầu được, tớ cũng có thể đem hắc hoá thành ngón tay mềm!”

Vừa mới gửi tin tức đi, xa xa liền nghe những tiếng hô hào. Trong lòng An Hảo vui vẻ - Đến rồi!

————— ta là dây phân cách — ta đang múa may quay cuồng —————

Trên sườn núi, đám người mặc quân trang vừa hô hào sang sảng vừa đạp chân trên nền đá đều đều chạy đến. Người chạy trước một mình kia, bản lĩnh cao lớn, bước chân vững vàng, cả người là quân trang màu xanh lá cây cực kì hiện ngang mạnh mẽ.

Lí Mộc vừa chạy đến ngay chỗ rẽ ở chân núi, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy dáng người đứng đó, tay áo thoỉ nhẹ bồng bềnh theo gió, mái tóc đen dài xoăn nhẹ như rong biển

Thấy bọn họ đã tới, An Hảo nhấc cái túi chạy chậm đến, cười híp mắt hỏi:

- “Mọi người huấn luyện xong rồi sao? Em tự mình làm bánh ngọt, đem tới cho anh cùng các anh em ăn đấy.”

Lí Mộc nhú mày, không nói gì, bước chân cũng bắt đầu chạy, An Hảo cũng không nói gì, chạy bên cạnh hắc. Bọn người phía sau thấy An Hảo đến tận núi Vi Sơn, từng người nín cười lên lên nhìn Liên trưởng của bọn họ sẽ phản ứng thế nào. Bước chân của quân nhân luôn lớn hơn, An Hảo khó khăn để theo kịp, không chạy được bao xa đã thở hồng hộc, chạy hết nổi rồi. Quay đầu nhìn sắc mặt Lí Mộc không thay đổi, khe khẽ cắn răng dùng sức đuổi theo.

Lí Mộc một mặt vừa hô hào khẩu lệnh, một mặt lại quay nhìn người phía sau mình, khoé mắt nhìn thấy bộ dáng An Hảo hết sức nhọc nhằn, trầm giọng nói:

- “Cô đừng đi theo chúng tôi nữa, mau về đi. Bánh ngọt tôi không cần, cô mang về luôn đi.”

An Hảo nghe thấy hắc chịu nói chuyện với mình, vui đến mức cười tươi như hoa nở:

- “Không sao, không sao, anh... anh không cần để ý đến em! Em... em theo được!”

Mới nói hết câu, chỉ nghe thấy một tiếng “A”, ven đường có một tên con trai đang ôm chân kêu đau. Lí Mộc lên tiếng hô “Dừng!”, chạy tới nhìn, An Hảo cũng vội vã đi theo.

Thì ra là thằng nhóc này mặc kệ biển báo ‘Cấm trèo’ mà leo lên một mỏm đá cao để chụp hình, kết quả là ‘tự mình làm bậy, không thể sống’ mà té xuống, bị thương ở chân.

Đi cùng với hắc có một cô bé, giây phút nhìn thấy bạn mình vì nghịch dại mà tự hại mình, hoảng đến nỗi lúng túng nhìn quanh, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Lí Mộc đi lên phía trước, sờ sờ nắn nắn đuôi của thằng nhóc hai cái, khiến tên nhóc la lên oai oái. Chính trị viên từ phía sau chạy lên, hỏi:

- “Sao lại dừng?”

- “Có người té bị thương, có lẽ là gãy chân.”

Chính trị viên liếc nhìn Lí Mộc, rồi lại nhìn sang An Hảo đang đứng kế bên đang thở hổn hển như người bị phát bệnh suyễn, nói:

- “Nếu không thì thế này đi, cô giúp một tay đem cậu ta vào bệnh viện, tôi dẫn đội trở về. Giải quyết xong mọi chuyện, về muộn cũng được.”

An Hảo nghe nói mà trong lòng vui vẻ vô cùng, Chính trị viên thật hiểu lòng người! Nhanh chóng đem một trong hai túi bánh đang cầm trong tay đưa cho anh ta, cười tủm tỉm nói:

- “Cảm ơn Chính trị viên! Đây là bánh ngọt, tự tay tôi làm, mọi người chớ ghét bỏ.”

Chính trị viên cười ha hả nói:

- “Ôi, có lòng như vậy, vậy tôi thay mặt mọi người cảm ơn cô.”

- “Không cần khách sáo, là người thân quân nhân thì phải biết quan tâm chăm sóc quân nhân mới phải chuyện!”

Vừa đem tên con trai bị thương kia công lên trên lưng, Lí Mộc nghe thế, thiếu chút nữa là ngã quỵ luôn xuống đất, Chính trị viên liếc nhìn hẩn sâu xa một cái – người thân nha....

Lí Mộc tuy mới huấn luyện dã ngoại xong, lại đang công thêm một người trên lưng vội vã xuống núi, nhưng lại không có một chút gì là mệt mỏi, ngược lại bước đi nhanh như bay. An Hảo cùng cô bé kia mỗi người đi một bên, lại vô cùng khổ cực theo sau.

Xuống đến chân núi, rồi thuê xe đi bệnh viện, Lí Mộc cùng An Hảo giúp một tay đem tên nhóc kia đến phòng hậu phẫu, xong hai người ngồi trên ghế dài trong bệnh viện nghỉ ngơi.

Lí Mộc vẫn luôn cho rằng An Hảo là một đại tiểu thư yếu ớt, không ngờ lần này cô thể mà chạy trước chạy sau, không oán trách than khổ chút gì, hơn nữa động tác lại nhanh nhẹn, khiến ánh mắt hẩn nhìn cô có chút thú vị.

- “Lần này làm phiền cô rồi.”

- “Không phiền không phiền! Giúp một tay thôi mà, với lại suốt đường đi toàn là anh công cậu ta, em cũng không giúp được gì.”

- “Váy của cô nhuộm máu rồi, không thể mặc lại.”

An Hảo hoảng hốt cúi đầu nhìn, đau lòng không thôi. Cái váy này là do cô vừa tốn nửa tháng tiền lương để mua, cố tình lần đầu tiên mặc đến tìm Lí Mộc nhưng lại ‘nhuộm máu’ thế này.

Nhưng là đã cố tình cao thượng tới giờ, như thế nào đi nữa cũng đành ‘phóng lao thì phải theo lao thôi’, vì vậy khoát tay cười nói:

- “Không sao, chỉ cần người ta không sao, cái váy này có là gì!”

Thật ra thì cô rất muốn nói, ‘chỉ cần bắt được anh, mười cái váy này cũng chẳng đáng gì!’

Không lâu sau, cha mẹ của tên nhóc cũng tới. Thấy Lí Mộc cùng An Hảo có lòng tốt giúp đỡ, nên muốn cảm ơn, còn dùng tiền để hậu tạ, nhưng lại bị cự tuyệt khiến họ càng thêm cảm động, nước mắt lưng tròng mà nói:

- “Thật cảm ơn hai người! Hôm nay cũng nhờ có quân nhân và quân tẩu, thật tốt quá!”

Mặt Lí Mộc vốn đã co quắp nay lại càng đen thêm, An Hảo lại bị tiếng gọi ‘quân tẩu’ kia làm cho vui mừng đến choáng váng cả đầu óc, cười ngọt như ăn phải mật.

Cha của tên nhóc lấy giấy bút ra viết lên một dãy số, đưa cho Lí Mộc cùng An Hảo, nói:

- “Hôm nay vội vàng chạy đến đây, nên không mang theo danh thiếp. Tôi để lại liên lạc cho hai người, về sau nếu có gặp chuyện gì khó khăn, cứ tới tìm chúng tôi, nếu có thể giúp một tay, chúng tôi nguyện dốc hết lòng!”

Lí Mộc mặt không biến sắc mà khước từ:

- “Không cần, tôi là quân nhân, vì dân phục vụ là thiên chức, không cần mọi người phải đền trả cái gì cả.”

An Hảo nhìn thấy không khí có chút ngưng ngập, vội thay hẩn nhận lấy, cười nói cảm ơn:

- “Tâm ý của hai người chúng tôi xin ghi nhận, thật cảm ơn hai vị trước vậy.”

Lúc này hai phụ huynh kia mới khôi phục lại vẻ vui mừng.

Chờ giải quyết xong mọi chuyện, Lí Mộc nhìn thời gian, đã gần 6 giờ. Nói với An Hảo:

- “Tôi muốn về quân trại, cô cũng mau về nhà đi thôi.”

An Hảo thất vọng hỏi:

- “Chính trị viên có nói, anh có thể về muộn, cùng ăn một bữa cơm với em không được sao?”

- “Không được, cô về nhà sớm đi, tôi cũng có chút việc” – Hấn vừa nói vừa đứng dậy.

An Hảo cũng vội vã đứng dậy theo, lại đột nhiên “Ây da” một tiếng, ngồi chồm hổm xuống đất.

Thì ra là cô mang một đôi giày cao gót chạy theo Lí Mộc xa như vậy, đã sớm bị trặc chân. Nhưng là vì lúc này tập trung tinh thần quá mà không chú ý, giờ tỉnh táo lại mới cảm thấy đau. Lí Mộc đỡ cô đi xem vết thương rồi bó thuốc, lại gọi xe đưa cô về nhà.

Vừa đến dưới lầu, Lí Mộc định nói “Vậy cô từ từ đi lên, tôi về trước”. An Hảo đã dùng một đôi mắt to trong veo như nước đầy đáng thương mà nhìn hấn, nói:

- “Anh yên tâm, em sẽ không xin anh công tôi lên đâu. Thương tích ở chân quá nặng, thậm chí nếu vì thế mà té từ trên lầu xuống, em cũng sẽ không trách anh...”

Lời nói của Lí Mộc cắm luôn trong cổ họng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt tràn ngập uất ức của cô, không nói gì, buồn bực ngồi từ từ xuống đất.

Vui vẻ trong lòng An Hảo dâng cao, không chút do dự nhào tới.

Vừa vào đến hành lang, liền nhìn thấy một bảng thông báo vô cùng khí phách hiện ngang dính vào trước cửa thang máy: ‘Thông báo, thang máy bị trục trặc kĩ thuật, đang sửa chữa bên trong, gây bất tiện ọi người, chân thành xin lỗi!’

Lí Mộc hỏi:

- “Cô ở lầu mấy?”

- “Khụ khụ... 15...”

Mặt than cứng đờ, lạnh lẽ công An Hảo bắt đầu leo thang bộ.

Hôm nay Lí Mộc đầu tiên là ra ngoài huấn luyện dã ngoại, sau đó công người bị thương đi bệnh viện, giờ lại công An Hảo leo cầu thang đến lầu 15. Tuy nói là An Hảo đang vô cùng hưởng thụ cảm giác tiếp xúc thân mật hiếm có này, nhưng vì nghĩ tới hấn hôm nay mệt nhọc như vậy, trong lòng cũng có chút áy náy. Vì vậy liền hỏi:

- “Anh mệt sao? Không bằng chúng ta trước nghỉ ngơi một chút thôi.”

Lí Mộc từng bước từng bước vững vàng trên bậc thang, trầm giọng nói:

- “Không mệt, không sao cả.”

An Hảo nằm trên lưng hấn, có thể cảm thấy từng cơ bắp rắn chắc, bên tai là tiếng tim hấn đang chậm chậm đập. Mặc dù hấn toát ra không ít mồ hôi, nhưng mà một chút khó ngủ bình thường cũng không có, ngược lại còn mang theo chút gì hương vị ấm áp như ánh mặt trời. Trong lòng như có vô số bọt sóng từ từ tràn tới, An Hảo nảy ra ý nghĩ xấu, giá như vĩnh viễn cũng không đi đến được nhà cô thì tốt biết mấy.

Cuối cùng cũng đến lầu 15, Lí Mộc cẩn thận đặt cô xuống, chống tay lên khung cửa mà thở. An Hảo mở cửa, khập khễnh bước vào nhà, cầm một bình nước suối cùng một cái khăn lông ra ngoài.

- “Này? Đi luôn sao? Vào ngồi nghỉ ngơi một chút đã.”

Lí Mộc lắc đầu, xoay người rời đi, An Hảo vội vàng gọi hấn lại, đem cái túi mà cô ôm suốt buổi chiều đưa cho hấn, nói:

- “À, phần này là cho anh, nhưng không được phép cho người khác ăn.”

Lí Mộc vừa định khoát tay không cần, đã thấy An Hảo bày ra bộ dáng đáng thương dường như sắp khóc, nói:

- “Nếu anh thật không muốn nhận, em cũng sẽ không miễn cưỡng anh. Cho dù là vì em muốn đặc biệt làm riêng cho anh, cho dù để làm được bánh này em phải đặc biệt đi học làm bánh ngọt, em cũng sẽ không trách anh...”

Lí Mộc trầm mặc nhận lấy túi bánh...

An Hảo cười híp mắt vẫy tay:

- “Trở về cứ từ từ thưởng thức nhé, em đã đặt hết tình cảm vào trong đây! Đừng cho người khác ăn đó nha!”

An Hảo chạy vào phòng ngủ, tựa người bên cửa sổ nhìn Lí Mộc đi xuống lầu, bóng dáng mạnh mẽ rần rở biến mất ở chung cư. Vui vẻ nắm chặt cái khăn mặt mà hắn dùng qua, nhắn tin cho Phương Nam Nhân: ‘Thì ra hắn cũng không hần là gỗ mục nha!’

Hết chương 2

3. Chương 3

An Hảo vì bị đau chân, nên cũng không tiện đi lại, hơn nữa trong công ty đang có đợt điều động nhân sự loay hoay đến trời long đất lở, cho nên hai tuần lễ qua cô cũng không đến quân khu quấy rầy Lí Mộc, chỉ là thỉnh thoảng cũng có điện thoại oanh tạc hắn một chút.

Chờ qua giai đoạn này, An Hảo quyết định sẽ ‘trọng chấn quân uy’, lần nữa thẳng hướng tấn công Mộc lô – cốt! Thế nhưng lần này đi tìm hắn, nên dùng lý do gì đây?

Thật ra trong bộ đội quân kỷ rất nghiêm minh, chỉ có gia đình quân nhân mới được mang quà thăm tới, và cũng chỉ có gia đình quân nhân mới được tới thăm. An Hảo là dựa vào kỷ xảo giả vờ đáng thương trời phú của mình, khiến Lí Mộc nhất thời sững sốt không biết làm sao liền tranh thủ... hưởng thụ chút đặc quyền này. Chỉ là mỗi lần đi đều mang theo ít quà, sau đó chưa nói được với hắn mấy câu, hắn đã vội vàng rời đi xử lý công vụ, hoặc là tổ chức huấn luyện, hai người hầu như không có thời gian nói chuyện với nhau, chứ đừng nói chi đến bồi dưỡng tình cảm.

Phương Nam giờ đã làm vợ người ta, đã vậy còn bị ông chồng như bình dấm chua quản lý gắt gao, Liễu Song cùng Lâm thiếu liền thẳng cấp trở thành bạn thân đồng hạng hai của An Hảo. An Hảo cứ thế mà chia ra gọi điện thoại giúp đỡ.

Liễu Song uy quyền nói: “Trong tình huống bình thường nếu muốn bắt được tên con trai, trước tiên chỉ cần bắt được thân thể của hắn trước, khi đó coi như cậu đã thành công một nửa! Chỉ là Lí Mộc có chút đặc biệt nha, khẳng định về mặt nhục thể, dục vọng của hắn không mãnh liệt đến thế, hơn nữa công lực tự kèm chế hắn rất mạnh, ca này khó à. Lại nói hắn ở trong quân đội lâu như thế, cũng không biết có còn thích con gái nữa hay không... Khụ khụ, tóm lại, cậu phải hy sinh thân mình cứu quốc, không từ thủ đoạn mà xuống tay! Nhất định phải khiến hắn sinh ra cảm giác với cậu!”

Lâm thiếu nghe xong không chút để ý nói: “Con trai ấy, cũng thích kiểu chim nhỏ nép vào người mình. Nhất là quân nhân, ý thức bảo vệ của họ cao hơn những người dân ông bình thường, cho nên trước mặt hắn cô nên tỏ ra yêu kiều yếu đuối mong manh dễ vỡ, khiến hắn đắm chìm trong ảo tưởng làm anh hùng!”

An Hảo nghe xong như vừa có thu hoạch, vội vàng đi thương lượng với Phương Nam Nhân. Hai người chụm đầu bày mưu tính kế hồi lâu, vẫn không nghĩ ra kế gì, rốt cuộc phải làm thế nào để thu phục, thế nào để làm người yêu yếu đuối. Chẳng lẽ... đi theo hắn ngắm sao trăng, cùng nhau đàm đạo triết học, thuận tiện ngâm tụng mấy câu ‘Táng Hoa Từ’ ?

* Bài thơ: Táng Hoa Từ

Hoa tạ hoa phi phi mãn thiên

Hồng tiêu hương đoạn hữu thủy liên
Du ti nhuyển huệ phiêu xuân tạ
Lạc như khinh triêm phốc tú liên
Khuê trung nữ nhi tích xuân mộ
Sầu tự mãn hoài vô thích xứ
Thủ bả hoa trừ xuất tú khuê
Nhấn đập lạc hoa lai phục khứ
Liễu ti du giáp tự phương phi
Bất quản đào phiêu dữ lý phi
Đào lý minh niên năng tái phát
Minh niên khuê trung tri hữu thủy
Tam nguyệt hương sảo dĩ lữ thành
Lương gian yển tử thái vô tình
Minh niên hoa phác tuy khá trác
Khước bất đạo nhân khứ lương không sào dã khuynh!
Nhất niên tam bách lục thập nhật
Phong dao sương kiếm nghiêm tương bức
Minh mị tiên nghiêng năng kỷ thì
Nhất triều phiêu bạt nan tầm mịch
Hoa khai dị kiến lạc nan tầm
Giai tiền muộn sát táng hoa nhân
Độc ỷ hoa sừ lệ ám sái
Sái thượng không chi kiến huyết ngân
Đỗ quyên vô ngữ chính hoàng hôn
Hà sừ quy khứ yểm trùng môn
Thanh đăng chiếu bích nhân sơ thủy
Lãnh vũ xao song bị vị ôn
Quái nùng để sự bội thương thân
Bán vị liên xuân bán não xuân
Liên xuân hốt chí não hốt khứ
Chí hựu vô ngôn khứ bất văn
Tạc tiêu đình ngoại bi ca phát
Tri thị hoa hồn dữ điệu hồn
Hoa hồn điệu hồn tổng nan lưu
Điệu tự vô ngôn hoa tự tu
Nguyện nô hiệp hạ sinh song dục

Tuỳ hoa phi đáo thiên tần đầu
Thiên tần đầu, hà xứ thị hương khâu?
Vị nhược cảm nang thu diễm cốt
Nhất bồi tịnh thổ nhiễm phong lưu
Chất bản khiết lai hoàn khiết khứ
Bất gian ô não hãm cử câu
Nhĩ kim từ khứ nùng thu táng
Vị bốc nùng thân ha nhục táng
Nùng kim táng hoa nhân tiểu si
Tha niên táng nùng tri thị thủy
Thí khán xuân tàn hoa tiệm lạc
Tiện thị hồng nhan lão tử thì
Nhất triều xuân tận hồng nhan lão
Hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri.
* Dịch thơ: Bài từ chôn hoa (nhóm dịch Vũ Bội Hoàng)

Hoa bay hoa rụng ngập trời
Hồng bay hương lạt ai người thương hoa?
Đài xuân tơ rũ la đà
Rèm thêu bông khê đập ra bên ngoài.
Kìa trong khuê các có người,
Tiếc xuân lòng những ngậm ngùi vẫn vơ
Vác mai rảo bước bước ra
Lòng nào nữ giã lên hoa thế này?
Vỏ du tơ liễu đẹp thay,
Mặc cho đào rụng, lý bay đó mà
Sang năm đào lý trở hoa,
Sang năm buồng gấm biết là còn ai?
Tháng ba tổ đã xây rồi,
Trên xà hói én quen người hay không?
Sang năm hoa lại đâm bông,
Biết đâu người vắng, lầu hồng còn tro?
Ba trăm sáu chục thoi đưa,
Gươm sượt dao gió những chờ đâu đây.
Tốt tươi xuân được mấy ngày
Chốc đà phiêu dạt, bèo mây thêm sâu
Nỡ rồi lại rụng đi đâu,

Người chôn hoa những rầu rầu đòi cơn
Cầm mai lệ lại ngằm tuôn
Dây trên cành trụi hầy còn máu rơi
Chiều hôm quyên lặng tiếng rồi
Vác mai về đóng cửa ngoài buồn tênh
Ngả người trước ngọn đèn xanh
Ngoài song mưa tạt, bên mình chẵn đơn
Mình sao vợ vẫn từng cơn?
Thương xuân chi nữa lại hờn xuân chi?
Thương khi đến, hờn khi đi
Đến lừ lừ đến, đi lỉ lỉ đi
Ngoài sân tiếng khóc rầm rì
Chẳng hồn hoa đấy, cũng thì hồn chim
Hồn kia lẳng vẳng khôn tìm,
Chim càng lặng lẽ, hoa thêm sượng sùng
Thân này muốn vẫy vùng đôi cánh
Nơi chân trời liệng cánh hoa chơi!
Nào đâu là chỗ chân trời,
Nào đâu là chỗ có đời chôn hoa?
Sẵn túi gấm đành ta nhặt lấy,
Chọn nơi cao che đầy hương tàn
Thân kia trong sạch muôn vằn
Đừng cho rơi ngập xuống trần bùn nhơ.
Giờ hoa rụng có ta chôn cất,
Chôn thân ta chưa biết bao giờ
Chôn hoa người bảo ngẩn ngơ
Sau này ta chết, ai là người chôn?
Ngẫm khi xuân muộn hoa tàn
Cũng là khi khách hồng nhanh về già
Hồng nhan thấm thoát xuân qua
Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!

Bài này của Lâm Đại Ngọc, hồi 27 – Hồng Lâu Mộng)

Phương Nam thở dài nói: “Haizzz, nếu sắp tới ngày sinh nhật của hần thì tốt rồi, cậu có thể quang minh chính đại đi chúc mừng hần, sẵn tiện bày tiệc chúc mừng rồi hẹn hần ra gặp luôn.”

Ánh mắt An Hảo sáng lên, hiểu ra:

- “Ý kiến này không tồi nha! Không phải ngày sinh nhật của hần, nhưng có thể là ngày sinh nhật của tớ!”

- “An công chúa à... Nếu như tớ nhớ không lầm, sinh nhật của cậu là vào mùa đông...”

- “Sợ cái gì! Ăn mừng sinh nhật trước ba tháng không được sao!”

Ngày chủ nhật, tâm tình của An Hảo tươi sáng như ánh nắng. Dậy sớm rồi chải chuốt ăn mặc đẹp như tiên, chạy đến chỗ Lí Mộc. Cô sớm đã dò la được ngày nghỉ của Lí Mộc, chính là trong tuần này.

Đến cửa quân khu, lòng tin tràn đầy, An Hảo nở một nụ cười ngọt ngào với đồng chí cảnh vệ:

- “Đồng chí, tôi là người thân của Lí Mộc!”

Nhân viên cảnh vệ nghe xong lão đảo người, thiếu chút nữa là té ghế, tăng hắng một cái, gật đầu nói:

- “Ừm, tới đây ghi danh.”

Nhìn An Hảo nhanh chóng ghi tên đăng kí xong rồi thướt tha duyên dáng đi vào bên trong, nhân viên cảnh vệ thốn thức không dứt. Trước kia mỗi lần An Hảo đến đều nói câu ‘Tôi là người thân tương lai của Lí Mộc’, hôm nay thế nào lại dứt khoát tiết kiệm hai chữ ‘tương lai’. Liên tưởng ời, anh chạy không thoát ma chường này rồi....

Lí Mộc cùng mọi người vừa kết thúc khoa huấn luyện buổi sáng, đang trong giờ nghỉ tự do. Xa xa nhìn thấy bóng dáng của An Hảo, một nhóm người từ ý chí kiên cường anh dũng hy sinh lập tức biến thân thành Bát Quái Thiên Vương, mắt tròn to tai thẳng đứng mà nghe ngóng, chỉ sợ bỏ qua một chút tính tiết hấp dẫn.

Lí Mộc nhìn thấy tình thế khác thường, vừa quay đầu lại nhìn, lại đúng lúc trông thấy An Hảo mang khuôn mặt tươi cười tiến lại gần, hần lập tức giống như biến thân thành con mèo, lông mao toàn thân dựng đứng cảnh giác đối phương.

Còn không đợi An Hảo mở miệng, hần đã nói một lèo:

- “Một chút nữa tôi có chuyện phải xử lý, buổi chiều là thời gian huấn luyện, cho nên hôm nay thời gian rảnh một chút cũng không có, cô có chuyện gì thì nói mau.”

Khuôn mặt đang tươi cười của An Hảo suy sụp, có cần đối với cô như là ‘chạy giặc’ thế không...

Nhanh chóng thay đổi vẻ mặt biểu cảm, An Hảo như đang chịu uất ức nhiều lắm, nhỏ giọng nói:

- “Thì ra hôm nay anh bận rộn như vậy... Hôm nay vốn là sinh nhật của em, em muốn...mời anh cùng em mừng sinh nhật...”

- “...”

- “Không sao không sao, em biết anh bận rộn. Hôm nay ba mẹ em cũng bảo là có việc bận, bận tốt cũng nói là không đi ăn mừng cùng em được... Không sao, em có thể thông cảm ọi người. Dù sao cũng chỉ là già hơn một tuổi thôi, cũng chẳng có gì lớn lao.”

- “...”

- “Thật không sao, anh có việc bận của anh, em cũng đã tính đến rất nhiều việc muốn cùng anh làm, em định mời anh ăn cơm, người mua bánh ngọt, người thổi nến, cũng không sao, em cũng sẽ không trách anh...”

Đôi mắt đảo quanh một vòng rồi bắt đầu ngân ngấn nước long lanh, trên mặt còn viết thêm hai chữ: ‘Buồn bã!’

An Hảo kèm chế im lặng vài giây.

Lí Mộc nhỏ giọng nói:

- “Có lẽ...chuyện của tôi cũng có thể giải quyết sau...”

Trong nháy mắt khuôn mặt từ uất ức tổn thương của An Hảo nhanh chóng biến hình thành hài lòng đắc ý:

- “Như thế thật không tiện, em thật sự... Quyết định vậy đi! Chúng ta bao giờ có thể đi đây?”

Chung quanh một mảnh lắc đầu thờ dài thành tiếng: ‘Liên trưởng... anh lại không kiên định nữa rồi, làm sao lại không chịu nổi khuôn mặt giả vờ đáng thương đó chứ, mặt anh đối với chúng tôi lúc nào cũng như sấm vang chớp giật, khí thế nói một không hai của anh đi đâu rồi!’

Lí Mộc sắp xếp chuyện của đại đội xong, lại đi xin phép nghỉ, rồi mới cùng An Hảo rời khỏi.

Hai người cùng đi trên đường, An Hảo cười híp mắt nói:

- “Chúng ta đi lấy bánh ngọt trước đi, hôm qua em đã đặt rồi.”

Hai người cùng đi vào Christine, một cao gầy mảnh khảnh thướt tha, một quân trang cao lớn phẳng phiu, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong cửa hàng.

An Hảo nhận lấy bánh ngọt, cười rất ngọt ngào. Lí Mộc nhìn bên trên mặt bánh, dùng móng đầu tây vẽ hình một đôi hồ điệp đậu trên trái tim màu hồng, bên trong trái tim là dòng chữ viết bằng chocolate ‘An Hảo – Lí Mộc’, mặt hân hoan lại.

Hai người vừa ra khỏi Christine, liền nghe một tiếng thét chói tai:

- “Bớ người ta! Giật túi xách aaaaaa”

Một tên cướp diện mạo hung ác ôm túi xách hướng Lí Mộc chạy đến. Lí Mộc thì đã như cây cung lên sẵn tên, chỉ chờ tên cướp chạy đến mà thu phục.

Nhưng ngay lúc này, An Hảo đột nhiên hét to một tiếng rồi đem hộp bánh ngọt đang cầm trên tay ném ra ngoài, nện lên đầu tên cướp, khiến hắn ngã ngoài trên đất, hộp bánh rơi ra, ‘Bụp!’ một cái úp lên mặt tên cướp huang ách kia...

Chung quanh đột nhiên yên tĩnh đến lạ thường, chỉ còn lại tiếng ho sặc sụa của tên cướp vì bị bánh ngọt nhét vào đầy mồm đầy mũi. An Hảo chậm rãi quay đầu lại nhìn Lí Mộc, chỉ thấy khuôn mặt không gợn sóng khi đối diện với nguy hiểm lúc này giờ lại đang co quắp, giống như bị hoá đá...

Lúc Lí Mộc ép tên lưu manh đến đồn cảnh sát, vị cảnh sát quen biết với Lí Mộc liền hỏi hắn một cách kì quái:

- “Lí Liên trưởng, tên cướp này cướp bánh ngọt sao?”

Vừa nghe đến chữ ‘bánh ngọt’, tên cướp hung tợn liếc nhìn An Hảo, quát tháo:

- “Ông nội mày! Dám dùng ám khí đánh lên ông!”

Bánh ngọt... Ám khí...

Vị cảnh sát trẻ lấy tay vỗ mạnh vào sau ót tên cướp, quát lớn: “Câm miệng! Cướp cửa hàng bánh ngọt còn dám lên mặt!”

An Hảo bình tĩnh uống nước, theo Lí Mộc mặt than ra về.

Để làm việc tốt, bánh ngọt được An Hảo dùng làm ‘ám khí’ hạ gục tên cướp lưu manh, cũng không còn kịp mua bánh mới, An Hảo dứt khoát trở về mua hai cái bánh ngọt nhỏ. Trong lúc Lí Mộc phải đi ra ngoài một chuyến, không biết là vì chuyện gì. Sau khi trở về, liền hỏi An Hảo: “Đi ăn cơm ở đâu?”

An Hảo hả hê nói: “Hôm nay chúng ta không ăn ở bên ngoài, em sẽ tự xuống bếp nấu cơm!”

Lí Mộc ngạc nhiên nhìn cô, cô thật sự biết nấu cơm....???

Sau khi Phương Nam Nhân kết hôn, An Hảo liền đổi phòng trọ, dời đến một khu chung cư dành cho nhân viên gần công ty của cô. Nơi đây mặc dù không lớn, nhưng ‘Ma tước tuy nhỏ, nội tạng câu toàn’

An Hảo để Lí Mộc ngồi trong phòng khách tự nhiên xem ti vi, nghịch máy tính, còn cô thì chạy đi chạy lại trong phòng bếp, liên tục dặn dò hắn không nên vào đây, bên trong chỉ toàn khói dầu, còn đem cửa phòng bếp khoá chặt lại.

Lúc này trong phòng bếp, Phương Nam Nhân nhỏ giọng hỏi: “Tối rồi? Khi nào thì bắt đầu được đây?”

An Hảo ôm chặt lấy Phương Nam Nhân vào lòng như ôm một con gấu bông: “Phương Nam à, nửa đời sau của chị có hạnh phúc hay không, là dựa vào cưng hết đấy!”

- “Ngừng... Nửa đời sau của cậu đã qua rồi! Đầu thai cũng chưa có ai nhanh như vậy!”

- “Vậy thì còn biện pháp nào nữa, cuối cùng tớ cũng tìm được người chồng ưng ý nhưng hấn lại đối với tớ chẳng khác nào người qua đường Giáp Ất Bính đâu chứ!”

- “Giảng viên Triết học đã nói với chúng ta, nếu làm chuyện gì mãi cũng không thành công, thì nên xem lại vấn đề ở chỗ chính bản thân mình...”

An Hảo tiện tay cầm lên một trái táo cắn một cái, đáng vẻ cực kỳ vô tội: “Vấn đề ở chỗ tớ? Tớ không có vấn đề gì, tớ là nữ chính, là trung tâm của thế giới, làm sao lại có thể có vấn đề chứ?”

- “... Cái tính công chúa đúng là một loại bệnh, phải trị!”

An Hảo phỉ phỉ tay, nháy mắt mấy cái: “Vậy sao? Rõ ràng trời sinh tớ vốn là công chúa mà...”

- “...An công chúa, cậu thắng...”

Hơn nửa tiếng sau, bốn món mặn một món canh được giải quyết xong. Phương Nam Nhân thừa dịp An Hảo lôi Lí Mộc ra ban công ăn tối, nhanh như mèo rón rén kéo cửa lui ra ngoài.

Căn phòng An Hảo thuê có thiết kế đặc biệt. Tổng diện tích hơn 70m2, có một ban công, đối diện với hồ bơi trong chung cư, phong cảnh rất đẹp. Trên ban công, An Hảo có nuôi mấy giò hoa lan, làm thành một tấm rèm hoa che bớt ánh nắng mặt trời, rồi đặt một cái bàn ăn và hai cái ghế.

Lí Mộc đối diện với ánh mắt tập trung và mong đợi của An Hảo mà gấp một miếng thức ăn, rồi sau đó gật đầu: “Rất tốt.”

An Hảo cười đến đoạn trang: “Cảm ơn, em cũng không biết làm món gì, anh đừng chê bai là được rồi.”

Cơm nước no nê, An Hảo lấy hai cái bông lan nhỏ ra, cắn lên mấy cây nến, nhắm mắt lại cầu nguyện. Mở đôi mắt vô hạn dịu dàng nhìn Lí Mộc, hỏi: “Anh không muốn biết em cầu nguyện điều gì sao?”

- “Điều gì?”

- “Ghét, không nên hỏi, nói ra sẽ không linh nghiệm nữa!”

- “...”

- “Tại sao anh không hỏi?”

- “Không phải là không thể nói sao?”

- “...”

... Anh không biết con gái đều là ăn ở hai lòng sao?! Nói rằng không cho anh hỏi, chính là ngầm muốn anh mau nhanh nhanh hỏi đi đấy! An Hảo nâng trán, quả nhiên suy nghĩ của gỗ mục không giống như người thường!

Lí Mộc từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ, do dự nói: “Sinh nhật cô, tôi cũng không biết tặng cái gì, mới vừa mua, cô đừng ghét bỏ.”

An Hảo vừa nhìn thấy cái hộp nhỏ nhỏ ấy, nhất thời hô hấp dồn dập.

Tay run run mở chiếc hộp ra – Quả nhiên càng hy vọng thì sẽ càng thất vọng, một căn bệnh chung của con gái: nghĩ quá nhiều!

Bên trong cái hộp nhỏ vuông vuông thẳng thẳng kia, không phải thứ đồ hiển nhiên mà cô đang nghĩ tới, mà là một miếng Phật ngọc nhỏ.

An Hảo an ủi bản thân, hấn thế mà tự mình tặng đồ trang sức thế này cho cô, có được phần tâm ý này, cũng đáng! Vì vậy cô vươn tay cầm miếng Phật ngọc lên, nước mắt lã chã nói: “Cảm ơn! Em rất thích! Em nhất định sẽ đeo nó mỗi ngày!”

Lí Mộc gật đầu: “Cô thích là tốt rồi!”

An Hảo yêu thích nhìn miếng Phật ngọc trên tay, đột nhiên phát hiện ra đã từng xem qua một quyển tiểu thuyết ngôn tình với tình tiết lãng mạn vô cùng lộng lẫy rồi lại nhìn đến cảnh tượng máu chó này của mình, ngay lập tức cô quyết định phải đổi thành ‘người thật cảnh thật’. Vì vậy tay cầm mặt Phật ngọc, liếc mắt đưa tình với Lí Mộc: “Có nhiều người đã ước nguyện với Phật tổ, nên người hẳn phải biết rất nhiều chuyện? Vậy anh đoán xem, người hẳn là biết em thích anh chứ?” Vừa nói xong, ngay cả chính bản thân mình cũng thấy buồn nôn khiến cô không tự chủ mà rùng mình.

Nhưng người đối diện giống như đã được huấn luyện cho những tình huống thế này, đôi mắt đen tĩnh lặng như nước, bình tĩnh mà mở miệng: “Chúng tôi theo chủ nghĩa duy vật của Karl Mark, Phật tổ - căn bản chính là không tồn tại.”

...

Chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới này chính là, một người con gái dùng hết tâm tư cõi lòng, nói ra lời tỏ tình lãng mạn nhất với người con trai mình yêu thích. Chuyện tàn khốc nhất trên thế giới này chính là, người tỏ tình – nữ chính An Hảo, người ‘bị’ tỏ tình – nam chính Lí Mộc.

4. Chương 4

Sau thăm kịch lịch sử của buổi hẹn hò mừng ngày sinh nhật giả, An Hảo buồn bực đến mấy ngày. Ngày nào tan sở xong cũng đi quấy rối Phương Nam, mong tìm kiếm tâm linh an ủi. Khiến cho Lâm Nhiên liên tục mấy ngày sau khi tan việc muốn cùng vợ yêu ôn tồn ngọt ngào một chút cũng không được, sắc mặt hẳn càng ngày càng đen hơn. Nhưng người nào đó lại như “bướm bướm yêu hoa” xem mặt đen của hắn như không tồn tại, ngày ngày quần lấy vợ của hắn chơi trò “tỷ muội tình thâm”.

An Hảo cùng Lâm Nhiên xưa nay vốn “không ngồi cùng bàn”. Trước khi Phương Nam gả cho Lâm Nhiên, An Hảo cùng Phương Nam biết nhau mấy năm, hai người như hình với bóng. Mặc dù tác hợp nên chuyện cho hai người bọn họ, An Hảo cũng coi như không công không của, nhưng Phương Nam kết hôn rồi, An Hảo cảm thấy thật tịch mịch giống như mẹ già gả con gái đi vậy. Vì vậy ánh mắt nhìn Lâm Nhiên, luôn mang theo chút tư vị gì đó như đang nhìn “tình địch”. Lại thêm trong lòng Phương Nam, An Hảo chiếm cứ vị trí vô cùng đặc biệt, thậm chí là chồng cũng không thể thay thế được, điều này làm cho Lâm Nhiên nhỏ mọn có chút ghen ghét, mỗi lần nhìn thấy An Hảo cũng nổi lên đề phòng, chỉ sợ ngày nào đó mình lo lắng một tí, vợ liền bị người ta lừa cho chạy mất.

Hôm nay, An Hảo lại chạy đi tìm Phương Nam, mới vừa vào đến cửa, đã thấy một tập tài liệu đưa đến trước mắt.

- “Đây là tư liệu về Lí Mộc, tất cả những thông tin có thể tra được đều nằm trong đây.”

Thấy An Hảo nhìn hắn nghi ngờ, Lâm Nhiên bày ra bộ mặt “Anh Hai tốt” giá thể, nói: “Tôi rất cảm ơn cô đã từng chăm sóc cho Phương Nam, nếu như cô có chuyện gì, cứ nói với tôi một tiếng, giúp bạn bè không tiếc cả mạng sống, quyết không hai lời.”

Nhất thời, An Hảo cảm động đến nước mắt lưng tròng, chợt nhận thấy Lâm Nhiên chưa bao giờ đẹp trai như bây giờ, cô dùng sức nắm lấy tay hắn lay lay, ánh mắt sáng ngời thân thiết giống như vừa tìm được người anh em thất lạc nhiều năm.

Lâm nhiên ngoài mặt cười đến ấm áp, nhưng trong lòng đã sục sôi hô hào: “Xin cô hai mau mau gả đi đi! Ngàn vạn lần đừng tới giành vợ với tôi nữa!”

An Hảo ôm tập tài liệu rưng rưng lưu luyến không muốn rời đi, Phương Nam thở dài nói: “Từ nhỏ đến lớn đều là con trai theo đuổi An công chúa, lần đầu tiên thấy cậu ấy để ý đến một người con trai như thế.”

Lâm Nhiên hồ hững nói: “Nếu chỉ là vì không cam lòng mà muốn chơi đùa thì cũng được, nhưng nếu muốn nghiêm túc, anh thấy Lý Mộc này cũng không hợp với An Hảo.”

Phương Nam lấy làm kỳ quái: “Là sao? Lí Mộc là người không tốt à?”

- “Người tốt trên đời này không thiếu, chỉ là có hợp nhau hay không mà thôi.”

- “Tóm lại là anh có ý gì?”

Lâm Nhiên nhìn cô mặc đồ bộ ở nhà, đang cúi đầu ủi quần áo cho hần, cổ áo rộng hở ra một mảng da thịt trắng nõn, khiến hần nhất thời miệng đắng lưỡi khô, quần gì đến An Hảo - Lí Mộc, cúi đầu hôn xuống “địa bàn” đó.

An Hảo có được tập tài liệu này, không kịp về nhà mà nghiên cứu. Lâm Nhiên phái người đi điều tra rất cẩn kẽ, phân ra nhiều phương diện, sở thích của Lí Mộc, lý lịch, quan hệ bạn bè, hoàn cảnh gia đình cũng có bên trong. An Hảo đem “Hoàn cảnh gia đình” cùng một ít giấy tờ có liên quan ném qua một bên, chăm chú nhìn vào sở thích cùng lý lịch cá nhân của Lí Mộc. Đối với An Hảo mà nói, hiện tại hoàn toàn không cần thiết phải tiếp xúc với gia đình Lí Mộc, trước tiên phải đem hần giải quyết trước, cái khác từ từ tính.

Lí Mộc đối với cuộc sống vật chất không có bất kỳ yêu cầu nào, món ăn ưa thích, trang phục ưa thích...tất cả đều không có. Sở thích - Hủy súng giả! Nguyện vọng lớn nhất - thăng cấp Tướng!* Loại vận động thích nhất - Huấn luyện thể năng! Chuyện am hiểu nhất - Huấn luyện tân binh!

*(Hệ thống quân hàm của Trung Quốc được khôi phục lại vào năm 1988 với 4 cấp 13 bậc. Quân hàm Thượng tướng cấp 1 tức Nhất cấp Thượng tướng (Yi Ji Shang Jiang của Quân đội Trung Quốc với 4 sao) được sử dụng thay cho quân hàm Đại tướng và trở thành cấp bậc cao nhất về danh nghĩa. Đến năm 1994, cấp bậc này cũng bị bãi bỏ và cấp bậc Thượng tướng trở thành cấp bậc cao nhất. Cấp bậc Hạ sĩ quan và quân nhân chuyên nghiệp được tăng lên. Sau một vài lần sửa đổi, hiện nay hệ thống quân hàm trong Quân đội Trung Quốc gồm 5 cấp 18 bậc, tên gọi cũng dùng chung cho cả 3 quân chủng Hải Lục Không quân và Lực lượng Cảnh sát Vũ trang.)

Tóm tắt lý lịch: Theo học trường Thiếu sinh quân từ bé, 19 tuổi thi đậu Học viện Quân sự, 22 tuổi làm nghiên cứu sinh Học viện Quân sự, 25 tuổi tốt nghiệp rồi nhập ngũ, hiện đang giữ cấp Thượng úy quản lý đại đội. Năm nay 27 tuổi, được điều tới thành phố A vào năm ngoái.

Tóm tắt quan hệ bạn bè: Giao tiếp hạn hẹp, số lượng không nhiều, bằng hữu hầu hết đều là quân nhân.

Cuộc sống của Lí Mộc thật có thể dùng hai chữ to mà khái quát - Bộ đội!

An Hảo xem đến khoản ghi chép về phương diện tình cảm, thật “kỷ lục” - chỉ một chữ “không”, cô chống cằm suy nghĩ, như vậy cục gỗ chính là người không thông suốt, làm thế nào hiểu được tình yêu lãng mạn kiểu diêm, không nói qua yêu cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng... Nhưng hần cũng không thể không hiểu phong tình chút nào như thế! An Hảo tức giận mà nghĩ, những ngày qua không liên lạc với hần cũng không đi tìm hần, coi như là trừng phạt nho nhỏ đối với hần, để hần tự ngẫm lại mình một chút!

Nhưng rất rõ ràng, loại “trừng phạt” như vậy chỉ hành hạ mỗi An Hảo mà thôi. Nhiều ngày không liên lạc, Lí Mộc cũng không có chút tiếng gió nào, hần có sdiện thoại của An Hảo, thế mà một tin nhắn cũng không có. Sau vài ngày chịu đau khổ, An Hảo rốt cục cũng chịu không nổi nữa rồi, quyết định nể tình Lí Mộc vì “thiếu hụt kinh nghiệm yêu kiêm còn trẻ không hiểu chuyện”, nên rộng rãi tha thứ cho hần một lần.

Nhưng cô vừa quyết định đi tìm Lí Mộc, trong công ty lại xảy ra chuyện động trời.

An Hảo đang làm việc ột công ty được đầu tư bởi một tập đoàn nổi tiếng ở nước ngoài - MAG, thị trường tiêu thụ chủ yếu là sản phẩm kỹ thuật số. An Hảo làm việc ở bộ phận tiêu thụ, nơi mà “Phụ nữ xem như đàn ông mà đối xử, đàn ông xem như động vật mà đối xử”.

Trong công ty sớm đã có lời đồn đãi, nói là phía công ty mẹ đang tranh cãi gay gắt, chi nhánh thành phố A chiếm phần lớn thị trường đầu tư tại Trung Quốc, nhất định sẽ có giao tranh giữa các chi nhánh trong vùng, rất nhanh sẽ có một trường gió tanh mưa máu. Mà trước đó không lâu, trong công ty thường xuyên có thay đổi nhân sự, điều này càng thêm xác nhận lời đồn thổi.

Rất cuộc, sau một ngày thành phố A tiến vào cuối thu, BOSS lớn trong công ty cùng các quản lý cao cấp trong một đêm toàn bộ thay đổi người, khiến cho nhất thời trên dưới công ty ai ai cũng bàng hoàng.

BOSS mới nhậm chức nghe nói là rửa vàng (ý là người có “gốc to” nhiều tiền của), vừa đến công ty liền dứt khoát hần hỏi cải cách, đẩy tư vị của người làm quan mới nhậm chức. Hơn nữa, vị BOSS này lại là người vô

cùng “khiêm tốn”, trừ những bộ phận ở tầng cao trong tòa nhà công ty, không ai thấy qua hình dáng của hắn như thế nào, cho tới bây giờ hắn cũng cự tuyệt tiếp nhận bất kì yêu cầu phỏng vấn nào của giới truyền thông. Người ngoài chỉ biết hắn có tên tiếng anh là Josen.

An Hảo ác độc mà nghĩ: “Không dám lộ mặt ra ngoài, nhất định là bởi vì dáng dấp quá vụn vẹo, rất xin lỗi người xem!”

Ngành của An Hảo bị vị BOSS này giao cho trách nhiệm nặng nề. Quản lý đưa xuống bộ phận tiêu thụ một Quân lệnh trạng, trong vòng sáu tháng cuối năm, mức tiêu thụ phải cao hơn chỉ tiêu sáu tháng đầu năm 5%. An Hảo nghe xong, hận không thể biến thân thành sói cái mà xé xác hắn. Hắn thì có lời thề son sắt của cấp dưới bảo đảm, nhưng liều sống liều chết bị buộc đến tuyệt cảnh cũng chỉ là đám thuộc hạ này thôi!

Trong lúc nhất thời, người người trong bộ phận tiêu thụ loay hoay đến hận không thể biến thân thành bạch tuộc, mọc ra tám cái tay cái chân!

Ngày nào An Hảo cũng loay hoay đến trời đất u ám, thời gian ăn trưa như đều muốn dành cho công việc. Tòa nhà văn phòng của MAG tọa lạc tại một khu vực phồn hoa của thành phố, chiếm cứ hai mươi tầng lầu trên. Buổi trưa An Hảo thích mua một phần đồ ăn ở bên ngoài, rồi đem đến lối đi cầu thang thoát hiểm ngồi ăn. Bởi vì nơi đó vô cùng yên tĩnh, sẽ không có người qua lại. Dễ dàng cho cô có thể vừa ăn vừa nhỏ giọng nguyền rủa BOSS mới, phát tiết cho hết lửa giận của bản thân.

Trưa hôm nay, An Hảo vừa ăn cơm trưa xong, thuận tiện đem lời nói độc ác nhất mắng chửi BOSS một trận, toàn thân sảng khoái, đuổi người một cái rồi đi vào thang máy. Cúi đầu vừa đi vừa nghĩ đến công việc, nhấn nút xuống tầng 22. Không chú ý, một tờ giấy được kẹp trong cặp hồ sơ rơi xuống đất.

An Hảo vừa muốn cúi đầu nhặt lấy, chợt thấy một cánh tay thon dài vươn đến nhặt tờ giấy kia lên. Quần áo màu đen, ống tay áo chỉnh tề sạch sẽ, khuya áo thủy tinh đơn giản mà hào phóng, nước da màu lúa mì, ngón tay thon dài, khớp xương cân xứng.

Đã từng duyệt qua vô số trai đẹp, thế nhưng mới chỉ nhìn đến cánh tay kia thôi đã khiến An Hảo ngây người.

Người nọ nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, đồ của cô.”

Giọng nói lạnh lạnh, mang theo một cỗ hơi thở lạnh liệt.

Lúc này An Hảo mới kịp phản ứng, ngẩng đầu nói cảm ơn.

Ngũ quan khắc sâu, vẻ mặt lạnh lùng.

Haizzzz, trai đẹp, nhưng sao lại là một mặt than nữa thế này!

Người đàn ông kia cũng nhìn đến tờ giấy đang cầm trong tay, vẻ mặt khê biến.

Trên tờ giấy vẽ một cái mặt nhỏ, xấu xí, trên mặt còn đánh mấy “đạo” xiên vẹo, bên cạnh viết mấy lời mắng: “Ngu ngốc”, “Ngu như heo”, “Đi chết đi”, “Biến thái”. Mà chính giữa, một chữ to đầy máu hồng khiếp người - JOSEN

An Hảo ngượng ngùng nhận lấy. Đây là lúc cô buồn bực cực kỳ mà vẽ thành thế, mỗi khi bị quản lý bức đến tự sát hoặc bất cứ khi nào muốn giết hắn, cô sẽ móc tờ giấy này ra, cầm bút hung hăng vẽ hai nhát, cho hả giận - dĩ nhiên cô vô cùng cẩn thận, “xong việc” sẽ cắt ngay, không để cho người khác nhìn thấy - ngoại trừ hôm nay.

Thời điểm An Hảo từ trong thang máy bước ra, người đàn ông anh tuấn vẫn đứng yên nhúc nhích không nhích. Cửa thang máy đóng lại, An Hảo quay đầu lại liếc mắt nhìn, người nọ cũng đang nhìn cô, vẻ mặt như có điều đang suy nghĩ.

An Hảo kinh ngạc, người này là nhân viên công ty khác phải đến bàn chuyện với MAG hay sao?

Tuy nói MAG từ trên xuống dưới đến mấy trăm nhân viên, cũng đều làm việc chung trong một tòa nhà, mỗi ngày cúi đầu không thấy, ngẩng đầu lại gặp. Nhận vật xuất sắc như thế, An Hảo bắn ra ra-đa quét hệ thống trai đẹp, không ai lọt lưới. Vậy...hắn là từ nơi nào đến?

Đảo mắt một tháng đã trôi qua. Thành phố A là thành phố không có mùa xuân và mùa thu, tháng mười còn là thời điểm mặc quần ngắn, tháng mười một gió lạnh cũng bắt đầu xào xạc rồi. Vừa tiến vào tháng mười hai, nhiệt độ chợt hạ, người đi đường cũng đã phải khoác thêm áo ngoài.

Hôm nay, mặc dù bên ngoài cuồng phong đang gào thét, nhưng tâm tình của An Hảo lại cực kì tốt, bởi vì vị khách hàng cuối cùng cũng sợ sự theo bám không mệt mỏi như kẹo mè xừng của cô mà đầu hàng, An Hảo thành công đạt chỉ tiêu cuối năm. Kết thúc một ngày bận, đợi đến lúc tan việc cũng đã qua giờ cơm.

Vừa ra khỏi công ty, thế nhưng vui mừng vì phát hiện tuyết rơi. Đây là đợt tuyết rơi đầu tiên ở thành phố A, từng bông tuyết phiêu phiêu sái sái rơi xuống, thỉnh thoảng trên đường truyền đến những tiếng thét cười đùa.

An Hảo đứng bên đường, nhìn một cô gái đang một tay nắm tay bạn trai, tay còn lại đưa ra hứng bông tuyết đang rơi xuống. Hai khuôn mặt tươi cười dưới ánh đèn đường mờ mờ, cực kỳ mong lung mà cũng ấm áp.

An Hảo nhìn mình thở ra làm khí trắng, chợt nhớ tới Lí Mộc.

Đã sắp hai tháng cô chưa gặp qua hắn, tháng gần đây nhất là bởi vì quá bận rộn nên thời gian gọi điện thoại cũng không có. Mà những cuộc điện thoại hiếm hoi cô có thể gọi được, lại không thể đến tay của hắn. Bởi vì đây là thời điểm tân binh nhập ngũ hằng năm, Lí Mộc hẳn đang bận huấn luyện tân binh.

An Hảo nghĩ, nếu không hôm nay dứt khoát ghé qua thăm hắn một chút xem sao! Thuận tiện điều tra một chút, xem hắn có thừa lúc không có mình bên cạnh mà đi trêu hoa ghẹo nguyệt hay không!

Sau bữa cơm chiều là thời gian các tân binh tập trung nghe giáo dục tư tưởng chính trị. Mấy phòng học bên trong, trên trăm người đang đoan chánh ngồi xem tin tức. Tiểu Khương ngoáy dáo dác đi vào, đến bên tai Lí Mộc nói: “Liên trưởng, có điện thoại của An tiểu thư.”

Lí Mộc cau mày suy nghĩ một chút, đứng dậy đi đến phòng làm việc. Tiểu Khương hỏa tốc đi thông báo cho các anh em: “An tiểu thư đã lâu không thấy, rốt cuộc cũng có tin tức rồi!” Nhất thời, một đám “đại lão gia” cũng kích động theo.

Đã lâu không thấy An Hảo đến đây, bọn họ thật sự nghi ngờ có phải là do Liên trưởng của bọn họ đầu gối mặt than quá hay không, đem cô gái như hoa như ngọc thể kia dọa cho chạy mất. Mà không có sự quấy rầy của An Hảo, Liên trưởng trong mấy ngày qua càng thêm nghiêm túc, nhiệt huyết huấn luyện ngày càng tăng, khiến cho bọn họ không ngừng kêu khổ, ai ai cũng cực kỳ nhớ nhung màn kịch “An Hảo lên sàn, Liên trưởng đầu hàng” ngày trước.

Trong phòng làm việc có chút lạnh lẽo, Lí Mộc vừa nhận điện thoại liền nghe giọng nói trong vắt của An Hảo truyền đến, mang theo niềm vui: “Bây giờ có bận không? Thời gian vừa qua trong công ty bận rộn nhiều việc nên không liên lạc với anh, có nhớ em hay không hả?”

- “...”

- “Không trả lời nghĩa là có đó nha! Em biết ngay anh nhất định cũng nhớ em đến ngủ cũng không được nữa mà!”

- “...”

- “Nhưng bình thường các anh tham gia huấn luyện rất cực khổ, mặc dù là nhớ đến em, nhưng cũng phải chú ý thân thể. Em đặc biệt cho phép anh mỗi ngày sáng - trưa - tối, ba bữa cơm mà nhớ đến em là được rồi!”

- “...”

- “Nơi này của các anh vào buổi tối thật khó đi nha, hôm nay tuyết lại rơi nữa chứ, đường có chút trơn trượt, trời tối đen.”

- “Cô..bây giờ...đang đi đến đây sao?” - Rốt cuộc Lí Mộc cũng mở miệng nói câu đầu tiên.

- “Đúng vậy nha! Lâu như vậy không gặp mặt nhau, vừa đúng hôm nay rảnh rồi em, liền đến thăm anh, sẽ không làm trễ nãi anh đâu, em chỉ đến cổng nhìn anh một cái thôi, được không?”

Lí Mộc nghĩ, nơi này của bọn hắn rất vắng vẻ, một người con gái buổi tối lại đi một mình trên con đường kia...

An Hảo còn nói: “Thế nhưng bây giờ cũng có một người giống như em đang đi đến quân trại nha, đi theo sau em từng bước, là gia đình quân nhân luôn à?”

Lí Mộc nghe vậy, bất chợt không khỏi căng thẳng trong lòng, trầm giọng nói: “Cô đi nhanh lên!”

An Hảo lấy làm kỳ quái hỏi: “Làm chi vậy?”

- “Chạy mau!”

Tuy có chút không hiểu, nhưng An Hảo vẫn làm theo. Sau đó trong loa điện thoại truyền đến tiếng thở o o của cô, xen lẫn chút khẩn trương lo lắng: “Lí Mộc, có chút không đúng nha, em vừa chạy, người phía sau cũng chạy theo luôn!”

Nhất thời Lí Mộc cảm thấy máu toàn thân như vọt hết lên đầu, hét to qua điện thoại một tiếng: “Dùng tốc độ nhanh nhất của cô mà chạy!” Rồi sau đó ném điện thoại xuống, áo khoác cũng chẳng buồn mặc vào, cứ một chiếc áo đơn như thế mà chạy ra ngoài.

Thời điểm nhiên thấy bóng dáng chạy như điên đến cổng của Lí Mộc, An Hảo như muốn khóc. Lí Mộc sai bước vọt tới trước người của cô, đưa một tay ôm lấy cô kéo vào ngực hắn, sau đó lưu loát xoay người tung một cú đá nghiêng đẹp mắt, hung hăng đem gã đàn ông đuổi theo phía sau ấy quật ngã trên mặt đất.

An Hảo dùng sức níu lấy áo Lí Mộc, sợ đến không nói nên lời.

Từng hạt tuyết trắng noãn rơi xuống, mềm mại đọng lại trên cơ thể hai người đang ôm nhau.

Cô nằm trong lòng hắn, thân thể mềm mại, khiến Lí Mộc tay chân luống cuống.

An Hảo nức nở cúi đầu, kéo vạt áo của hắn lau nước mắt, ngẩng đầu dùng đôi mắt mờ mịt nhìn hắn nói: “Lí Mộc, em bị anh ôm qua rồi, anh phải chịu trách nhiệm với em đấy!”

Hết chương 4.

5. Chương 5

An Hảo ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên nhìn hắn, bởi vì hai người áp sát vào nhau, hơi thở ẩm áp như chạm vào gương mặt hắn.

Một giây tiếp theo, Lí Mộc cảm thấy nóng như bị bỏng, chợt đem người trong ngực đẩy ra, An Hảo lão đảo, ngã xuống bên đường.

Nghe cô kêu đau, trong bụng Lí Mộc căng thẳng lắm, nhưng lại không dám lên tiếng, chỉ đứng xa xa hỏi: “Cô không sao chứ?”

An Hảo “rên rĩ” phí nhiều công sức mới từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, vừa buồn vừa bực nhìn Lí Mộc: “Làm sao không có gì được cơ chứ, sức anh lớn như vậy! Em cũng chẳng phải ôn dịch, ôm một cái sẽ chết sao?!”

Lí Mộc mím môi không lên tiếng.

Lúc này người đàn ông vừa bị Lí Mộc quật ngã bất tỉnh lúc nãy, ai ui kêu đau tỉnh lại, liền lại bị Lí Mộc một tay giữ chặt. Định thần nhìn lại, chính là tên cướp lưu manh trong ngày “sinh nhật” của An Hảo lần trước, bị cô dùng cái bánh kem quật ngã.

Lúc này, Lí Mộc giận đến tái mặt: “Lại là mày!”

An Hảo đi tới, chỉ tay vào hắn mà tức giận mắng: “Con mẹ nó chứ, mày cũng ăn mất cái bánh kem của bà đây! Giờ vẫn còn ôm hận báo thù hả!”

Nhất thời nước mắt tên cướp chảy ngược vào tim, thầm than thở: “Trời cao đất dày ơi, tôi không muốn ăn cái bánh kem đó chút nào!”

An Hảo dặn dò Lí Mộc: “Cẩn thận tay hấn, em nhớ lúc này hấn có móc ra thứ gì đó từ trong túi, không chừng là dao găm!”

Mặt Lí Mộc biến sắc, không chút khách khí dùng sức ghì chặt cánh tay của hấn, sau tiếng hét thất thanh như heo bị thọc tiết - một cây bút lông rơi ra ngoài. Tên lưu manh khóc thảm cầu xin tha thứ: “Đại hiệp tha mạng, tôi không có dao găm! Tôi chỉ là muốn hù dọa cô ta chút thôi!”

Cuối cùng tiếng còi xe cảnh sát vang lên, hấn lại bị đưa lên xe cảnh sát lần nữa, anh cảnh sát trẻ tuổi nhìn hấn thán phục một tiếng: “Haizzzz, anh không phải là tên cướp cửa hàng bánh ngọt lần trước đó chứ?”

Tên cướp lưu manh khóc không ra nước mắt: “Tôi thật sự không có cướp cửa hàng bánh ngọt mà, không nên sỉ nhục đạo đức nghề nghiệp của tôi như thế chứ!”

Phủ tay cười híp mắt nhìn xe cảnh sát rời đi, An Hảo xoay người nhìn Lí Mộc, “Á” một tiếng: “Lạnh thế này sao anh lại mặc ít như thế chứ! Áo khoác cũng không thêm mặc!”

Trên người Lí Mộc lúc này chỉ có mỗi bộ quần phục mỏng manh, lúc này cũng cảm thấy có chút lạnh ập tới, lắc đầu nói: “Không việc gì. Để tôi đi lấy áo khoác, đưa cô đi đón xe.”

An Hảo thất vọng nhìn hấn: “Sao chứ? Còn muốn em rời đi à? Em còn chưa nói được với anh mấy câu...”

- “...”

Kéo kéo cái áo khoác lấm lem bùn đất của mình, chu chu miệng: “Anh làm quần áo của em bẩn ra thế này, vẫn muốn đuổi em đi!”

- “...”

Duỗi luôn cánh tay ra: “Anh còn hung hăng đẩy em ngã xuống đất, cánh tay của em giờ cũng đau, không biết có rách da hay không ấy!”

- “...”

- Nhiều ngày không gặp, em cố ý chạy đến đây gặp anh, thiếu chút nữa đã bị người xấu bắt được!”

- “...”

Kết quả là, An Hảo cười híp mắt ôm một tách trà nóng ngồi trong phòng làm việc, Lí Mộc bày ra mặt than đứng xa xa bên kia phòng, ngoài cửa là mười mấy đôi tai dán lên chăm chú.

“E hèm” hai tiếng, An Hảo ho khan kéo kéo vạt áo: “Buổi tối còn chưa ăn cơm nữa...”

Lí Mộc đứng dậy đi mở cửa, “Ây da! Ây da!” lủ lượt nhào đến một đồng người.

Không đợi Lí Mộc mở miệng hỏi, một đồng người tự giác rớt rít bụng đến đồ ăn vặt, cung kính dâng lên, mong Liên trưởng xử lý khoan hồng.

An Hảo ưu nhã mà nhanh chóng giải quyết xong ham mê đói khát của mình, mới thanh tú giơ tay lên lau khóe môi, chỉ thấy Lí Mộc đứng dậy mở cửa, nói: “Tôi tiễn cô.”

Mặc dù không cam tâm tình nguyện, nhưng không thể ở lại quá lâu trong quân trại, một chút nữa bọn họ sẽ tắt đèn đi ngủ đúng giờ, vì vậy An Hảo chỉ đành phải đi theo hấn ra về.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, Lí Mộc bước nhanh đi phía trước, dáng người cao lớn ngăn trở gió tuyết. An Hảo núp sau lưng hấn, vừa thấy hài lòng mà cũng ngọt ngào lắm.

Bóng hai người kéo dài dưới đèn đường mờ nhạt, bóng đè lên nhau trùng điệp, giống như biến thành một người.

Dễ dàng bắt được một chiếc taxi, Lí Mộc nói địa chỉ nơi đến cho tài xế, rồi cũng trực tiếp thanh toán trước tiền xe. An Hảo ngồi sau xe cũng không còn cùng hấn tranh cãi nữa, chỉ cười tủm tỉm phất tay với hấn nói: “Anh mau trở về đi thôi, bên ngoài lạnh đây.”

Lí Mộc gật đầu một cái, nhưng cũng không rời đi.

Xe từ từ chạy đi xa, Lí Mộc vẫn đứng đó không nhúc nhích, tuyết rơi nhẹ trên đầu vai hắn, hơi thở của hắn cũng thả ra từng làn khí trắng mờ. An Hảo nhìn qua cửa kính xe, bóng dáng cao lớn của hắn càng ngày càng xa, chợt thấy như có hạt tuyết trắng rơi nhẹ vào tim.

Dáng dấp hắn như một thân cây, có thể chống đỡ tất cả gió mưa, trầm mặc rồi lại dịu dàng.

Vài ngày sau, một cú điện thoại kéo An Hảo ra khỏi sự bao vây của công việc. Người gọi điện thoại tới chính là cha mẹ của cậu nhóc mà An Hảo cùng Lí Mộc đã cứu lần trước, khi đó An Hảo vì giữ lễ nên cũng đã đưa số điện thoại của mình cho bọn họ.

Ba của cậu nhóc dịu dàng hỏi thăm sức khỏe của An Hảo, biểu đạt chút lòng cảm kích, sau đó mới khéo léo nói đến ngày sinh nhật sắp tới của cậu nhóc, hy vọng hôm đó mời An Hảo cùng Lí Mộc đến dự.

Cũng vừa qua giai đoạn đầu công việc một thời gian, không bằng nhân cơ hội này đi quẩy rầy Lí Mộc một chút, An Hảo một lời đồng ý luôn.

Nhưng ai ngờ, tốn cả giờ đồng hồ chạy đến quán trại nhưng An Hảo lại “chụp hụt”, Lí Mộc mang theo tân binh đi huấn luyện dã ngoại, thất vọng để lại cho hắn món đồ, rồi một mình mua hai phần quà tặng đến nơi hẹn.

Tìm theo địa chỉ, An Hảo đứng choáng váng trước cổng nhà của cậu nhóc. Tuy nói khi nhìn thấy cha mẹ của cậu nhóc từ phong cách cho đến cử chỉ đều cho thấy là người tốt, nhưng cũng không ngờ gia đình có điều kiện như thế. Ở khu tắc đất tắc vàng của thành phố A, cả ngôi nhà nằm trong khuôn viên khu làng biệt thự sang trọng hạng nhất.

Phải được bảo vệ kiểm tra mới có thể đi vào được, đi dọc theo con đường dài rợp bóng cây xanh hết năm phút, mới tìm được địa chỉ nhà.

Một ngôi biệt thự ba lầu, sân trước trồng đủ loại hoa cỏ, hàng rào màu trắng.

An Hảo cúi đầu nhìn hai túi quà trong tay mình, kích động muốn chạy trốn về luôn.

Đang do dự, cánh cửa đột nhiên mở ra, một cậu nhóc cao gầy đi ra, tươi cười với An Hảo: “Chị đến rồi à?”

Trong nhà cũng giống như suy nghĩ của cô, khắp nơi lộ ra một cảm giác “khiêm tốn xa hoa”. An Hảo vào cửa, ngồi xuống ghế sa-lon, trên tường treo một bức tranh nàng Mona Lisa với nụ cười “danh môn thực nữ”.

Cha mẹ của cậu nhóc cũng rất hòa đồng, cười nói: “Tối chơi là được rồi, mang theo quà tặng làm gì nữa chứ!”

- “Một chút lòng thành, cũng không đáng giá là bao, mong mọi người đừng chê cười” - Tuy giá trị của món quà không tính là rẻ nhưng so với sự trống rỗng của Chung gia thì quả thật là thua xa.

- “Sao lại thế! Cháu có lòng như vậy, chúng tôi vui vẻ còn không kịp nữa là!” - Nữ chủ nhân thật rất biết làm dịu lòng người.

- “Đúng rồi, trong quán trại có việc nên Lí Mộc không đến được, thật xin lỗi.”

- “Không sao không sao, vốn chỉ là muốn cảm ơn hai người, sinh nhật của thằng nhóc này cũng không qua trọng gì, ngàn vạn lần đừng làm trễ nãi công việc”.

Lúc này cậu nhóc mới đi tới cười hi hi, nhận lấy quà tặng liền mở ra nhìn.

Mẹ của hắn vỗ nhẹ hắn một cái: “Chung Tình, nói cảm ơn chị An Hảo đi chứ!”

Chung Tình nháy nháy đôi mắt to sáng long lanh, làm mặt quỷ: “Cảm ơn người đẹp!”

An Hảo cười cười, cách gọi này nghe thật hay: “Chân của em đã tốt hơn chưa? Sinh nhật không mời bạn học sao?”

- “Sớm đã khỏe rồi! Ngày ngày nằm trên giường phơi thây đến sắp chết luôn! Bạn học đã mời tiệc trên trường rồi, hôm nay là tiệc của người nhà.” Nói xong hắn cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, quay sang làm nũng với mẹ hắn: “Mẹ, khi nào anh hai trở về ạ? Bụng con đói đến ép vào xương luôn rồi!”

- “Thằng bé này, anh hai con mấy hôm nay rất bận, chờ một chút thôi.” Dỗ dành con trai, mẹ Chung cười nhìn An Hảo giải thích: “Nhà chúng tôi có hai đứa con trai, Chung Tình là đứa út, anh hai của nó ngày trước ở nước ngoài, giờ mới trở về thôi.”

Đang nói, chuông cửa vang lên, mẹ Chung đứng dậy đi mở cửa: “Nhất định là Chung Ý trở về!”

Cửa mở, gió từ bên ngoài thổi vào, An Hảo xoay đầu lại nhìn, đứng ở cửa là người đàn ông cao lớn, tây trang màu đen, mặt mũi anh tuấn.

- “Thật xin lỗi, công ty có chút việc nên con về trễ.”

Bốn mắt nhìn nhau, cùng sửng sốt. Người đàn ông này không phải là người mà cô đã gặp trong thang máy vài hôm trước hay sao?

Chung Tình lập tức nhảy dựng lên kêu la: “Á à, cuối cùng anh hai cũng trở về, anh mà không về kịp, em nhất định sẽ được lên trang nhất nhật báo thành phố với tin tức chết đuối trong ngày sinh nhật nha!”

Vốn là vẻ mặt người đàn ông đang lạnh nhạt, khi thấy em trai thì trong nháy mắt hiện lên một tia cười nhẹ: “Có khách ở đây, vẫn vô phép tắc như thế!” Từ trong cặp táp lấy ra một hộp quà được gói tinh xảo đưa tới.

Chung Tình cười ha hả nhận quà, vừa quay người nhìn An Hảo, liền xung phong làm người trung gian: “Để em giới thiệu! Anh hai, đây chính là người đẹp ngày đó đã đưa em đến bệnh viện. Người đẹp, đây là anh hai của em!”

Bàn tay thon dài xinh đẹp duỗi ra, vẫy vẫy đưa đến trước người: “Xin chào, tôi là Chung Ý”.

An Hảo cười khê: “Xin chào, tôi là An Hảo.”

Mọi người ngồi vào bàn ăn cơm. An Hảo nín thở cứng người, gấp thức ăn nhẹ nhàng như cánh hoa rơi.

Trong bữa cơm, ba Chung hỏi thăm nơi làm việc của An Hảo, An Hảo đáp ở MAG, Chung Tình vỗ tay “À há” một cái, chỉ vào người đàn ông bên cạnh nói: “Thế không phải làm cùng công ty với anh hai sao! Cái này gọi là duyên phận đó!”

An Hảo kinh ngạc, hần thế mà lại cùng công ty với mình. Nghĩ đến hần bận rộn đến nỗi Chủ Nhật cũng phải đến công ty làm thêm giờ, nhất thời sinh ra loại cảm giác đồng cảm, như tìm được tri kỷ: “Anh Chung cũng làm ở MAG sao? Mấy tháng nay hần cũng bận rộn đến hỏng người luôn có phải không?! Chúng ta thật là người cùng bị nạn rồi, Boss mới nhậm chức thật quá đổi biến thái, bộ phận tiêu thụ của chúng tôi thiếu chút nữa là chết nơi đầu đường xó chợ! Đúng rồi, anh Chung làm ở bộ phận nào?”

Vừa dứt lời, trên bàn ăn bao trùm một sự yên ắng lạ thường, mặt ai cũng bày ra vẻ quỵ dị.

Người đàn ông mặt mũi anh tuấn ngồi đối diện ngẩn đầu nhìn cô, dưới ánh đèn, đôi mắt đen láy yên tĩnh như hồ thu không gợn sóng: “Cô An, tên tiếng anh của tôi là Josen.”

Hết chương 5.

6. Chương 6

Ngày còn bé hay xem phim hoạt hình, nhân vật mà An Hảo hâm mộ nhất chính là Nobita, vì túi thần kì của Doraemon có chứa rất nhiều bảo bối, có thể thỏa mãn ảo tưởng của một đứa trẻ.

Trong số tất cả những bảo bối bên trong, cô muốn nhất là Cỗ Máy Thời Gian. Làm sai chuyện gì đó ư? Sợ gì chứ, bay xuyên qua thời gian trở về thời điểm lúc đó cải chính là được rồi!

Giống như - hiện tại.

Nếu như trở về thời gian hai mươi giây trước, cô nhất định sẽ gắt gao bao cái mồm rộng của mình lại, kiên quyết không để họa là từ mồm mà ra như thế này.

Nếu như thời gian quay ngược lại nửa tháng trước kia, cô nhất định sẽ không đi chung một thang máy với Chung Ý, hoàn hảo không để rơi tờ giấy nguyên rửa tiểu nhân đó, và hẳn sẽ không nhạt được.

Nếu như...

Nhưng mà, không có nếu như.

Cho nên hiện tại, An Hảo cũng chỉ có thể ho khan mấy cái “khụ khụ” vờ lơ đãng, quyết tâm bày ra cái mặt nghiêm túc bình tĩnh tìm biện pháp khắc phục: “Cái này... A, không ngờ anh Chung tuổi trẻ tài cao như vậy, thật là tiền đồ vô lượng! Không khí làm việc trong công ty gần đây đặc biệt tốt, là một nhân viên tiêu biểu của MAG, tôi cảm thấy mọi người đều nhiệt tình với công việc...” Càng nói càng thấy không đủ nhiệt tình khuyến khích.

Chung Tình đột nhiên ôm bụng cười to, vừa vỗ vỗ bàn vừa chỉ vào Chung Ý: “Biến thái...ha ha ha...! Chị An thật là có Hảo Nhân Kim Tinh nha! Anh hai của em từ nhỏ tính tình đã khó chịu, người gặp người ghét! Bản thân mình ham công tiếc việc, đối với người khác cũng hà khắc yêu cầu cao, từ nhỏ đến lớn em sợ nhất là ở chung với anh ấy, so với ba mẹ còn quản thúc khó khăn hơn! Bây giờ anh ấy còn là sếp của chị, chắc chắn, vất vả cho chị rồi...”

Trong lòng An Hảo chợt cảm thấy ảm áp, cái gì mà trẻ con không hiểu chuyện, thật là nói nghe vừa lòng người mà! Nhưng ngoài miệng lại cười nói: “Không có, không có, được làm cấp dưới của anh Chung, rất kích thích tiềm năng của con người.”

Ba Chung tăng hắng một cái, mở miệng nói: “Được rồi, ở nhà cũng không cần bàn đến công việc như thế, mọi người cùng thả lỏng đi.”

Mẹ Chung lập tức tiếp lời: “Đúng vậy đúng vậy, cháu An sao lại gầy như thế, phải ăn nhiều một chút, đi Trương làm tổ yến rất ngon.”

Một bàn mọi người trò chuyện vui vẻ.

Sau bữa ăn tối, mẹ Chung đưa cho An Hảo một chiếc hộp nhỏ được gói tinh xảo, An Hảo từ chối không nhận, mẹ Chung cười nói: “An, hôm nay cháu tặng quà cho Chung Tình, chúng tôi theo phép cũng phải trả lễ lại mới đúng. Huống chi ngày trước đưa Chung Tình đi bệnh viện, chúng tôi cũng chưa cảm ơn cháu cùng cậu Lí. Chúng tôi không có quà gì đáng quý, chỉ là chút tấm lòng, cháu An đừng từ chối.”

Đã nói đến nước này, từ chối nữa thành ra làm kiêu, An Hảo bây giờ mới nói cảm ơn rồi nhận quà. Mẹ Chung lại cười nói: “Chúng tôi sẽ không nhờ gửi quà cậu Lí, mong cháu An chuyển lời, ngày khác chúng tôi nhất định đến tận nơi cảm ơn.”

An Hảo gật đầu đồng ý.

Lúc ra về, mẹ Chung bảo Chung Ý tiễn khách, An Hảo không ngừng từ chối khéo, Chung Ý cũng đã mặc xong áo khoác cầm chìa khóa xe đứng ở cửa nhà, An Hảo cũng chỉ đành phải nhắm mắt đi theo hẳn ra cửa.

Đáng ngạc nhiên là, xe của Chung Ý vô cùng khiêm tốn, không hoa lệ cầu kì, thương hiệu xe vô cùng phổ biến. Một chiếc xe bình thường đến nỗi khiến người ta cảm thấy so với thân phận và bối cảnh của hẳn không hề tương xứng. Chỉ là nội thất trong xe cũng không tệ, vô cùng thoải mái, nhìn là biết ngay đã qua sửa chữa tân trang lại.

Chung Ý cũng vô cùng có phong độ mở cửa xe cho phụ nữ, An Hảo mỉm cười nói cảm ơn, ngồi vào trong xe liền thẳng người mắt nhìn trước, thở cũng không dám thở mạnh. Tuy nói cô bình thường rất khoa trương, nhưng cũng biết điều khi đi chung với sếp, nên đành hoàng một chút - huống chi người này còn là sếp cô đã đắc tội qua.

Chung Ý vừa ngồi vào trong xe, xung quanh giống như lạnh đi vài phần. Có vài người cứ khí thế như vậy, đi đến nơi nào đều khiến không khí nơi đó biến hóa theo. Hẳn từ từ khởi động xe, tư thế ngồi của An Hảo đoan trang nghiêm chỉnh tựa như Đức Mẹ Maria, trong lòng mặc dù lo lắng lắm nhưng cũng không dám mở miệng hỏi.

Sau mười mấy giây tĩnh mịch, Chung Ý đột nhiên mở miệng: “Cô An...”

Cả người An Hảo nhất thời giống như con mèo xù lông, “Xoạt” một tiếng quay đầu nhìn hần, trong đôi mắt tràn ngập ý đề phòng.

Chung Ý hắng giọng một cái, tiếng nói lạnh lạnh: “Cô An, cần tôi giúp cô thắt dây an toàn không?”

Lúc này An Hảo mới kịp phản ứng, do bản thân quá khẩn trương vừa ngồi vào xe liền biến hình thành pho tượng, quên luôn cả việc thắt dây an toàn, cuống quýt lắc đầu: “Không cần! Không cần!” Rồi nhanh chóng kéo dây an toàn thắt lại.

Một đường không nói chuyện, cuối cùng cũng tới cổng khu chung cư: “Dừng ở đây đi, cảm ơn anh Chung.”

Chung Ý gật đầu, khuôn mặt bình thản trả lời: “Không cần cảm ơn, ngày mai còn phải tiếp tục bị tôi biến thái chèn ép.”

Nhất thời, khuôn mặt An Hảo như bị bong ra, từng mảng từng mảng rơi xuống đất loảng xoảng.

Nhìn theo xe của Chung Ý đến khúc quanh rồi biến mất, nội tâm An Hảo như cuộn cuộn sóng. Xong đời, xong đời rồi, Boss thế này mà nhỏ mọn ghê gớm, còn nhớ thù nữa cơ chứ! Cuộc sống sau này phải sống thế nào!?

Chung Ý quả nhiên không nuốt lời. Hần chẳng những biến thái chèn ép, giờ còn tệ hại hơn! Trước ngày Lễ Giáng Sinh và ngay cả ngày Giáng Sinh, tất cả nhân viên MAG đều phải ở lại công ty làm thêm giờ.

MAG là công ty đầu tư nước ngoài, trong công ty có một phần ba là người nước ngoài. Người nước ngoài coi trọng Lễ Giáng Sinh hơn người Trung Quốc nhiều, nghe một nhóm người khổ sở gào khóc thảm thiết liên tục lấy tay vỗ ngực, An Hảo chợt cảm thấy trong lòng thư thái không ít.

Thời điểm một người khổ sở, nếu như bên cạnh cũng có kẻ khổ hơn mình, thì đây thật là một chuyện vui.

Bận rộn đến dịp nghỉ tết Nguyên Đán, An Hảo đem công việc quăng qua một bên chạy đi quấy rối Lí Mộc. Ai ngờ đến thời điểm mơ mộng bấy lâu, Lí Mộc lại vội có việc. Bọn họ được cấp trên phân phó nhiệm vụ lính đặc nhiệm, đến các trạm gác đường cao tốc trang bị vũ trang đứng canh gác, kiểm tra xe ra vào.

An Hảo nghe xong, vui vẻ mua thêm nhiều quà, chết cũng không biết xấu hổ mang danh hiệu “người thân” chạy đi an ủi quân nhân. Thời điểm cô đến, đúng lúc đổi ca của Lí Mộc. Mấy tháng qua, nhóm người trong bộ đội sớm đã thân quen với An Hảo, hai người lính trẻ vừa nhìn thấy cô đã ồn ào hơn hớn hớn đi tới: “Chị dâu tới rồi ạ! Hôm nay chị mang theo cái gì thế?”

An Hảo bị hai tiếng “Chị dâu” làm vui mừng đến mức choáng đầu, vội nở nụ cười mỉm rồi đưa cái túi lớn cho bọn hần: “A, an ủi mọi người, vì nhân dân mà cực khổ!” Hai người lính trẻ cười hi hi ha ha nói cảm ơn, nhận lấy quà đi phân phát ọi người.

An Hảo đứng ở ven đường nhìn Lí Mộc cùng một đồng đội trang bị vũ trang, mặt nghiêm túc đứng ở đầu đường. Một thân Lí Mộc mặc quân trang màu xanh lá, cực kỳ cao lớn cực kỳ đẹp mắt, bộ dáng ghìm sừng so với người khác cũng khí thế hơn, thỉnh thoảng cũng có vài cô gái ngồi xe đi ngang qua hần giờ cao điện thoại chụp hình. Trong lòng An Hảo thấy thế lại không thoải mái.

Một cô gái lái xe đi ngang qua, sau khi kiểm tra xong lại nhất quyết không đi, không chỉ hướng về phía Lí Mộc chụp hình, còn muốn cùng hần chụp chung một tấm ảnh.

An Hảo rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa, chậm rãi tiến lên trước mặt Lí Mộc, đối mặt với cô gái kia nghiêm túc nói: “Thật xin lỗi, hàng tư nhân, cấm lại gần.”

Cô gái kia nhìn nhìn khí phách oai dũng hiên ngang của An Hảo, nhìn nhìn đến mọi người chung quanh đang nín cười, lại nhìn đến vành tai ửng đỏ của Lí Mộc, rốt cuộc cũng phần nộ cất điện thoại đi.

Công cuộc bảo vệ “Mộc lô-cốt” của An Hảo thắng lợi vẻ vang, cô hả hê chống nạnh nói: “Hừ, giới trẻ bây giờ nha... Sao lại mặt dày như thế chứ, vô tư hướng điện thoại chụp hình đàn ông như thế!”

Một nhóm người im lặng trầm ngâm, hình như cô quên mất bản thân mình là làm sao mà...

An Hảo lại xoay người nhìn Lí Mộc, méo miệng cau mày nói: “Thật là, diện mạo của anh cũng quá yêu nghiệt, mặt gỗ nhưng lại cân xứng như thế, nhìn thật ”trêu hoa ghẹo nguyệt“, quá nguy hiểm! Sau này em muốn cho anh đeo một tấm băng, trên đó ghi ba chữ to - Cửa An Hảo!”

Vài chiến sĩ lặng lẽ quay lưng đi, im lặng lay động bả vai cười trộm.

Lí Mộc nhìn An Hảo một cái, mặt lạnh lùng xoay người nhìn chằm chằm về phía đường cao tốc, thể nhưng sau đó, một rặng ửng hồng kéo dài từ vành tai xuống tận cổ...

Một chiếc xe “két” dừng lại bên cạnh Lí Mộc, cửa sổ xe từ từ mở xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp mà khoa trương.

Người nọ cười híp mắt khoái trá vẫy tay: “Hi, anh em.”

Lí Mộc ngậy người, trên mặt khó lộ ra được vẻ vui mừng: “Tần Túc Nguyên! Sao cậu lại ở đây?”

Tần Túc Nguyên bắt đầu nghiêng đầu, ý bảo trong xe còn chở một người khác: “Niên Niên muốn đến thành phố S chơi, sẵn đường ghé ngang đây thăm cậu một chút. Đang bận à? Vậy tôi lên phía trước chờ cậu.”

Lí Mộc gật đầu, lại nói thêm một câu: “Cậu trước hãy xuống xe, chúng tôi phải kiểm tra.”

- “Không phải chứ, chúng ta không phải anh em nhiều năm à? Cậu cũng không phải không biết tôi là ai, cậu còn muốn kiểm tra tôi?”

Một chút thể diện của hán Lí Mộc cũng không cho: “Tôi phải tuân theo quy định làm việc.”

Tần Túc Nguyên nhún nhún vai, người không thú vị chút nào, luôn đầu ra đẩy như thế.

An Hảo đứng một bên, nhìn một người đàn ông đáng vẻ cực kì xuất sắc cùng một cô gái khéo léo đáng yêu xuống xe, hình như là người quen của Lí Mộc, vì vậy cô tò mò nhìn chằm chằm bọn họ.

Tần Túc Nguyên nhìn thấy An Hảo, cười híp mắt chào hỏi: “Người đẹp, xin hỏi cô tên gì? Đã có bạn trai chưa?”

Cô gái đứng bên cạnh - Niên Niên, cau mày dùng khuỷu tay thúc vào người hán: “Tần Túc Nguyên!”

Tần Túc Nguyên ôm bụng kêu rên: “Phải gọi là anh trai mới đúng! Em xuống tay cũng quá ”ngoan“*, anh chỉ muốn hỏi tên mà thôi...”

*“ngoan” ở đây là trong ngoan độc.

An Hảo cười híp mắt nhìn hai người đó, nói: “Xin chào, tôi tên là An Hảo. Hai người là bạn của Lí Mộc sao? Tôi với Lí Mộc.....ừm, là người thân!”

Nhất thời hai người đó mặt cũng ngu ra.

Lúc này đã đến thời gian nghỉ của Lí Mộc, hán cởi xuống trang bị vũ trang đưa cho chiến hữu, vừa đi qua, Tần Túc Nguyên liền bá vai kéo cổ hán đến một bên, nhỏ giọng nói: “Đầu gỗ cậu được lắm, chúng ta là anh em lâu năm như thế, chuyện lớn như vậy cậu còn gạt tôi!”

Lí Mộc không hiểu: “Tôi gạt cậu chuyện gì?”

- “Còn dám giả vờ với anh em! Hai năm nay cậu không về nhà, không phải bởi vì ba mẹ cậu buộc cậu với Tô Tô kết hôn hay sao! Đoán mãi không ra, cậu thế mà ở đây yên lặng lập gia đình! Chỉ là cô ấy thật xinh đẹp hơn Tô Tô, có vị phụ nữ hơn...”

Lúc này Lí Mộc mới hiểu được hán đang nói gì, cuống quýt giải thích: “Cậu nói mò cái gì thế? Không phải vậy, không phải vậy...”

Tần Túc Nguyên vỗ vỗ bả vai hán, bày ra mặt “Người anh em à...tôi biết mà”. Lúc này An Hảo cũng đang cùng Niên Niên trò chuyện, Tần Túc Nguyên cười híp mắt hỏi: “Đang nói chuyện gì vậy? Người đẹp và đầu gỗ quen nhau bao lâu rồi?”

- “Một năm rưỡi rồi.”

Tần Túc Nguyễn thâm ý nhìn về phía Lí Mộc, thời gian thật khớp...

Lí Mộc cũng đang nói thầm trong lòng, không phải mới chỉ biết nhau có vài tháng thôi sao, làm thế nào đã thành một năm rưỡi thế này?

Tần Túc Nguyễn hắng giọng nột cái, mặt đứng đắn nói: “Lâu như thế sao, tôi và đầu gỗ biết nhau từ bé, chuyện lớn thế này mà cậu ta lại không nói cho tôi biết, thật không tượng nghĩa chút nào! Người đẹp, sau này nếu cô muốn biết chuyện gì về đầu gỗ, cứ hỏi tôi là được!” Sau đó, hắn đột nhiên hạ thấp giọng cười, xấu xa hỏi: “Với lại... Các người quen nhau lâu như vậy, đã ”tiến hành” đến đâu rồi?”

Niên Niên tiến lên dùng sức đập hắn một cái: “Tần Túc Nguyễn!”

Lí Mộc cũng ghen đỏ mắt, hung tợn trừng hắn.

Thế nhưng An Hảo lại cười tươi như mùa xuân, lơ đãng nói: “Cũng không có gì, chỉ là thân thiết da thịt mà thôi.”

Thân-thiết-da-thịt...

Ngay lúc đó, trừ An Hảo là người nói ra lời khiến người ta chết vì kinh ngạc ra, tất cả những người còn lại thuận lợi ngây người đứng tượng như bị sét đánh.

Một lúc lâu sau, Tần Túc Nguyễn hắng giọng một cái, nặng nề vỗ vỗ bả vai Lí Mộc, một ngón tay cái đưa đến trước mặt hắn: “Anh em, không nhìn ra nha! Khá lắm !”

Lí Mộc cả lăm giải thích: “Không phải, không phải vậy...”

An Hảo nước mắt lã chã nhìn hắn: “Lí Mộc, chẳng lẽ anh không muốn chịu trách nhiệm với em...”

Lí Mộc lão đảo một cái, giấy đành dạch: “Không phải, không phải...”

An Hảo giơ tay lên như đang lau nước mắt: “Người kia lợi dụng lúc trời tối mà ôm tôi, cũng chẳng hỏi qua ý ai!”

Đến lúc này, Lí Mộc hoàn toàn tử trận, An Hảo toàn thắng!

Hết chương 6.

7. Chương 7

Niên Niên nhìn An Hảo bằng ánh mắt sủng ái còn Tần Túc Nguyễn thì cười như điên dại, Lí Mộc bị ba người bọn họ chọc cho thẹn quá hóa giận, lấy lí do quấy nhiễu công việc của mình mà đuổi đi.

Trước khi Tần Túc Nguyễn lái xe đi, cười xấu xa nhìn An Hảo nói: “Người đẹp, lần sau lúc hai người ”thân thiết da thịt“, nhớ làm một cái giấy Cam Kết Bán Thân khiến đầu gỗ đồng ý ngay tại chỗ, như vậy hắn sẽ không phủ nhận được!”

An Hảo cười híp mắt gật đầu: “Cảm ơn anh đẹp trai, tôi nhớ kỹ rồi!”

Cả người Lí Mộc trang bị vũ trang đầy đủ nghe xong cũng phải lão đảo, sau đó trực tiếp chia sủng về phía xe Tần Túc Nguyễn, khiến cho ai đó thức thối mà nhanh chóng chạy đi.

An Hảo cười híp mắt đem một cái túi đem vào chốt nghỉ ngơi của bọn họ, nói: “Đồ trong túi là để cho anh bổ thân thể, anh nhất định phải ăn. Haizzz...! Anh cũng bận, em về trước.”

Bổ-thân-thể...

Ngay lập tức, ánh mắt của các chiến sĩ xung quanh giống như tia X-quang, quét lên người Liên trưởng của bọn họ, chặc chặc, cô An này cũng thật quá lợi hại, Liên trưởng của bọn họ là người sắt như thế mà giờ cũng phải bồi bổ thân thể!

Lí Mộc ghìem sủng, mặt than không liếc mắt, giả chết không nghe.

Sau tết Nguyên Đán, không lâu sẽ đến ngày sinh nhật An Hảo. Vì lần trước cô đã mượn có sinh nhật mà kéo Lí Mộc ra ngoài, vì vậy lần sinh nhật thật này cũng chỉ có thể thê thê thăm thăm ưu tư không cho hẳn biết.

Phương Nam lại là người trọng sắc khinh bạn, tuần trước đã theo chồng bay đi Canada trượt tuyết, chỉ gửi qua sinh nhật và một cuộc điện thoại chúc mừng. Liễu Song thì sau hai năm kết hôn cũng mang thai bảo bảo, chồng cô khẩn trương không thôi, nghiêm cấm cô đi ra ngoài. Vì vậy ngày sinh nhật của An Hảo chỉ có thể trả qua cùng kẻ cô đơn Lâm thiếu gia mà thôi.

Nói Lâm thiếu gia là kẻ cô đơn hẳn là không đúng, vì dựa vào khuôn mặt rêu rao trên người cùng với tính tình như chim công của hắn, theo sau ông hầy ngày ngày không thiếu con gái liều sống liều chết theo đuổi. Thế mà Lâm thiếu gia nhìn mãi cũng không vừa mắt, người ta thì hăm mộ số đào hoa còn hắn thì khư khư than thật phiền phức. Vì tránh phiền phức, hắn quyết định lấy ảnh của An Hảo cắt vào ví tiền, vừa có người con gái nào tiến lại gần, hắn liền đem tấm ảnh mê hoặc người xem của An Hảo đưa ra, khuôn mặt sáng ngời: “Nhìn đi, đây là người trong lòng của tôi”. Chiêu này làm vỡ vụn vô số trái tim.

An Hảo cũng đã từng ôm mặt hắn, tò mò hỏi: “Lâm thiếu gia, anh nói xem, tại sao nhìn mãi cũng không ưa người phụ nữ nào? Chắc chắn, dáng dấp xinh đẹp thế này, anh hẳn không phải là gay chứ! Anh nói thật cho tôi biết đi, chúng ta thân thiết như vậy, tôi sẽ không nói cho ai biết đâu!”

Lâm thiếu gia một chưởng đánh bay cô, giương đôi mắt phượng tà tứ nhìn: “Bản thiếu gia tuyệt mỹ thế này, chỉ có tiền nữ mới xứng đôi!”

An Hảo “Cắt” một tiếng, hỏi: “Coi chừng sau này anh sẽ không có mắt nhìn người, nhìn ngay người lại không tính là người đẹp đấy?!”

- “Không thể nào!”

- “Nếu như thế, anh tính làm sao?”

- “Vậy thì nguyên rửa tôi liều mạng theo đuổi, người ta vẫn không đồng ý!”

Nếu Lâm thiếu gia có thể hiểu được cõi đời này vốn có câu nói “một câu thành sấm”, đánh chết hắn cũng sẽ không để bản thân mình nổi ra lời ác như thế..

Ngày sinh nhật của An Hảo hôm ấy, Lâm thiếu gia gọi điện tới hỏi cô đang ở đâu, An Hảo ỉu xiu như cà nhiễm sương: “Thôi, người quan trọng cũng không có ở đây, đang ở trong nhà thôi”.

Lâm thiếu gia hướng về phía điện thoại, ầm ục lẩm: “Tình cảm của tôi không là gì à?!”

Trước khi thổi nến, An Hảo chao tay trước ngực làm bầm ước nguyện: “Thượng đế, Chúa Jesus, Phật tổ, Ngọc đế, Thánh mẫu Maria, phù hộ cho con năm nay nhất định phải thành công tóm được tên Mộc lô-cốt!”. Rồi sau đó múa máy dao găm trong tay, cắt bánh ngọt giống như cắt trái dưa tây, hung hăng bằm bằm!

Lâm thiếu gia run cầm cập, tự động lui ra một bước xa phía sau.

- “An công chúa, cô tấn công lô-cốt hơn mấy tháng rồi, tiến hành đến đâu rồi?”

An Hảo “Haizzz” một tiếng, hời hợt trở về: “Mới có thân thiết da thịt mà thôi.”

Lâm thiếu gia suýt nghẹn cơm đến chết.

Ho khan nửa ngày, bất khả tư nghị* nhìn về phía cô: “Cũng đã thân thiết da thịt rồi mà cô vẫn không cưa đổ được hắn?! An công chúa à... Cô... Khụ khụ, có phải công phu trên giường của cô quá...”

*bất khả tư nghị: nghĩ mãi không ra nguyên do, nguyên nhân, ngọn nguồn một sự việc nào đó

An Hảo tát một cái “bếp” khiến mặt hắn úp hẳn vào trong bát ăn cơm: “Lâm chim công, anh muốn chết sao?! Thân thiết da thịt ở đây mới chỉ là hắn ôm qua tôi mà thôi!”

Lâm thiếu gia thở phào nột hơi, mắt phượng thoáng nhìn qua cô: “An công chúa à, cô không cần vàng thau lẫn lộn* như thế có được không?! Ôm và da thịt thân thiết là hai chuyện cách xa vạn dặm! Diễn hình như tôi đây! Ta nói, có cần tôi chỉ cho cô hai chiêu không?”

- “Hả?”

- “Đàn ông mà, bất luận bao nhiêu tuổi thì sâu trong lòng vẫn là một đứa trẻ, cho nên luôn bị động lòng bởi tình thương của người mẹ. Cô thừa cơ hội lúc hấn yếu đuối nhất, bày ra sự dịu dàng chăm sóc, chắc chắn hấn sẽ bị đổ thôi!”

An Hảo sụ mặt lăm bằm: “Nhưng hấn nổi danh là người sắt, muốn hấn yếu ớt, còn khó hơn bảo anh đi yêu con trai, tôi phải đợi đến hết đời luôn à...”

Lâm thiếu gia đưa tay đập bàn “Pằng” một cái, trợn mắt nói: “Bản thiếu gia thích phụ nữ! Phụ nữ! Tiên nữ trên trời cũng chính là phụ nữ!”

An Hảo không ngờ, cô cho là sẽ không có cơ hội, thế nhưng chuyện gì đến sẽ đến.

Mấy tháng trước, thành phố A bắt đầu tuyên truyền, ca sĩ thần tượng KING sẽ tổ chức buổi diễn solo kỉ niệm ba năm debut tại thành phố A. Mỗi lần KING xuất hiện ở thành phố nào, đều sẽ dấy một đợt dậy sóng, những người ái mộ hấn đều ùn ùn kéo tới, gây nên cảnh mất trật tự ở Hỏa Bạo. Trường hợp lần này, ban tổ chức trực tiếp tham vấn với quan chức thành phố A, quyết định điều bộ đội đang đóng quân tại thành phố A làm cảnh vệ duy trì trật tự cho buổi diễn.

Vì không yên lòng, nên mỗi lần có nhiệm vụ ra ngoài, Lí Mộc chắc chắn theo cùng, lần này cũng không ngoại lệ.

Sự thật chứng minh, quyết định này của ban tổ chức thật chính xác. Chỉ mới nhận điện thoại của người ái mộ thôi cũng đã đến hơn ngàn người, mặc dù sắp xếp để KING đi lối V.I.P nhưng sự xuất hiện của hấn ở phi trường cũng bị vây kín đường, đội cảnh vệ phải đóng hết cửa lớn lại khó khăn giúp hấn mở đường thoát khỏi đám đông.

Ngày diễn ra buổi hòa nhạc trời mưa nhỏ, thời tiết rất lạnh, nhưng ngay cả như vậy, bên trong kiosk bên ngoài sân vận động vẫn rất đông. Lí Mộc cùng một vài chiến sĩ canh giữ ở cổng vào, duy trì trật tự. Vừa bắt đầu, tất cả vẫn còn ổn định trật tự, nhưng khi xe quản lí của KING vừa xuất hiện, người hâm mộ bắt đầu điên cuồng, cho dù cảnh vệ cầm côn sắt đứng thành bức tường người, cơ hồ vẫn không ngăn được luồng sóng công kích của người ái mộ. Mắt thấy bóng dáng của KING sắp tiến vào bên trong sân vận động, cảnh vệ canh cửa rồi rút thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Nhưng vào lúc này, chuyện không hay xảy ra.

Một fan hâm mộ nhỏ tuổi nắm trong tay một tấm vé, hướng về phía đồng chí cảnh vệ hét lên: “Tôi có vé, tại sao anh không cho tôi vào?!”

Đồng chí cảnh vệ nhìn người hâm mộ còn nhỏ tuổi này, có chút khấn trương, giải thích: “Vừa rồi soát vé, vé của cậu là giả...”

- “Chém gió! Tôi bỏ tiền hơn một ngàn đồng mới mua được, tại sao không cho tôi vào?!”

Trong lòng Lí Mộc căng thẳng, lập tức hiểu ra, nhất định là có tên gian xảo thừa dịp vé vào cửa Hỏa Bạo ngàn vàng khó kiếm, làm vé giả bán giá cao nhằm đầu cơ trục lợi.

Lúc này cũng tra được tới mấy tờ vé giả khác, nhất thời đám người bắt đầu xôn xao. Đột nhiên một giọng nói bén nhọn vang lên: “Bọn họ cố ý không cho chúng ta vào xem KING đấy! Tại sao chúng ta mua vé cũng không cho chúng ta vào?! Mọi người xông lên đi, vọt vào!”

Một câu nói kích thích ngàn tầng sóng, nhất thời mất kiểm soát, ngàn vạn người bắt đầu người đẩy tôi vào xông vào bên trong.

Thời điểm lối vào xảy ra xung đột, Lí Mộc nhanh chóng điều thêm người đến lối vào sân vận động canh chừng, lúc này người hâm mộ xông đến, bọn họ trở thành đối tượng bị công kích.

Trong tay có côn điện, nhưng vật này chỉ dùng để xử lý lưu manh, những người này đều là những đứa trẻ mười mấy tuổi đầu, làm sao có thể dùng đến đây?

Bọn họ cũng học qua thuật trấn áp người, nhưng nhiều người như vậy, vừa bắt được một người liền có thêm một người khác đi lên, nếu cùng ngã lên đất nhất định sẽ bị giẫm đạp.

Cho nên bọn họ không thể làm gì khác hơn là kết thành bức tường người, canh chừng chặt chẽ. Từng người hăm mộ xông lên không ngừng mắng chửi, xô đẩy, đấm đá, cắn xé...

Quân phục bị xé phá, nước bọt phun đầy trên mặt, cái mũ cũng rơi xuống, côn sắc cảnh sát cũng bị cướp đi...

Thời điểm An Hảo đến nơi, chỉ thấy một màn người hăm mộ cùng cảnh vệ tranh chấp, rồi sau đó tiếm vào nhìn cảnh tượng trong sân thể dục. Cô cách biệt người nhìn đám người Lí Mộc đang cố thủ ngay lối vào, họ như bao cát bị một luồng sóng người hăm mộ đánh đến, quân trang màu xanh lá trên người bọn họ bị tàn phá, thường ngày bọn họ uy nghiêm như thế, giờ lại nhếch nhác kiên trì, trong lòng An Hảo cảm thấy như bị dao găm đâm vào.

Cô chen chúc trong đám người, lớn tiếng kêu: “Mọi người không nên chen lấn, các người là như vậy KING sẽ không vui mừng, các người sẽ phá tan buổi hòa nhạc này, mọi người đừng chen lấn nữa, không nên như vậy!”. Nhưng tiếng nói của một người so với ngàn vạn người đang điên cuồng, quá nhỏ bé.

An Hảo hoảng đến muốn khóc, quay đầu lại tìm Lí Mộc. Bóng dáng của hắn vững vàng đứng nghiêm nơi đó, mặc cho trên người có bao nhiêu đánh tới, mặt cũng không đỏ sẫm, không lùi một bước đứng yên nơi đó canh giữ, tựa như một ngọn núi trầm ổn, chống đỡ phòng tuyến sắp bị phá. Bên cạnh hắn là vài đồng chí cảnh vệ, nhìn qua tuổi còn nhỏ, trên mặt vẫn còn mang theo nét trẻ con cố nén nước mắt quật cường không lui về phía sau.

Cuối cùng, sự kiện người hăm mộ bạo lực vì có cảnh sát xuất hiện mà nhanh chóng kết thúc. Bọn người Lí Mộc thành công giữ được lối vào, không để một người nào chen vào được. Buổi hòa nhạc kia nghe nói vô cùng thành công, tiếng hô ở sân vận động vang dội khắp cả thành phố. Hôm sau báo chí đưa tin, giọng hát của KING có bao nhiêu mê người, người hăm mộ có bao nhiêu nhiệt tình, cơ mà sự kiện nổi loạn của người hăm mộ cùng cố gắng của nhóm người Lí Mộc cũng bị bỏ quên.

Buổi hòa nhạc kết thúc, mọi người tản đi, một đám chiến sĩ ngồi trên bậc tam cấp trầm mặc. Lí Mộc ngồi phía xa bên ngoài. Mưa càng lúc càng lớn, nhưng không ai chịu đứng dậy tránh mưa.

An Hảo che ô tiến lên từng bước từng bước một, nhìn người đàn ông trước mắt này. Hắn từng khiến cô cảm thấy an toàn nhất, bất kể khi nào cũng có thể dựa vào. Nhưng bây giờ hắn trầm mặc lại khiến cô khổ sở vô cùng.

Đối với một người lính, chuyện bị ai nhất là lúc bản thân bị đánh ngã khi đang làm nhiệm vụ, mà lại ngã vì bảo vệ người dân trong khi đang bị chính người dân chà đạp.

Lí Mộc nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn An Hảo, trong đáy mắt li ti tơ đỏ. Trước, An Hảo đã ghé ngang cửa hàng tiện lợi mua vài chục cái ô phân phát cho chiến sĩ chung quanh, rồi sau đó ngồi xuống bên người Lí Mộc giúp hắn che mưa.

Qua thật lâu, Lí Mộc mới cúi đầu mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Bọn họ đi theo tôi hai năm, người nhỏ nhất năm nay cũng chỉ mới mười tám. Lúc tôi huấn luyện, bao nhiêu khổ cực khó khăn cũng không nghe ai rên than một tiếng, chứ đừng nói là rơi nước mắt. Bọn họ vẫn vì bản thân mình là quan nhân mà kiêu ngạo, chưa từng trải qua chuyện như ngày hôm nay...”

An Hảo nhìn người đàn ông trước mắt này, hắn từng kiên cường chính trực, trầm mặc rồi cũng đặc biệt dịu dàng. Hắn vẫn luôn đứng thẳng gió mưa không ngã, mà giờ khắc này, trên lưng hắn lại đè ép nặng nề nỗi bi thương.

An Hảo lòng vừa đau vừa chua xót, giang hai tay ôm lấy hắn, nhẹ nói: “Em hiểu, em hiểu mà...”

Lí Mộc không động cũng không nói chuyện, nhắm mắt lại yên ổn trong lòng An Hảo

Mưa lắng lặng rơi, dưới cái ô màu hồng, hai người trầm mặc ôm nhau, dịu dàng lại tươi đẹp như thế.

Nhưng ngay thời khắc kiêu diễm như thế, An Hảo đột nhiên vỗ nhẹ cái ót của mình, lầm bầm nói thầm trong miệng: “Hừ. Chúng ta lại thân thiết da thịt rồi, nhưng hôm nay em lại quên mang theo Cam Kết Bán Thân cho anh ký...”

Lí Mộc khó có dịp lộ ra vẻ mặt dịu dàng, trong nháy mắt khuôn mặt liền co quắp lại, cả người hóa đá...

Hết chương 7.

8. Chương 8

Gió Bắc gào thét, cuộn cuộn thổi bay những chiếc lá khô vừa chậm chạp rơi xuống đất, quanh co trên con phố nhỏ. Đi dọc theo con đường, nằm giữa cánh rừng, có một ngôi nhà màu trắng mái ngói xanh. Một cô y tá trẻ bưng một cái mâm đi ra từ một gian phòng bệnh, vị bác sĩ mặc áo blouse trắng hỏi: “Vẫn không chịu uống thuốc?”

Cô y tá trẻ bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong phòng bệnh, một người con trai anh tuấn đang nằm yên tĩnh trên giường, hai má vì sốt à ửng đỏ, tiếng hít thở nặng nề.

Những cô y tá khác lại xúm quanh cánh cửa thì thầm.

“Cộp cộp” - tiếng giày cao gót vang lên, một cô gái xinh đẹp mang theo một túi đồ lơ ngơ đi vào, khê vuốt mái tóc dài, cười híp mắt mở miệng: “Xin hỏi, phòng bệnh của Lí Mộc ở đâu?”

Một cô y tá giơ tay lên chỉ đường, người đẹp cười nói cảm ơn, vừa muốn xoay người đi, lại hỏi: “A, đúng rồi, nghe nói anh ấy không chịu uống thuốc cũng không chịu tiêm?”

Cô y tá gật đầu.

- “Đưa thuốc cho tôi, để tôi giải quyết.”

Cô y tá nửa tin nửa ngờ đem thuốc đưa vào khay giao cho cô, nhìn theo bóng dáng lả lướt đi vào phòng bệnh, mấy người lại xúm lại một chỗ. Chỉ là chủ đề lần này biến thành bàn tán về người đẹp cùng anh chàng đẹp trai có quan hệ không bình thường.

Buổi hòa nhạc hôm đó, Lí Mộc cùng đội cảnh vệ mệt mỏi lại gặp mưa, sau khi trở về những người khác thì không việc gì, nhưng Lí Mộc lại có dấu hiệu cảm cúm. Tổ chức thân thể hắn vốn đã tốt, rèn luyện trong quân đội lại càng khiến hắn được xưng tụng là “Người Sắt”, lớn như thế, hầu như chưa từng bị bệnh cảm bao giờ. Lần này mới dính mưa một chút dĩ nhiên cũng có triệu chứng cảm, dù ngoài ý muốn của Lí Mộc nhưng hắn vẫn không lưu tâm.

Ai ngờ vốn tưởng rằng bệnh sẽ đỡ hơn, nhưng vì Lí Mộc coi thường không để ý nên từ từ trở nên nghiêm trọng. Đầu tiên là đau họng, rồi sau đó choáng váng đau đầu, sau đó bắt đầu sốt nhẹ, cuối cùng là sốt cao kéo dài.

Cấp trên muốn hắn đến phòng y tế trong quân trại tiêm thuốc, Lí Mộc liều chết liều sống không chịu, chỉ sợ lây bệnh cho người khác, cho nên hắn mới miễn cưỡng đồng ý nằm viện. Nhưng bất luận ai tới khuyên cũng đừng mong hắn chịu uống thuốc chứ đừng nói chỉ là tiêm thuốc. Hắn gồng gượng cả người cơ bắp, kiên trì tự nhủ rằng mấy ngày nữa sẽ khỏi. Một đám “đại lão gia” chỉ biết nhìn Lí Mộc bướng bỉnh mà bó tay hết cách.

Đúng lúc này, An Hảo gọi điện thoại đến. Chỉ đạo viên vỗ đầu một cái, hắc hắc

* thế nào lại quên vị Thần Tiên này! Có thể khắc chế Lí Mộc, trừ đại mỹ nhân ấy ra, hắn chưa từng thấy qua người thứ hai! Có lúc, có vài chuyện của cánh mày râu cũng chỉ có mỗi phụ nữ mới giải quyết được.

Vì vậy mà Chỉ đạo viên chỉ việc thêm dầu thêm mỡ*, An Hảo nghe xong nôn nóng gấp rút. Sau tết Nguyên Đán, công việc vì những ngày nghỉ lễ không làm mà chất đống, cô bận rộn suốt mấy ngày thế nên không tìm đến Lí Mộc, giờ phút này lại nghe nói “Người Sắt” thế mà bệnh đến “hơi thở thoi thóp”, không nói hai lời liền tức tốc chạy tới.

*thêm dầu thêm mỡ: giống như câu “thêm mắm thêm muối” ý chỉ nói quá sự thật, thổi phồng sự việc

Trước khi An Hảo gác điện thoại, Chỉ đạo viên cứ liên tục dặn dò: “Cô An, cô nhất định phải khuyên cậu ta tiêm và uống thuốc, như vậy cậu ta mới mau khỏi bệnh được, nếu không như thế, tôi sợ cậu ấy không chịu nổi đâu!”

An Hảo lấy tay vỗ ngực “bành bạch”

Hết chương 8.

9. Chương 9

Sau dịp cuối năm là đến Tết Nguyên Đán, theo lệ thường đây cũng là thời điểm nhà thì vui nhà thì buồn. Còn trong công ty, hễ đến cuối năm là lại rối ren, các phòng ban bị dày vò đến nỗi người không ra người quỹ cũng không ra quỹ, hận không thể một dao đâm chết ông chủ sau lại một dao đâm chết khách hàng cuối cùng là tự kết liễu đời mình. Có lẽ nên là thế, chỉ là chút nữa lại được bao lì xì cuối năm, người người ai cũng mừng rỡ cùng đợi mong. Mỗi người ngày ngày ở đây chính là chìm trong mâu thuẫn cùng hành hạ cực độ như thế

Chỉ ngoại trừ một người - hần - đã sớm đắc đạo thành tinh.

Từ lần đến thăm nhà họ Chung, An Hảo cũng không gặp lại Chung Ý, lo lắng cùng đề phòng suốt một khoảng thời gian, thấy hần chậm chạp không ra đòn trả thù, cô cũng yên lòng. Tung tích của Chung Ý vẫn thần bí trước sau như một, các phòng ban trong công ty mỗi ngày cũng chỉ nhận được lệnh của hần truyền đến, tuyệt không thấy bóng người.

An Hảo vừa giật gót tập tài liệu lật bành bạch, trong lòng vừa oán Boss yêu nghiệt, hần thế mà ngược lại dễ dàng ngồi trên cao, ra từng lệnh cho kẻ dưới trướng, rồi tiểu binh tiểu tốt sẽ phải “đầu có thể rơi máu có thể chảy nhưng hóa đơn không thể ném”, thay hần đi bán mạng.

Cuối năm là dịp thi triển bản lĩnh PR - hội nghị thường niên của công ty. Hội nghị năm nay, có đại mỹ nữ Lâm Lâm của bộ phận PR cộng thêm An Hảo của bộ phận tiêu thụ, thêm Lưu đẹp trai của bộ phận kỹ thuật, ba người vui tai đẹp mắt đứng trên sân khấu chủ trì khiến người người dõi theo, được một phen no mắt.

Nghe nói Boss Josen đã đem theo hai tâm phúc bay sang nước Mỹ dự Hội nghị cuối năm của Tổng Công ty rồi, không có tên yêu nghiệt khiến người ta bị đè nén, An Hảo cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Phối hợp ăn ý với hai người kia, đến sắp tới sẽ đẩy mọi thứ lên “đỉnh”, cuối cùng là một lời chào cảm ơn hoàn mỹ.

Hội nghị thường niên cuối năm sau khi chấm dứt, một nhóm người còn muốn tiếp tục kéo đi hát karaoke, có ý muốn lôi kéo An Hảo đi theo, An Hảo từ chối. Từ lúc An Hảo bước chân

vào công ty, Lưu đẹp trai của bộ phận kỹ thuật giống như biến thành Mặt Trăng quay quanh Trái Đất mà theo dõi cô. Rõ là người của bộ phận kỹ thuật, thế mà ngày nào cũng chịu khó chạy đến bộ phận tiêu thụ. Thấy An Hảo muốn về nhà nên trực tiếp lấy lòng, tỏ ý muốn đưa An Hảo về nhà.

An Hảo cười híp mắt khoát tay: “Lưu mỹ nhân, không cần phiền anh, gặp lại sau.”

“Lưu - mỹ - nhân”...

Lưu đẹp trai chợt lùi lại một bước, lấy tay ôm ngực bị phần nhìn trời.

Hắn là người phương Nam, trời sinh dáng dấp môi hồng răng trắng, tên là “Lưu - Mai - Nhân”, vừa vận hài hòa với âm từ “Lưu mỹ nhân”. Lần đầu tiên lúc hắn giới thiệu bản thân với An Hảo, An Hảo cười đến Hoa Xuân Nở Rộ, hoàn toàn làm choáng váng mắt của hắn, làm việc nghĩa không được chùn bước - vừa thấy đã yêu. Nhưng đang lúc cặp mắt hắn ánh đầy trái tim, An Hảo cười, đôi môi đỏ “khắc” ra câu nói: “Lưu Mỹ Nhân? Cái tên rất hay nha, dung mạo của anh đẹp như vậy, đúng là người cũng như tên.”

Trong nháy mắt, cả phòng yên tĩnh, rồi sau đó rõ lên một tràng cười kinh thiên động địa. Lưu Mai Nhân khóc lóc chạy đi giữa tiếng cười diên đại. Từ đó về sau, trong công ty chỉ cần thấy hắn sẽ gọi “Lưu mỹ nhân”, người mới vào ngành không rõ chuyện cũng gọi hắn là Lưu mỹ nhân. Thậm chí hội nghị cuối năm tới nay, khi phát thưởng cho các phòng ban, đến phiên hắn lên nhận thưởng, đại mỹ nữ Lâm Lâm đặc biệt nói: “Cổ có Tây Thi Điều Thuyền, nay có Lưu Đại Mỹ Nhân.” khiến một nhóm người cười nghiêng ngả nửa ngày. Thật may mọi người cũng biết tính khí hắn rõ hết rồi, cũng không sợ hắn tức giận.

Bị đã kích nhiều, trăm hay không bằng tay quen, hôm nay lần nữa hắn hổ thẹn nghe người ta gọi tên mình, Lưu mỹ nhân lệ đã rơi, lệ lại rơi trở lại, tự mình chữa trị vết thương lòng, lần nữa lấy lòng: “Ngày lạnh như thế, trời lại tối như vậy, một thân con gái như cô đi về như vậy thật không an toàn, vẫn là để tôi tiễn cô.”

An Hảo cười cười khoát tay: “Người đẹp à...anh theo tôi về, tôi mới càng không được an toàn đấy, dung mạo anh quá hấp dẫn sắc lang!”

“Dung mạo quá hấp dẫn sắc lang?!” Lưu mỹ nhân lần nữa đang tự mình trị thương lại khóc lóc chạy đi, lúc gần đi vẫn không quên giải bày nỗi lòng: “Vậy cô mau về nhà, trên đường đi chú ý an toàn, về đến nhà nhất định phải báo tin cho tôi.”

An Hảo vẫn cười như cũ trả lời: “Được rồi được rồi, chẳng qua tôi còn phải đến chỗ người đàn ông của tôi, đoán chừng về đến nhà cũng muộn...”

- “Đến chỗ người đàn ông của tôi”...

An Hảo thế mà đã có người đàn ông của mình?! Lưu mỹ nhân lùi lại mấy bước không tin, dưới sự “quan tâm đầy đủ” của mình, cô lại thần không biết quỷ không hay có đàn ông bên ngoài?! Thời buổi bây giờ đầy sói mà, thật TMD* nó không ngờ mà, mình giữ gìn một trái táo đỏ lâu như vậy, còn chưa gửi được mùi mà cứ như thế đã bị tặc rồi?! Lưu mỹ nhân trọng thương hoàn toàn không thể trị nữa rồi, làm cách nào cũng không chữa khỏi vết thương lòng khóc thương tâm, chạy đi.

*TMD: một cách chữ, như CMNR của dân mạng nước mình -_-

An Hảo chào tạm biệt đồng nghiệp, vừa lên xe taxi vừa nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa là đến giờ Lí Mộc cùng mọi người đứng thời gian đi ngủ, vì vậy không ngừng thúc giục tài xế chạy nhanh hơn chút nữa. Dọc đường đi, tài xế bị An Hảo thúc giục, trực tiếp dùng tốc độ của Boeing 747, chưa tới hai mươi phút đã đến đích.

Lí Mộc vừa muốn đi rửa mặt chuẩn bị đi ngủ thì nhận được điện thoại của An Hảo, nói là có một món quà muốn tặng cho hắn, không thể làm gì khác hơn là mặc thêm cái áo khoác rồi đi ra cổng.

Ngày trước y tá thường dùng An Hảo mà uy hiếp, khiến Lí Mộc một ngày ba bữa đứng giờ uống thuốc, ngoan như bạn nhỏ ở vườn trẻ Ngũ Tinh, tất nhiên bệnh cảm cũng sớm khỏi hẳn. An Hảo nhờ vào ánh đèn trong sân lớn cười híp mắt quan sát sắc mặt của Lí Mộc, hài lòng gật đầu: “Được, nuôi khéo lắm, em rất hài lòng!”. Giọng nói kia, sao giống như địa chủ kiểm tra tài sản của mình.

Tối nay cô vì làm MC cho buổi hội nghị cuối năm, đặc biệt trang điểm tỉ mỉ, mặc một bộ váy, cả người nhỏ nhắn xinh đẹp. Lí Mộc không khỏi chuyển mắt qua một bên, háng giọng, hỏi: “Chuyện gì?”

- “A, đúng rồi, có cái này muốn tặng cho anh! Chính là phần thưởng tại hội nghị cuối năm mà em nhận được, em cảm thấy nó thật giống anh! Cho nên nhất định phải đưa cho anh! Anh nhất định phải đặt ở đầu giường nha~~”

Lí Mộc nhận lấy cái hộp, cũng không mở ra nhìn ngay, liền thúc giục: “Nhanh lên xe trở về đi, tôi muốn rửa mặt đi ngủ.”. An Hảo cười híp mắt khoát tay ý nói được, nhưng vừa bước đi hai bước liền bị Lí Mộc gọi lại, hắn làm như do dự một hồi lâu lắm mới ho khan háng giọng không tự nhiên, làm bộ nghiêm túc, nói: “Sau này chớ nên mặc váy ngắn như thế.”

An Hảo sững sờ, mặt hắn nghiêm túc không thay đổi nhìn đi nơi khác, lỗ tai lại có chút màu hồng khả nghi, nhất thời trong lòng cô cũng có chút ngọt ngọt, cười híp mắt tiến lại gần: “Anh là sợ em bị lạnh, hay là ... không thích người đàn ông khác nhìn thấy, ghen à?”

Lí Mộc vẻ mặt cứng đờ, cổ cũng chậm chậm đỏ: “Không phải...”

Đôi môi cong cong, khuôn mặt An Hảo cười tươi như trăng sáng vỗ vỗ bả vai hắn: “Yên tâm, sau này anh sẽ được nhìn nhiều hơn những người đàn ông khác đấy!”

Lí Mộc cúi đầu im lặng, rồi sau đó trực tiếp đưa tay kéo An Hảo ra xe nhét cô vào taxi.

An Hảo nhìn mặt Lí Mộc đen tựa Bao Công, có chút khó hiểu, nhưng đầu óc chuyển một cái rồi lại chợt như hiểu hiểu: “À! Ý của em là anh sẽ nhiều lần nhìn thấy em mặc váy, anh lại hiểu thành anh sẽ nhiều lần nhìn thấy em không mặc quần áo, phải không?!”

“Bẹp”, Lí Mộc lão đảo, trên trán hắn gân xanh, hung hăng nhìn chằm chằm tài xế kia, nghiến răng nói: “Lái xe!”. Tài xế bị dọa đến giật mình, không cần nói hai lời đánh tay lái đẹp “Xoạt” một tiếng chạy đi

Tiếng nói của An Hảo theo gió loáng thoáng: “Lí Mộc, anh vẫn không trả lời em! Anh đang cho rằng anh sẽ nhiều lần thấy em không mặc quần áo sao sao sao saooooooooo..?”

Lí Mộc nhìn theo bóng dáng xe taxi đi xa, cảm giác dây thần kinh trong đầu mình bị vừa lôi vừa kéo thật đau. Nâng trán thở dài một tiếng, xoay người lại.

Trở lại tức xá, hắn tiện tay ném cái hộp An Hảo tặng lên giường, cầm bàn chải cùng kem đánh răng lên, Tiểu Khương sát lại gần, mắt đảo tới đảo lui, nhìn như là không thèm để ý nhưng lại thật không thể che giấu được bản thân mình là Cô Bảy Thím Tám nhiều chuyện, thử dò xét: “Liên trưởng, cô An tặng quà à? Cái gì vậy?”

Lí Mộc cũng không quay đầu lại, nói: “Không biết, chú tự nhìn xem.”

Một câu nói, hắn liền thành công đem mình bán đi miễn phí.

Chờ hắn rửa mặt xong trở về, chiến sĩ cả tầng lầu đều như điên dại, cười đến chấn động trời đất, mọi người cũng hết sức quỷ dị mà nhìn hắn. Lí Mộc không giải thích được liền về phòng, liếc mắt liền nhìn thấy được tên đầu sỏ gây nên.

Hộp quà bị ném một bên, một người nhỏ nhắn cao chừng mười centimet đứng trên giường, đôi tay ôm ngực miệng mím chặt, mặt như bị táo bón. Đôi mắt trong veo như nước nhìn Lí Mộc.

Trên người mặc đồng phục màu xanh lá cây đậm, đính kèm ba chữ vừa thô vừa to: Kẽ - Khó - Chịu!

“Ba láp” một tiếng - cái ly trong tay Lí Mộc rơi xuống đất, cả người hóa đá đứng ngay cửa. Nét mặt kia nhìn thế nào cũng thấy thoảng qua với người đứng trên giường có nét giống nhau...

Hết chương 9.

10. Chương 10

Thoảng cái đã đến kì nghỉ đông. Năm nay Lí Mộc vẫn đem hạn nghỉ phép của mình nhường tặng cho người khác, bản thân ở lại quân trại mừng năm mới. Sáng ngày 30, An Hảo đi tìm Lí Mộc, mè nheo nửa ngày không chịu đi, nói là ngày mai sẽ đến năm mới rồi, hỏi Lí Mộc xem có muốn nắm bắt thời cơ ngày cuối cùng của năm mà tỏ tình với cô. Cuối cùng Lí Mộc thật sự bị phiền đến không thể chấp nhận được, tự mình đem cô nhét vào xe. Xe đã lái đi được một đoạn, An Hảo vẫn còn gào: “Anh thật không cần suy nghĩ thêm nữa sao? Giao hàng tận nơi mà, chỉ một lần duy nhất, cơ hội không thể bỏ lỡ nhaaaaaaa...!”

Chỉ đạo viên nhìn Lí Mộc trở lại, cười vỗ hắn một cái: “Không tệ nha, một người đẹp tuyệt vời, vừa lạnh vừa nóng, thật không lo sẽ đánh mất sao?”

Lí Mộc bắt đầu dĩ năng trán: “Anh cũng cười nhạo tôi?”

- “Thì sao, đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Coi như chúng ta là quân nhân thì đã sao, vẫn là muốn lấy vợ sinh con đây thôi.”

Lí Mộc cúi đầu không nói, một lúc sau mới buồn buồn lên tiếng: “Tôi là quân nhân, đời này đều muốn sống trong quân đội, tôi không có nhiều thời gian ở bên cạnh bạn gái, điều kiện của cô ấy quá tốt, sau này sẽ tự nhiên tìm được người tốt hơn tôi.”

Chỉ đạo viên thở dài: “Đúng vậy, các cô gái trẻ bây giờ, mặc dù nhanh mồm nhanh miệng nói thích quân nhân, nhưng có mấy người nguyện ý gả cho chúng ta đây? Đi theo chịu khổ không nói, chỉ là làm quả phụ thôi cũng đã quá sức...haizzz...”

An Hảo ngồi xe về đến nhà, trước cùng ba An dọn dẹp phòng ốc, sau lại lon ton theo sau lưng mẹ An nhìn bà làm thức ăn. Ông nội An gia đã sớm qua đời, năm trước Phương Nam còn chưa lập gia đình, vẫn là hai nhà hàng xóm cùng nhau giúp mỗi người một tay, thậm chí có lần hai nhà cùng nhau đón luôn năm mới. Năm nay ba mẹ của Phương Nam cũng đã đến ở thành phố A, cùng ba mẹ của Lâm Nhiên đón năm mới, An Hảo ở nhà cảm thấy cực kì thê lương.

Mẹ An vừa nấu ăn vừa cùng An Hảo nói chuyện: “Từ nhỏ nhìn con cùng Phương Nam lớn lên, người ta hôm nay cũng đã kết hôn, tại sao con lại chưa có bạn trai cơ chứ? Nếu con không còn ham chơi, cũng nên nói chuyện lớn của cả đời mình đi.”

An Hảo ngồi bên cạnh vùi đầu ăn, cũng không trả lời. Ba mẹ luôn như vậy, lúc bạn còn chưa đi học thì xem bạn như đứa trẻ chưa trưởng thành dần đi dần lại chuyện không được yêu đương. Nhưng một khi bạn đã đi làm rồi, lại thúc giục bạn vội vàng kết hôn, chỉ sợ không ai thêm lấy đến ngày nào đó lại trở thành trai ế gái ế.

- “Đừng chỉ biết ăn thôi, mẹ đang hỏi con đấy?”

- “Biết rồi biết rồi, không phải con đang cố gắng sao, con sẽ tranh thủ giải quyết trong năm nay, đưa hẳn về cho ba mẹ xem mặt!”

- “Hả? Có mục tiêu rồi sao?”

- “Vâng, cứ xem như thế đi.”

- “Hạng người gì? Nhân phẩm thế nào? Lớn lên bề ngoài trông thế nào? Làm việc gì? Hai đứa quen nhau bao lâu rồi? Nói rõ một chút ẹ!”

An Hảo nuốt vào một quả bóng cá nóng hổi, vừa lấy tay dùng sức quạt quạt cái mồm, mắt vừa trợn trắng: “Me, con chỉ là có mục tiêu mà thôi, cũng không phải ngày mai sẽ kết hôn, mẹ sao lại như hỏi lá số tử vi của người ta thế? Chữ Bát () còn không có chống dít lên đầu, sao mẹ không tra luôn hộ khẩu đi?”

- “Con bé này, mẹ đương nhiên phải hỏi cho rõ ràng, con cũng đừng để đàn ông lừa, mắt sáng lên một chút đi. Nếu thấy không được, dì Lý đối diện nhà ta biết rất nhiều bé trai tốt...”

- “Haizzz, con hiểu mẹ, dựa vào điều kiện như con, cần người khác giới thiệu sao? Mẹ không biết con gái mẹ trên thị trường giá tốt thế nào đâu, con di truyền từ mẹ như từ máy in ra, người theo sau mong con xếp hàng dài từ công ty của con đến nhà chúng ta luôn đấy!”

Mẹ An haha cười, sở trường là chỉ vào trán An Hảo một cái: “Con ba hoa quá đi, phụ nữ thì có thể trẻ trung xinh đẹp mấy năm? Làm phong phú bản chất bên trong mình mới là quan trọng nhất...”

- “Vâng, blah blah blah...xin nghe cô giáo Vương dạy bảo!”

Mẹ An là giáo viên trung học, khi còn trẻ đã là một đại mỹ nhân, người theo đuổi bà quả thật có thể gần như là xếp hàng từ công ty về đến nhà. Nhưng mẹ An không biết làm thế nào, xác định mắc lừa của ba An lúc còn là một tiểu tử nghèo, sưng sốt hơn nữa là giữa một vòng vây những cán bộ cao cấp giàu có lại dứt khoát gả cho ba An, chọc cho vô số người thốn thức ầm ục không dứt. Sau, ba An bỏ biển, từ từ cũng kiếm được chút tiền, sau đó ở thành phố B mở một công ty mậu dịch không lớn cũng không nhỏ, An hia càng ngày càng phát triển. Vốn là để sau khi An Hảo tốt nghiệp, ba mẹ An cho cô vào công ty làm, nhưng

An Hảo một mực không chịu, quyết định đến thành phố A giày vò bản thân, hai người già cũng đành phải chiều cô.

Ba An nghe hai mẹ con nói chuyện, từ trong phòng khách vươn cổ, nói với vào: “Thằng nhóc đó có thể không có tiền, nhưng phải có lòng cầu tiến! Nhất định phải đối tốt với con!”

- “Blah blah blah! Giống như ba đối tốt với mẹ chứ gì?”

- “Cứ cho là vậy đi!” Ba An hả hê lắc đầu.

Năm đó mẹ An gả cho ba An, đi theo ông chịu khổ suốt mấy năm, nhưng tình cảm hai người luôn rất tốt, không xa rời. Về sau ba An khá giả, nhưng cũng chưa từng ở bên ngoài mà ăn chơi đàn diêm. Ngày ngày tan việc đứng giờ, ăn tối xong thì cùng mẹ An ra ngoài tản bộ, ngày lễ thì tặng hoa tặng quà, ngày đêm cưng chiều mẹ An. Lúc An Hảo học trung học thường nhìn thấy hai người ăn ăn ái ái vô cùng mà chưa xốt nói: “Mời hai vị đi ra ngoài mà ăn ăn ái ái có được không? Con gái của hai vị còn phải học thi đây này...!”

Ba An mẹ An đều không phải là người có tư tưởng bảo thủ, lúc đầu biết An Hảo yêu sớm, cũng chỉ dặn dò đừng quá thân mật, rồi cũng chẳng trách nặng nề gì. An Hảo trong môi trường giáo dục như thế mà xuôi gió xuôi nước lớn lên, mất thấy cô đến tuổi kết hôn, hai vị lão gia mới bắt đầu quan tâm đến nửa kia của An Hảo.

Thời điểm ăn tối đêm tất niên, mọi người trong nhà cùng xem tiết mục tiểu phẩm cuối năm mà cười ngặt nghèo, An Hảo len lén chạy vào phòng mình mà gọi điện cho Lí Mộc. Thời điểm tuồng nói của hắc khản khản vang lên bên tai, An Hảo đột nhiên cảm thấy, mình có chút nhớ hắc rồi.

- “Đang làm gì thế?”

- “Cùng mọi người làm hoành thánh, xem tiết mục cuối năm.”

- “A, nhà em cũng vậy! Ba em mỗi năm cũng làm hoành thánh, nhưng năm nào cũng bao bọc nhìn cực kì áp chế, bị em và mẹ chê bai. Anh làm hoành thánh thế nào?”

- “Cũng không tệ lắm.”

- “Thật không đấy?”

- “Thật.”

An Hảo không biết xấu hổ nói: “Nói miệng không bằng chứng, ngày nào đó anh làm hoành thánh cho em ăn, khi đó em mới tin.”

Có lẽ là vì lễ đón năm mới, nên tâm tình của Lí Mộc cực kì tốt, thuận miệng nói: “Được!”

An Hảo ngẩn ra, sau khi phản ứng kịp thì gào khóc nói: “Anh nói được đấy! Em thật muốn đem lời nói này ghi lại, sau này anh phải kí tên cam kết cho em, tránh về sau anh lại đổi ý!”

- “...”

5, 4, 3, 2, 1... Tiếng chuông năm mới vang lên, An Hảo trầm mặc một lúc, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Lí Mộc, em chúc anh năm mới vui vẻ!”

- “Tôi cũng vậy.”

- “Lại chúc anh năm mới phát tài!”

- “Tôi cũng vậy.”

- “Lại chúc anh sang năm trắng trắng kiện kiện không bệnh không tai*!”

*tai: ở đây chỉ tai nạn, tai ương.

- “Còn nữa, em thích anh!”

- “.. Khụ khụ..cái đó..tôi muốn đi đốt pháo hoa...”

An Hảo sụ mặt: “Sao anh không nói ”Anh cũng vậy” nữa chứ! Hừ, đi đi đi đi, em cũng muốn đi lễ hoa.”

Vừa gác điện thoại, Phương Nam liền gọi đến: “Có người gọi điện thoại sớm hơn tớ nữa à?! Ai vậy?! Tớ muốn đi bóp chết hần!”

- “Cậu dám, người trong lòng của tớ đấy, hừ hừ.”

- “Ah, Lí Mộc! Cậu thật không tính! Nhanh như vậy đã quên cựu người yêu này rồi!”

Hai người nói chuyện tào lao chốc lát mới gác máy, Lâm thiếu gia lại gọi tới, mở mồm oán trách: “Làm thế nào mà điện thoại của cô lại giống như truyền hình hồng ngoại thế hả? Chưa tới 0:00 giờ tôi đã gọi, vẫn báo máy bận!”

- “Tất nhiên, anh không biết bản công chúa vạn người mê à?”

- “Thôi đi, đáng tiếc cô chỉ là một trong những hàng hiếm mà không quý.”

- “Lâm chim công, anh muốn chết sao?!”

- “Aiz aiz, tại sao lại như vậy rồi, gần sang năm mới không nên nói chết sống gì nha.”

An Hảo vừa nhìn điện thoại di động, lại có cuộc gọi đến, quyết cùng Lâm thiếu gia nói nhảm vài câu rồi gác máy, kết quả là Liễu Song Song: “Này, lần sau tớ gọi điện thoại, có cần phải hẹn trước không thế?”

An Hảo cười ha hả cùng cô nói đùa, sau lại hỏi thăm cô nàng một chút về chuyện tình cảm, sau khi buông thả một đồng lời đồng cảm khuyên bày, Liễu Song Song ở đầu dây bên kia còn có ý xấu nói: “Hi, xin chào, tôi là mẹ nuôi của An Hảo, trái tim nhỏ của con cần phải nhớ ta nhé, không nhớ được ba mẹ của con cũng không sao nhưng phải nhớ kỹ mẹ nuôiiiiiii nhé, mẹ nuôi yêu connnnnnn~”

Đợi cô xử lý xong một đồng “nghiep vụ” vừa rồi, trong nhà đã không còn ai. Bò lên sân thượng nhìn, quả nhiên, hai đại lão gia đag tựa sát vào nhau để ngắm pháo hoa, tình nồng ý mật vô cùng ân ái. An Hảo bĩu môi, đứng xa xa chua xót.

Thời khắc năm mới, nơi đây vang lên tiếng pháo hoa sáng lạng. Còn An Hảo thì đứng ngược mặt lên trời, hung tợn hứa nguyện: Năm nay thề phải bắt được Mộc lô cốt! Nhất định phải cửa ngà hần, cửa ngà hần!

Sáng mừng một đầu năm, quân đội khó được cảnh không có tiếng luyện tập buổi sáng ọi người được thả đến trưa. Nhưng vì đồng hồ sinh học đã quen, đúng năm giờ rưỡi Lí Mộc đã thức giấc. Ăn xong điểm tâm sáng lại đến phòng làm việc ngồi, ngẩn người nhìn chậu hoa mà An Hảo tặng. Thời tiết lạnh như vậy mà vẫn đơm kết cặp nụ nhỏ.

Đột nhiên tiếng chuông mãnh liệt vang lên, Lí Mộc thoát mình khỏi sững sờ, mới đi nghe điện thoại.

- “Lí Mộc, anh mau đến cổng lớn đi!” An Hảo vui mừng nói qua điện thoại.

- “Làm chi?”

- “Thì em đang ở đây! Đến tặng quà năm mới cho anh nè!”

Lí Mộc kinh ngạc ngay lập tức gác máy chạy đến cổng lớn, quả nhiên trông thấy An Hảo mặc một cây màu đỏ khoác ngoài một chiếc áo khoác to đứng trong gió.

- “Sớm như vậy cô đến đây làm gì? Không cùng ba mẹ làm lễ mừng năm mới sao?”

- “Em thừa lúc họ còn chưa rời giường, một mình lái xe của ba em tới đây, phải trở về trước buổi trưa đấy.”

Mặc dù từ thành phố A đến thành phố B chỉ có hai giờ đi xe, nhưng đối với kẻ mới lấy được bằng lái không lâu như An Hảo mà nói, đoạn đường này thật có thể nói là trải rộng địa lôi rung động lòng người. Cô cười híp mắt đưa cho Lí Mộc một bao lì xì: “A, quà năm mới nè.”

Lí Mộc lắc đầu: “Đưa tiền cho tôi làm gì?”

An Hảo liều mạng kéo tay hần nhét bao lì xì vào: “Bên trong có mười tờ tiền, đây là tập tục anh hiểu không?”

Lí Mộc nghi ngờ nhận lấy, suy nghĩ một chút rồi cau mày nói: “Nhưng tôi không có bao lì xì cho cô.”

- “Ừm, vậy anh đành phải đưa em quà tặng năm mới khác vậy.”

- “Cô muốn quà gì?”
- “Ừm... Làm bạn trai của em?”
- “...”
- “Nói anh yêu em?”
- “...”
- “Vậy nếu không thì cho em một cái KISS năm mới được không?”
- “...”
- “Được rồi được rồi, anh làm gì mà trưng ra nét mặt thế kia, cùng lắm thì một cái hôn gió đi! Đây là lần ranh cuối cùng rồi, không thể lui được nữa rồi!”
- “...”
- “Không trả lời chính là chấp nhận?” An Hảo cẩn thận từng li từng tí, đôi tay đặt ở khoe miệng mua~ một cái tở to, cười gần liền nhào tới.
- “Anh né tránh làm gì thế!”
- “...”
- “Lí Mộc, sao anh lại chạy?!”
- “...”
- “Không cho anh chạy như thế!”
- “...”

Sáng sớm, cổng lớn quân trại thành phố A diễn ra một cuộc kẻ đuổi theo người chạy nóng bỏng như ngựa trên đường đua, sớm phát hiện có mùi gian tình, các đồng chí kéo bè kéo cánh núp ở bồn hoa dưới lầu kí túc xá ngược mắt nhìn lên.

An Hảo chạy theo thở hồng hộc, eo mỗi lưng đau rồi, Lí Mộc vẫn như thế tinh thần sảng khoái đứng cách xa cô ba mét. An Hảo đưa tay há miệng run rẩy chỉ trỏ hần: “Lí Mộc, anh quyết nợ vừa thôi! Đã nói chỉ là hôn gió mà thôi, anh chạy cái gì chứ?!”

Lí Mộc kềm nén gương mặt kềm nén nét ửng hồng, cắn môi không nói lời nào.

Đúng lúc này, một chiếc xe con lái qua, dừng lại bên cạnh hai người. Cửa xe mở ra, một cô gái mặc quân trang hiên ngang từ bên trong bước ra, khẽ mỉm cười: “Lí Mộc.”

Lí Mộc ngớ ngẩn, biểu tình ngạc nhiên: “Tô Tô? Sao cô lại tới đây?”

Tô Tô? An Hảo nhìn cô gái trước mắt, cảm giác cái tên này đã nghe ở đâu...

Cô gái tên Tô Tô dáng dấp cũng không phải là rất đẹp, nhiều lắm thì coi như là đoan chánh mà thôi, nhưng trên người cô gái lại toát lên một khí chất không bình thường, giờ tay nhắc chân cũng toát lên một nét hấp hần trung tính. Cô ta xoay đầu nhìn An Hảo, trong cái nhìn kia có quan sát, có tò mò, và có cả sự khinh miệt.

Giọng nói của cô ấy trầm thấp, rất hấp dẫn: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?”

Lí Mộc gật đầu: “Được.” Rồi xoay người nói với An Hảo: “Nhanh về đi, ba mẹ cô không thấy cô đâu sẽ lo lắng đấy.”

An Hảo biết điều gật đầu, vừa muốn lên xe, đột nhiên quay trở lại, từ trên người lôi ra giấy bút đưa cho Lí Mộc nói: “A, như hôm qua đã nói rồi đấy! Nhanh lên ký tên cam kết đi!”

Lí Mộc đỡ khốc đỡ cười nhận lấy, nhìn cũng chưa nhìn qua liền kí tên lên. An Hảo cười híp mắt phất tay, lái xe đi.

Nhìn An Hảo lái xe đi xa, Tô Tô ném qua một tia khinh thường trêu chọc Lí Mộc: “Cô gái vừa rồi đối với anh lộ vẻ háo sắc thật đấy?”

Lí Mộc hơi khẽ cau mày, trầm giọng nói: “Vào đi.”

An Hảo cẩn thận từng li từng tí lái xe, thỉnh thoảng lại liếc về tờ giấy bên cạnh, cười ngọt ngào. Lí Mộc vừa nãy không nhìn kĩ, trên trang giấy không chỉ viết “Lí Mộc sẽ làm hoành thánh cho An Hảo ăn.” đồng thời còn viết “Lí Mộc đồng ý làm bạn trai của An Hảo, chịu trách nhiệm với cô ấy.” An Hảo hả hê nghĩ bản thân thật thông minh, biết tính tình Lí Mộc, nếu bị dây dưa làm phiền tất nhiên..nhìn cũng không nhìn trực tiếp đồng ý kí tên cho nhanh việc! Ha ha, vậy là lừa hấn một chút, việc thành đến tay chẳng tốn chút sức lực nào!

Sau lại nhớ đến lúc gần đi lại gặp phải Tô Tô đến tìm Lí Mộc, đột nhiên trong lòng An Hảo thấy không thoải mái, trong ánh mắt của cô gái kia, chút khiêu khích thì không nói, lại có thêm gì đó kiêu như nắm chắc phần thắng rất tự nhiên... Cô ta là ai?

“Phanh” một tiếng vang thật lớn. Kết quả của việc thất thần là An Hảo trở thành “hung thần xa lộ”....

Nơm nớp lo sợ nhìn chiếc xe dưới đường kia, An Hảo đi đến trước chiếc xe cúi đầu chín mươi độ cúi cung xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi!”

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn lạnh lạnh xuất hiện, hấn cau mày nhìn lên nhìn xuống đánh giá An Hảo một phen, lạnh lùng nói: “Cô An, xin hỏi cô lấy bằng lái chưa?”

Hết chương 10.

11. Chương 11

Vừa nghe giọng nói này, ngay lập tức An Hảo giống như trở thành con thỏ nhỏ gặp phải kinh hãi, “Ừc”*- lùi lại một bước, hoảng sợ thứ trước mặt mình, đợi đến khi bắt gặp ánh mắt hàm chứa sự không vui của Chung Ý, lúc này mới phản ứng kịp, lập tức trưng ra nụ cười miễn cưỡng: “Anh Chung, thật trùng hợp hã...”

Chung Ý nhú mày, lặp lại lời nói trước đó của mình: “Bằng lái ?”

An Hảo vội vàng gật đầu: “Có, có, một năm trước đã lấy rồi!”

Chung Ý không nói lời nào, trên mặt cũng không có phản ứng, chỉ gương đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm An Hảo. Ngón trỏ của bàn tay gỗ gỗ nhẹ có tiết tấu lên tay lái, đốt ngón tay cong cong, từng tiếng “độp độp” vang lên khỏe khoắn có lực dội vào lòng người.

An Hảo nhìn thẳng vào mắt hấn vài giây, rốt cuộc không nhin được mà cúi đầu, ấp a ấp úng nói: “Có lẽ... Là nửa năm trước?”

Chung Ý vẫn không nói lời nào.

- “Khụ khụ, nói chung là cỡ ba tháng đi!”

- “...”

- “Được rồi, mới tháng trước lấy được...”

Chung Ý vẫn giữ vẻ mặt như cũ, nhàn nhạt hỏi: “Là tự mình thi qua sao?”

- “Đương nhiên!” An Hảo tức giận ngẩng đầu, nhưng ngay nột khắc tiếp xúc với ánh mắt của Chung Ý, liền không dám phát giận, thừa dạ nói: “Khụ khụ, cái đó, cũng có đặt cọc một chút...”

Rốt cuộc trên mặt Chung Ý cũng hiện tia cười không rõ ý vị, nhẹ cong khóe miệng. An Hảo dần đỏ mặt. Quả là yêu nghiệt, quả thật là Boss trong truyền thuyết, không chỉ hiểu rõ lòng người, còn có khí thế cường đại, quả là khiến người ta ngoan ngoãn cung khai.

Cảnh sát giao thông tới, Chung Ý khoát tay chặn lại: “Giải quyết riêng.” Sau khi gọi điện thoại thì nói với An Hảo: “Lên đi, đi đâu tôi đưa cô đi, xe của cô trước để người đến kéo đi vậy.”

- “Nhưng tôi còn muốn...” Chung Ý chợt nhíu mày, An Hảo lập tức câm miệng, ngoan ngoãn ngồi vào xe.

- “Địa chỉ?”

- “Tôi về nhà ở thành phố B, anh Chung chỉ cần đưa tôi đến bến xe là được rồi.”

- “Địa chỉ nhà ở đó?”

- “Hả? Thật sự không cần, đi về cũng mất 4 tiếng đấy...”

- “Địa chỉ.”

- “...”

Mười mấy phút sau, xe chạy lên đường cao tốc. Bầu không khí trong xe tĩnh mịch đến ngột ngạt khiến An Hảo cảm thấy như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên, sau một hồi do dự thì mở miệng hỏi: “Anh Chung có việc hay sao mà mới đầu năm mừng một đã ra cửa sớm như vậy?”

- “Có việc.”

- “Bác trai bác gái và Chung Tình vẫn khỏe chứ?”

- “Khỏe.”

- “Thế buổi trưa anh Chung về trễ vẫn không sao à?”

- “Ừ.”

- “Không cần đi ra ngoài chúc tết sao?”

- “Ừ.”

... Có cần tiếc chữ như vàng thế không chứ?! Liều cả mạng già mới nghĩ ra được vài đề tài mà cứ thế im luôn! Chẳng khác nào tự mình nói nhảm, thật khiến An công chúa nhỏ đến bực bội!

Có lẽ là vì cảm thấy không khí quá mức quỷ dị, cũng có lẽ là do ghét bỏ An Hảo quá mức om sòm..., Chung Ý mở nhạc, từng nốt nhạc chậm rãi chảy ra rồi cuộc cũng khiến An Hảo thở dài một hơi, yên tâm thoải mái im miệng mà nghe nhạc.

Vốn là cho rằng Chung Ý trong ngày thế này mà sinh điều kiện hậu đãi người

Vốn cho rằng Chung Ý sẽ vì những ngày thế này mà ban điều kiện hậu đãi người nghe, gu yêu thích của hẳn hẳn sẽ là những bản ballad US-UK nhẹ nhàng tình tự. Nhưng ai ngờ...lại là album của Trần Dịch Tấn*

*Trần Dịch Tấn: Giới phê bình nghệ thuật Trung Quốc đánh giá Eason Chan (Trần Dịch Tấn) chính là “Thần ca” kế tiếp sau thiên vương Trương Học Hữu. giọng của anh này nghe cũng được (vì lâu ít nghe nhạc Hoa nên không biết nên đánh giá sao ^^ ọi người cái link nghe thử mp3.zing /bai-hat/Frost-In-Jun ... DF6UO.html)

Vốn cho là giống như Chung Ý ngày như vậy sinh điều kiện hậu đãi người, yêu thích nhất định là rất nhỏ tư tình điều, nghe ca cũng tất nhiên là Tiểu chúng England nhẹ lay động chút cái gì. Nhưng ai biết, lại là Trần Dịch Tấn album.

Một lúc sau, An Hảo không kèm hãm được câu cảm thán: “Tôi cũng thích nghe anh ấy ca, lời hay nhạc hay hát càng hay.”

Chung Ý không nói gì, nhưng khuôn mặt từ sừng sững bất động như núi rồi cuộc cũng hiện chút ý cười dịu dàng.

Sau khi xuống xe An Hảo phải phép muốn mời Chung Ý lên nhà ngồi một chút, quả nhiên là bị cự tuyệt, vì vậy cô nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng thời điểm trộm đắc ý liếc qua ánh mắt, lại vừa khít chạm phải cái nhìn mang theo sự chê cười của Chung Ý, An Hảo nhất thời đi, có loại cảm giác như đang bị bắt gian tại giường.... (có ai cho lão biết lão đang gõ cái gì không nhể???? ...)

Nhìn xe của Chung Ý đi xa, cô rút cuộc cũng thở phào nột hơi - nhẹ nhõm. Xoay người muốn đi vào trong nhà, vừa quay đầu lại đã bắt gặp hai vị lão gia với ánh mắt tràn đầy hoài nghi thêm chút bất mãn lại có thêm màu sắc nhiều chuyện, lòng An Hảo run lên, xong đời...

Quả nhiên, mẹ An cười híp mắt đi lên khoát tay An Hảo, vô cùng dịu dàng nói: “Sáng sớm đã không thấy con đâu, đi đâu vậy? Với lại mẹ con chúng ta đã lâu không tâm sự cùng nhau rồi, có phải con cũng có nhiều chuyện muốn tâm sự với mẹ có phải không?”

An Hảo khóc không ra nước mắt, mẹ ơi là mẹ...con vừa tác chiến với Boss làm chết hơn nghìn vạn tế bào não, không có lời gì để nói với mẹ a....

Lí Mộc mang Tô Tô đến phòng nghỉ, rót cho cô chén trà, hỏi: “Tại sao lại đến đây?”

Tô Tô bưng chén trà lên mới vừa uống một hớp, phát hiện không phải loại trà Long Tĩnh mình thích, liền cau mày đặt xuống, cười nói: “Thế nào, em không thể đến đây sao?”. Thấy Lí Mộc không nói lời nào, lại đứng dậy quan sát khắp phòng. Vẫn gọn gàng sạch sẽ lại đơn giản như vậy, một tia dư thừa cũng không có, nhưng thời điểm ánh mắt quét đến đầu giường ngủ, lại đột nhiên dừng lại.

Một con búp bê bằng gỗ mặc quân trang đứng ngay đầu giường, bộ dạng vụng về khôi hài thật không hợp với căn phòng nghiêm cẩn* như thế này chút nào.

*nghiêm cẩn = nghiêm trang + cẩn thận

Đáy mắt Tô Tô sầm lại, lại cố cười hỏi: “Ai lại tặng búp bê con nít thế này? Thật đáng yêu.”

- “Một người bạn.”

Tô Tô đưa tay lên cầm lấy con búp bê xoay xoay trong tay: “Hả? Sao em lại không biết anh cũng có ”một người bạn” như thế?”

Lí Mộc thấy cô nắm kéo quân phục trên người búp bê gỗ, cau mày lấy lại đặt về chỗ cũ: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tô Tô vòng tay trước ngực, nghiêng đầu nột cái: “Được rồi, anh đã ba năm rồi không về nhà, chú và dì rất nhớ anh, hy vọng năm nay anh trở về một chuyến.”

Lí Mộc cúi đầu không nói.

- “Lí Mộc, nói thật, anh ở nơi này làm gì? Trở về đi thôi, tiếc gì chứ?”

- “Tôi thích nơi này.”

- “Hả? Thích cái gì ở đây?” Tô Tô mỉm cười hỏi, trong mắt lóe chút ánh sáng mơ hồ không rõ: “Đúng rồi, cô gái vừa nãy là ai? Mặc quần áo đỏ như phương hoàng lửa, vừa nhìn là biết ngay đại tiểu thư được nuông chiều, mười ngón tay không chạm nước rồi!”

Lí Mộc nghe cô đánh giá An Hảo như thế, không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, cau mày trầm giọng nói: “Cô ấy không phải đại tiểu thư như cô nói.”

Khuôn mặt của Tô Tô vốn tràn ngập nụ cười lại đột nhiên cứng đờ, qua vài giây mới khôi phục tự nhiên: “Em cũng có ý gì đâu, anh làm gì lại giận đến tái mặt như thế? Tô mò chút thôi mà. Cũng nên nói qua với Chỉ đạo viên nột tiếng chứ hả? Chúng ta nên đi ngay bây giờ, như vậy còn kịp về nhà lúc trời tối.”

- “Tôi không về, cô nên về đi.”

- “Lí Mộc, năm nay sức khỏe của chú không được tốt, lần trước còn phải nhập viện.”

Vốn là đang cúi đầu dọn dẹp phòng thể mà nghe xong câu nói ấy cả người Lí Mộc ngẩn ra, quay đầu lại nhìn cô, thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc không chút ý đùa, khiến hắn có chút hoảng hốt, vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao không ai nói cho tôi biết?”

- “Anh cũng không phải không biết tính tình của chú, trong nóng ngoài lạnh, lại thêm cái mạnh miệng, tính khí cha con hai người thật giống nhau. Chú đương nhiên không muốn chủ động nói cho anh biết.”

Lí Mộc cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, thỏa hiệp: “Vây cô về trước đi, hai tiếng sau tôi sẽ tự về một mình, ở đây còn chút việc phải xử lý.”

- “Giờ cũng không có phương tiện, anh cứ đi làm việc đi, em chờ anh cũng được.”

Tô Tô ngồi trong phòng nghỉ của Lí Mộc chờ hần đi giao phó công việc. Lúc Tiểu Khương cùng một chiến sĩ khác cười đùa tiến vào, vừa quay đầu thế mà lại thấy một người con gái ở đây, phát hoảng mà giật mình. Lại nhìn thấy quân trang trên người cô nàng cùng hàng sao lấp lánh trên hai vai, lập tức nghiêm chỉnh bày ra tư thế chuẩn, giọng run lấy bấy hô: “Chào sếp!”

Tô Tô gật đầu, hơi mỉm cười nói: “Tôi cũng không phải người của quân khu, không cần khẩn trương như vậy.”

Tiểu Khương vội vội vàng vàng gật đầu nhưng cũng không dám lơ mãng, bước vài phòng câu nệ đứng sang một bên, chân chờ hỏi: “Xin hỏi, sếp đến tìm Liên trưởng sao ạ? Tôi sẽ đi gọi anh ấy...”

- “Không cần, Liên trưởng của các cậu ra ngoài lo việc rồi, tôi ở đây đợi là được.”

- “Vây để tôi châm trà cho sếp...”

- “Không cần, tôi không uống.”

- “Vây, sếp muốn ăn gì không?”

- “Không cần, cảm ơn.”

Tiểu Khương xoa xoa tay áp ứng cả nửa ngày, cuối cùng nói: “Vây sếp từ từ ngồi đợi, tôi lui ra trước vậy.” Nói xong chạy trời chết ra ngoài.

Hần vừa mới bước ra, các đồng chí khác đã vây quanh hỏi: “Này, mới vừa rồi ”miệng rộng” bảo trong phòng Liên trưởng có một người phụ nữ, đúng không?”

Tiểu Khương lau mồ hôi trên trán: “Không chỉ là phụ nữ bình thường, còn là một nữ sĩ quan... Trên vai ánh sao lấp lánh nha...” Tiểu Khương tạo hình minh họa, các đồng chí khác hít vào một hơi, rồi rít sợ hãi than: “Lợi hại vậy sao?!”

“Đúng vậy đó, đúng vậy!”. Tiểu Khương thở dài: “Đúng là có khí thế, nói chuyện tớ cũng không dám nói lớn cũng không dám nhìn thẳng cô ấy, chẳng khác nào nữ Tướng quân.”

- “Này, so với cô An thì như thế nào?”

Tiểu Khương trợn mắt, đúng ngay sở trường, khua mép nói: “Chuyện này sao có thể lôi cô An ra so sánh chứ! Cô An thật đẹp, còn lại hay cười ha hả, bảo tớ mang thức ăn này thức ăn nọ, đúng là một cô gái thân thiện khiến người khác yêu thích. Còn người này... Haizzz, miềm cường xem là phụ nữ đi!”

. An công chúa: *vỗ vai Tiểu Khương* khá...chú khá lắm..chị sẽ để ý vài cô em làm mai cho chú...

. Tiểu Khương: *chân chó xum xoe* yeah~yeah~...chị dẫu mau mau nhé..em...*bị cắt lời*

. Lí mặt than: *trùng* cú cái vai của cậu ra xa chỗ khác...mau!

. Tiểu Khương: ...

. Lão: *cảm thông* Khương baby à..hần đang động dục không thỏa mãn đây..kệ hần a

~Một nhóm người nhất thời thổn thức, rồi rít bắt đầu buôn chuyện về cô gái sĩ quan kia cùng Liên trưởng của bọn họ có quan hệ gì.

Đang bàn chuyện bưng bưng khí thế, đột nhiên cảm giác một cổ khí lạnh tiến lại gần. Mọi người không hèn mà cùng dừng lại nhìn về ngưỡng cửa, lại thấy Tô Tô đang đứng ở đó, từng người một bị dọa sợ đến ai cũng trưng ra tư thế chào nghiêm chuẩn của quân nhân.

Tô Tô khẽ gật đầu, nói với Tiểu Khương: “Mời đồng chí vào đây, có một số việc cần hỏi cậu.”. Cũng chẳng đợi trả lời, liền trực tiếp xoay người đi.

Tiểu Khương chẳng thể làm gì khác hơn là vội vàng gật đầu rồi cùng cô rời đi với vẻ mặt đau khổ, thuận tiện tiếp nhận luôn một đám ánh mắt đồng tình.

Trở lại phòng của Lí Mộc, Tô Tô cười nhẹ, nói: “Cậu ngồi đi.” Tiểu Khương nào dám, vội vàng khoát tay, vì vậy Tô Tô trực tiếp mở miệng nói: “Tôi là bạn hàng xóm của Liên trưởng các cậu, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên trong đại viện*. Ba năm qua anh ấy chuyển đến nơi này, tôi cũng không thể hiểu rõ mọi việc của anh ấy. Anh ấy ở nơi này vẫn tốt chứ?”

*đại viện: khu nhà ở quân đội

- “Vâng, Liên trưởng rất tốt, mọi người đều thích anh ấy.”

- “À, vậy thì tốt. Ừ... Ở đây anh ấy còn có bạn bè gì nữa sao?”

- “Ý sắp là?”

- “À, cũng không có gì, lúc này tôi có gặp một cô nhóc, ngoại hình cũng được, bộ dạng như rất quen thuộc với Lí Mộc, cậu biết chứ?”

Con người của Tiểu Khương đảo một vòng, cười ha hả trả lời: “Tôi làm sao biết rõ chuyện đó, nếu không sắp chờ Liên trưởng trở về liền hỏi rõ trực tiếp từ anh ấy thì hơn!”

Tô Tô cười khoát tay: “Cũng không có chuyện gì, tôi tùy tiện hỏi mà thôi, cậu có thể đi rồi.”

Chờ Tiểu Khương trở ra, một nhóm người liền lôi kéo hần đến một phòng ngủ khác, cửa nẻo nghiêm ngặt hỏi: “Tình huống thế nào?”

Tiểu Khương bưng chén trà lên uống một hớp, vẻ mặt sáng ngời: “Cô ấy vừa hỏi tôi chuyện của cô An, tôi đoán, nữ sĩ quan này hẳn là có ý tứ với Liên trưởng của chúng ta!”

- “Vậy cậu có nói hay không?”

- “Dĩ nhiên là không nói rồi! Cô An tốt như vậy, cô gái sĩ quan này như Từ Hi Thái Hậu vậy, không biết cô An có thể thắng cô ấy hay không?!”

Mọi người nhao nhao gật đầu, giơ giơ ngón tay cái với Tiểu Khương. “Miệng rộng” đề nghị: “Này, chúng ta đánh cược chứ? Xem cuối cùng là ai thắng? Tôi cá là cô An! Cược ba tháng tiền phụ cấp!”

- “Tôi cũng vậy, cược cô An!”

- “Tôi cũng vậy!”

Đến Tiểu Khương, hần cũng đánh cược An Hảo, “miệng rộng” lại đem tên hần viết sang cột Từ Hi Thái Hậu, Tiểu Khương kháng nghị: “Này, sao lại tự tiện đổi tên tớ thế chứ?”

- “Vậy chúng ta không thể đánh cược mỗi cô An, phải có người thế này người thế khác chứ! Mạo hiểm càng lớn thắng cược càng cao nha! Cậu mạo hiểm một phen xem sao!”

Tiểu Khương đoạt lấy quyển sổ gào khóc thảm thiết: “Cái gì mạo hiểm chứ! Rõ ràng là các cậu đang gài tròng tớ đấy thôi? Nhìn đi, một phần trăm thắng cũng không có!”

Một nhóm người cười đùa lẩn lộn.

Ngoài cửa ra vào lại có một người quân trang xanh lục đứng yên bất động.

Lí Mộc giải quyết xong mọi chuyện, xem thời gian cũng đã qua hai giờ rồi, đang ngồi trong phòng làm việc. Tô Tô tới tìm, hỏi: “Xong rồi chứ? Chúng ta đi được chưa?”

- “Chờ chút nữa.”

- “Còn có chuyện gì sao?”. Cô nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Xem trời, tối nay chắc tuyết sẽ rơi, chúng ta phải đi sớm một chút.”

Thế mà Lí Mộc cũng chỉ ngồi yên không trả lời.

. Lão: *hóp trà...sữa* đợi ai kia phen tới đóa mờ...

. Lí mặt than: *mặt chuyển sang đỏ*...

Lại qua thêm nửa giờ, Tô Tô không nhận được vừa định mở miệng hỏi, đột nhiên điện thoại vang lên, Lí Mộc nhanh bắt máy: “Gì?”

. Lão: *cau mày* đúng là đầu gỗ..bụng dạ nhớ nhưng..mồm miệng xa lánh..muốn đập ghê nơi...

Giọng nói của An Hảo thanh thúy như châu ngọc vang lên: “Lí Mộc, em về đến nhà rồi! Vừa rồi bị ba mẹ em quần lý, cho nên giờ mới gọi điện cho anh được, anh đang làm gì đấy?”

Lí Mộc vẫn một giọng nghiêm chỉnh, quay lại sau lưng nói với Tô Tô: “Tôi quên báo chuyện trở về với Chỉ đạo viên, cô có thể giúp tôi đi nói một chút có được không? Báo rằng trước năm giờ chiều hai ngày sau sẽ trở lại.” Nhìn Tô Tô đi ra ngoài, mới hướng đến đầu dây kia nói: “Ừ, chuyện này, tôi phải về nhà hai ngày, cô đừng gọi điện thoại cho tôi.”

- “Hả? Anh phải về nhà sao? À, cũng nên thế, sang năm mới rồi cũng nên về thăm nhà. Này, dẫn em theo cùng cha mẹ anh chào hỏi nhé!”

Lí Mộc bị nghẹn đến ho khan, dừng một chút mới nói: “VẬY TÔI GÁC MÁY.”

- “Dừng! Em còn có chuyện muốn nói với anh! Hôm nay anh đã đồng ý làm bạn trai của em, ừm, có muốn cùng bạn gái...em, nói cái gì không?”

- “Tôi đồng ý lúc nào?”

An Hảo cười hả hê nói: “Ha ha ha, đầu tiên, anh nhận bao lì xì của em! Chúng ta nói đây là tập tục, lễ mừng năm mới tình nhân sẽ tặng bao lì xì cho nhau đấy! Còn có... Vì phòng ngừa anh quỵt nợ, em phải chuẩn bị vẹn toàn! Anh chờ nha, để em đọc cho anh nghe ”Từ hôm nay trở đi, tôi - Lí Mộc, nguyện ý làm hoàng thái tử cho An Hảo ăn , nguyện ý làm người bạn trai độc nhất vô nhị của An Hảo, chịu trách nhiệm với An Hảo đến cùng!”

Lí Mộc ngu hòa toàn, lúng ta lúng túng hỏi: “Đấy là tờ giấy lúc sáng sao?”

- “Đúng nha đúng nha! Nhưng anh kí tên đồng ý rồi! Không thể quỵt nợ đấy!”

Lúc này Tô Tô trở lại, đẩy cửa ra hỏi Lí Mộc: “Nói với Chỉ đạo viên rồi, anh còn chưa xong sao?”

Mặt Lí Mộc đỏ lên, nói với An Hảo: “Cái đó..tôi phải đi rồi, cúp máy.”

An Hảo gào to: “Không được, anh không thể trốn tránh vấn đề! Lí Mộc, anh...”. Tiếng nói của cô bị cắt đứt trong điện thoại. Lí Mộc mặc một cái áo khoác to, giơ tay với lấy cái túi nói: “Đi thôi!”

Tô Tô cười gật đầu, lúc ra cửa còn quay đầu lại nhìn cái điện thoại, đáy mắt tối tăm hoàn tối tăm.

Hết chương 11.

12. Chương 12

Lúc Lí Mộc về đến nhà, trời đêm Kim Thành tuyết đã rơi phiêu phiêu rồi. Xe chạy vào đại viện, dừng lại trước một ngôi nhà lầu màu vàng nhạt quen thuộc, bên trong cửa sổ sáng ánh đèn vàng rực rỡ. Quần gia và vú Lưu đã chờ ở cửa từ sớm, vừa thấy Lí Mộc và Tô Tô xuống xe đã vừa cười vừa đón đã chạy đến đỡ hành lý. Vú Lưu lôi kéo cánh tay của Lí Mộc, quan sát hắn một lúc thì nước mắt bắt đầu ướt ướt: “Tiểu Mộc à, cậu đã trở về...”. Nói chưa dứt lời đã nghẹn ngào.

Từ nhỏ Lí Mộc đã được vú Lưu chăm sóc, so với mẹ còn thân hơn, vì thế cũng khiến hắn động tâm, tiến lên cho vú Lưu một cái ôm, nói: “Sao vú lại gầy đi rồi.”

Quần gia đứng bên cạnh cười ha hả nói: “Bà ấy ngày nào cũng lăm lăm hỏi khi nào thì cậu trở về! Mau vào nhà đi, quần trưởng và phu nhân đang chờ cậu đấy.”

Tô Tô đi trước đẩy cửa bước vào, người còn chưa vào đến trong nhà đã cười nói: “Chú dì ơi, cháu về rồi ạ! Mau ra xem theo sau cháu là ai này!”

Mẹ Lí vội vàng từ trên ghế salon đứng dậy, nhìn về phía cửa, Lí Mộc nhẹ giọng gọi: “Mẹ.”

Mẹ Lí mỉm cười gật đầu, giơ tay chạm nhẹ nơi khóe mắt, tiến lên ôm lấy cánh tay của hắn, nói: “Trở về rồi. Trên đường đi mệt mỏi sao? Sao con lại gầy như thế, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, uống hớp trà nào.”

Lí Mộc vẫn đứng giữa phòng khách rộng lớn không nhúc nhích, nhìn về phía người đang ngồi trên ghế salon một chữ cũng không chịu nói kia, gọi: “Ba.”

Yên lặng một hồi lâu, mẹ Lí tiến lên khê đẩy ba Lí một cái, nói nhỏ: “Con đang gọi ông đấy.”

Người nọ lúc này mới có phản ứng, từ từ đem tầm mắt trên tờ báo dời đi, xoay đầu nhìn về phía Lí Mộc, lạnh nhạt nói: “Anh còn biết tôi là ba của anh à?” Mặc dù ba Lí đã vào tuổi trung niên vóc người bắt đầu phát phúc, tinh thần lại cực tốt, đôi mắt sáng ngời mà có hồn, lúc nhìn chằm chằm người khác lại giống như một con dao găm sắc bén vô cùng.

Lí Mộc mím chặt môi không đáp lời. Tô Tô tiến lên ngồi xuống cạnh ba Lí lay lay cánh tay ông: “Chú à cười một cái xem nào, con không phải dễ dàng mà bắt anh ấy quay về, nếu chú dọa anh ấy chạy mất, con bắt đền chú!”

Đáp lại Tô Tô vốn là khuôn mặt căng thẳng của ba Lí nay lại có chút ý cười, nhưng ngoài miệng lại không chịu hạ tinh thần, lạnh lùng hừ một tiếng: “Chú ước gì hắn mau rời khỏi đây nhanh một chút, tránh ở đây chọc giận chú!”

Tô Tô vờ như không nghe thấy gì, cứ ôm bụng than đói, sống chết kéo ba Lí đến ngồi bên bàn ăn, mẹ Lí vội vàng phân phó phòng bếp mang thức ăn lên, cả nhà lúc này mới có chút dịu khí.

Trong bữa ăn, Tô Tô vẫn cùng ba Lí và mẹ Lí nói chuyện, cô từ nhỏ đã hay sang chơi nhà Lí Mộc, xem nơi này như ngôi nhà thứ hai của mình, khiến cho quan hệ giữa cô với ba mẹ Lí cũng cực tốt, dù được bọn họ vui vẻ. Thời điểm bữa ăn sắp kết thúc, ba Lí đột nhiên trầm giọng nói: “Năm nay triệu hồi luôn đi, tôi đã ra mặt chào hỏi trước, anh trực tiếp đến...”

- “Con không về.”

Ba Lí vốn hơi hòa nhã được một chút, giờ vẻ mặt lại cứng đờ, sắc mặt trầm xuống vài phần, trong giọng nói đã mang theo chút giận dữ: “Anh vừa nói cái gì!!”

- “Bản thân con ở bên đây rất tốt, không cản trở về.”

“Pằng”, tiếng bát đĩa nặng nề đặt xuống bàn, ba Lí tay run run chỉ thẳng vào Lí Mộc, bộ mặt dè nén tức giận: “Anh thử nói lại tôi nghe xem?!”

Lí Mộc vừa định mở miệng nữa, lại bị Tô Tô huých nhẹ một cái, cô cười nói: “Chú cũng đừng gấp gáp như vậy, Lí Mộc ở bên kia thật tốt lắm, anh ấy muốn tự dựa vào thực lực bản thân là chuyện tốt. Chuyện gì cũng nên từ từ chứ ạ, anh ấy cũng không bảo là sẽ không bao giờ về lại đây, chuyện này về sau nói tiếp đi chú.”

Mẹ Lí nhẹ vỗ vỗ lưng ông giúp ông xuôi giận, nhìn thấy Lí Mộc cúi đầu không nói, bà lại nhìn sang Tô Tô, thở dài: “Lí Mộc à, Tô Tô cũng đã 27 tuổi rồi, con nhất định phải triệu hồi, nếu không chuyện kết hôn của hai đứa phải tính thế nào đây?”

Tô Tô đột nhiên nhăn nhó, bộ dạng ngại ngùng nói: “Ôi, dì thật là, nói chuyện này làm gì chứ. Dù sao thì, Lí Mộc ở đâu, con cũng đều ủng hộ anh ấy...”

- “Con chỉ xem Tô Tô như anh em, ba mẹ, các người có thể đừng kiên quyết muốn chúng con ở bên nhau có được không?”

Câu nói của Lí Mộc thốt ra, nụ cười ngượng ngùng gió tuyết phiêu diêu của Tô Tô nhanh chóng kết băng. Ba Lí giận đến nổi đứng phắt dậy lấy tay gạt bát đĩa trên bàn xuống đất, chỉ vào Lí Mộc quát: “Mày là

đưa con bất hiếu, lập tức cút cho tao!” Tim của ông vốn không tốt, giờ lại tức giận, ôm ngực xanh cả mặt. Mẹ Lí hoảng sợ luống cuống tay chân chạy đi tìm thuốc cho ông, thuận kêu Lí Mộc mau nhận sai về mình.

Lí Mộc nhìn ba, vẻ mặt biến đổi liên tục, nhưng vẫn cúi đầu nói: “Ba, ba đừng nóng giận, hôn nhân cũng không phải chuyện đùa, con cũng không muốn làm trễ nãi Tô Tô.”

“Bụp - Xoảng” một tiếng - một cái li hung hăng nện xuống vai Lí Mộc, rơi xuống đất vỡ nát. Lí Mộc khẽ rên một tiếng, lần này đứng lại không dám động.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm vô tận, bông tuyết lả tả phiêu tán trên đất, giống như cảnh tình của một bộ phim cũ. Mà bên trong cửa sổ là trách mắng, giằng co cùng với những nỗi rối rắm.

Ngày đầu tiên của năm mới, nhà họ Lí trải qua một mảnh ồn ào như thế.

Thời điểm Lí Mộc trở về thành phố A, ba Lí vẫn còn tức giận không muốn thấy hắn. Mẹ Lí mặc dù đau lòng cho con mình, nhưng vẫn không nhịn được, không nặng không nhẹ nói với con mình vài câu. Thời điểm xe chuẩn bị khởi hành, Tô Tô đột nhiên nhỏ giọng hỏi: “Là vì cô gái kia sao?”

Lí Mộc ngẩn ra, hỏi: “Cái gì?”

Tô Tô lại lắc đầu, chỉ cười thay.

Mùng hai năm mới, ánh mặt trời thật rực rỡ thủy ngân, nhô lên cao hắt sáng khắp nơi, thế nhưng tâm tình của An Hảo lại vô cùng tồi tệ. Trưa mùng một, chân trước Lí Mộc vừa đi, chân sau Tiểu Khương đã gọi điện thoại đến, đem chuyện của Tô Tô kể hết đầu đuôi ngọn ngành tất tặn tình, còn biểu đạt một phen thề chết kiên quyết theo ủng hộ quyết tâm của cô. Tuy khiến An Hảo ngoài mặt đỏ khóc đỏ cười nhưng trong lòng cũng có chút nặng nề.

Rốt cuộc cô cũng đã nhớ đến khi nào thì nghe đến cái tên “Tô Tô” kia rồi. Tàn Túc Nguyễn - bạn thân của Lí Mộc đã từng nói qua, Lí Mộc là vì không muốn cùng Tô Tô kết hôn nên mới trốn ở thành phố A nhiều năm như thế.

An Hảo buồn buồn trốn trong phòng xem vài ba bộ phim truyền hình chán đến mức nát, thấy thời điểm vai nữ phụ Trương Dương ương ngạnh xuất hiện, hận không thể thay nữ chính trên phim dùng chân đạp một phát cho ả bay đến tận Nam Thái Bình Dương. Nhưng trong đầu lại buồn bực suy nghĩ, nếu tính theo thời gian mà nói, so ra Tô Tô xuất hiện sớm hơn cô, lại so ra thế thì cô chẳng khác nào “người thứ ba” rồi...

Cả người phiền muộn rối rắm cả ngày, gọi điện cho Lâm thiếu gia, muốn từ hắn nghe được một chút ý kiến của phương diện đàn ông trong hoàn cảnh thế này. Nhưng ai biết được Lâm thiếu gia so với cô còn u oán, không có tinh thần hơn: “Xuất hiện sớm thì có tác dụng gì? Không thích chính là không thích, đã thế còn phải vào vai...phụ...” Nói xong còn bay ra điệu bộ “oán phụ” mà thở dài một tiếng.

An Hảo kinh hãi, Lâm chim công một thời mắt cao hơn đầu cũng có ngày ỉu xiu như cà nhiễm sương thế này? Vốn định mở miệng hỏi, nhưng nhìn lại mình cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, nhất thời nhục chí. Vì thế mà một đôi nam nữ si tình, cả một buổi chiều không nói gì cũng chẳng làm gì, chỉ hướng vào cái điện thoại cùng nhau than thở.

Buổi tối sau khi ăn xong bữa cơm, An Hảo buồn bực định lên giường đi ngủ quách cho rồi, nhưng còn chưa đến được mép giường thì Tiểu Khương đã gọi điện thoại đến: “Cô An, Liên trưởng về sớm trước một ngày rồi.”

Nhất thời An Hảo lên tinh thần, không nói hai lời liền bò dậy, chào hỏi hai đại lão gia rồi ngồi xe trở về thành phố A. Hai lão gia chỉ biết nhìn cô hùng hùng hổ hổ chạy như bay, nguyên nhân cũng chẳng nói, thế nên nghi vấn vốn đầy bụng lại bị nghẹn họng nuốt ngược về. Mẹ An ưu sầu nghĩ, con gái tuổi cũng đã lớn, trong lòng ắt sẽ có người quan trọng hơn cả ba mẹ.

Lúc trên xe, An Hảo ngồi trước mặt một cô gái, vẻ mặt cô ấy giống như vừa thất tình, cùng bạn thân thút thít kể lể qua điện thoại.

Cho dù cô không muốn nghe chuyện riêng tư của người khác, nhưng tiếng nói cùng tiếng khóc nức nở đứt quãng cứ truyền đến. Ra là theo đuổi, người con trai kia trước có bạn gái, nhưng cùng người yêu chia tay, sau lại được cô gái kia theo đuổi, nhưng vẫn không biết quý trọng, vẫn là cô gái kia không chịu nổi nữa nên phải buông tay, thế mà người con trai kia lại không tỏ ra chút quan tâm gì....

Nghe chuyện của cô gái kia, lòng An Hảo đột nhiên chua xót, tự cảm cho bản thân mình cũng gặp phải trở trêu như thế, và cuối cùng cũng là kết thúc. Không lẽ, tương lai của chính mình chính là hiện tại của cô gái kia sao?

Nhớ đến lần đầu tiên thấy Lí Mộc, cô bị hấn “lơ” đến muốn phát điên. Khi đó chỉ cảm thấy người đàn ông này đáng ghét nhất thế giới, tuyệt đối sẽ không có người con gái nào mắt mù thêm để ý đến hắn. Không biết bắt đầu từ lúc nào, từ nửa thật nửa giả đổi lại trở thành chân tình thật ý, móc tim móc phổi ra mà theo đuổi thế này?

An Hảo nghĩ thật lâu, nhớ đến lúc đầu Phương Nam có nói với cô: “Cậu muốn đùa vui một chút, thì tùy cậu vui vẻ, chỉ là sẽ không có ngày cậu ném chính mình vào trò chơi này chứ?”

Cái gì gọi là tự bê đá đập vào chân mình? Cái gì gọi là một câu thành sấm? Thỉnh thoảng lại nghe tiếng khóc, An Hảo ề ề mà nghĩ, bản thân mình thật không thích hợp chơi trò chơi tình cảm, trời sinh thiếu hụt một sợi dây thần kinh chơi đùa rồi.

Lí Mộc trở về quân trại, gạch bỏ số ngày nghỉ còn dư, một mình nằm trên giường ngắm người.

Thật ra lúc gần đi, hắn có nghe thấy câu hỏi kia của Tô Tô, tuy nhiên hắn không biết nên trả lời thế nào.

Bởi vì cô sao? Vậy quan hệ với cô là gì đây?

Lí Mộc cũng không rõ, cũng không muốn rõ. Hắn sống 27 năm, chưa bao giờ nói qua yêu đương, hơn nai mười năm qua ngoại trừ Tô Tô, hắn cũng chưa từng tiếp xúc với cô gái nào - những người mà hắn cho là loài sinh vật thần kì đối lập với “đàn ông”.

*loài sinh vật thần kì đối lập với “đàn ông”: vâng! Là phụ nữ

An Hảo, An Hảo, An Hảo....

Vừa nghĩ đến cái tên này, trong đầu hắn liền tự động hiện lên một khuôn mặt tươi cười, khóe mắt cong cong, khóe môi cong cong,

“Liên trưởng! Cô An tìm anh!”. Tiểu Khương tràn đầy sức mạnh lên tiếng khiến Lí Mộc giật mình, hắn trầm mặc đáp một tiếng, đáy lòng lại cảm thấy như vừa lam chuyện xấu lại bị người khác bắt quả tang, một cảm giác thật kì quái.

Lí Mộc mặc áo khoác quân phục đi đến cổng lớn, lại nhìn thấy một bóng người nho nhỏ đang ngồi rúc mình lại. An Hảo đứng đó, dáng người đã gầy gò lại thêm chút phần yếu đuối. Lí Mộc hắng giọng một cái, hỏi: “Sao cô lại tới đây? Không phải đã nói với cô là tôi phải về nhà một chuyến sao?”

An Hảo từ từ đứng dậy, người hỏi một đằng, kẻ trả lời một nẻo: “Về nhà vui vẻ không?”

Lí Mộc không lên tiếng, An Hảo cúi đầu trầm mặc một hồi lâu, nhỏ giọng hỏi: “Lí Mộc, chúng ta quen biết cũng lâu như vậy, rốt cuộc anh cảm thấy em là người thế nào? Anh...có chút tình cảm gì với em không?”

Lí Mộc vẫn không nói lời nào.

- “Vậy anh chán ghét em sao?”

- “...”

- “Có phải anh đang có cảm giác, em ngày ngày mặt dày quần lấy anh, đặc biệt lại không biết xấu hổ làm chuyện con nít, phải không? Thật ra trước đây em không như thế, em luôn có người theo đuổi, đối với anh mới như thế. Bởi vì em luôn chủ động, nên đoán chừng cả đời này anh cũng sẽ không bao giờ chủ động. Như thế...anh chán ghét em như thế phải không?”

Không khí quá mức yên tĩnh khiến lòng An Hảo vốn đang hốt hoảng lại thêm khổ sở, cô nhớ tới cô gái gặp trên xe, bộ dạng cô ấy khóc thầm tràn đầy tuyệt vọng cùng đau lòng.

An Hảo cảm thấy một màn hơi nước ướt át mờ mịt dâng lên, cô ngẩng đầu nhìn trời, hít sâu một hơi, nói: “Lí Mộc, anh nói một câu thôi. Nếu thật anh thấy chán ghét em, em sẽ không bao giờ đến làm phiền anh nữa. Em sẽ không da mặt dày quấy rầy anh. Nếu anh chán ghét em, anh chỉ việc nói thẳng ra mà thôi.”

Lần đầu tiên An Hảo cảm thấy hận cái dáng vẻ an tĩnh trầm mặc này của Lí Mộc. Rõ ràng hắn đứng trước mặt bạn, dáng vẻ cao lớn kiên nghị như thế, nhưng bạn lại cảm thấy căn bản không thể chạm được đến hắn.

An Hảo đột nhiên cảm thấy, mấy tháng nay mình mặt dày ngày ngày quấy hắn thế này, chẳng khác nào một vở kịch bản thân mình tự biên tự diễn, quả thật rất ngu ngốc, ngu ngốc vô cùng! Người ta căn bản không cần mày, mày lại không biết sống chết dính lấy người ta, có biết xấu hổ không vậy? Mày nghĩ gì vậy?

Khổ sở cùng uất ức ngập đầy trời đất tràn đến một lượt, tựa như thủy triều, tức nước vỡ bờ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi lên mu bàn tay nóng hổi, đốt tim đốt phổi đến hừng hực bị thương, hít thở thôi cũng thật khó khăn (lão hiểu cảm giác này...tệ vô cùng) Một hồi lâu sau, An Hảo cố gắng không chế giọng nói run rẩy, từ từ nói: “Lí Mộc, tôi hiểu rồi, từ nay về sau tôi sẽ không đến quấy rầy anh nữa, không hẹn gặp lại.”

Kiên trì lâu như vậy vẫn là tự nói với mình: “Có thể có thể, cố gắng lên, một dấu chấm hết mà thôi, nhất định là có thể.”, vẫn luôn ỉn là tiêu sái và hào phóng, thích là thích, An Hảo này đã thích người nào sẽ đối tốt với người đó, dù người đó không ưa cũng không quan hệ gì. Nhưng bây giờ mới hiểu được, mình vẫn là một tiểu nhân mà thôi, bỏ ra nhiều như vậy lại không nhận được gì cũng cảm thấy mệt mỏi cùng uất ức.

Lí Mộc, nếu em làm nhiều như vậy nhưng vẫn không làm cảm động được anh, vậy thì chúng ta không hẹn gặp lại thôi.

Cổ nén nước mắt mà mỉm cười với người đàn ông trầm mặc đối diện mình, rồi xoay người đi quyết không quay đầu lại.

Giơ tay lên bắt một chiếc taxi, nói địa chỉ với tài xế, hắn nhìn An Hảo chằm chằm, trong mắt tràn đầy kinh ngạc cùng tò mò. An Hảo biết giờ phút này mình có bao nhiêu là nhếch nhác, mặt dặt nước mắt, không biết trang điểm thành ra cái đồng gì rồi.

Cô hung hăng trừng tài xế một cái, tức giận “vò đã mề giờ lại bị sút”: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy qua người đẹp khóc à?!” Nói xong thì hung hăng đóng cửa xe lại.

Một giây sau cửa xe chợt bị kéo ra, Lí Mộc cúi người bắt lấy cánh tay của cô, ánh mắt đen như mực lại lấp la lấp lánh, một lúc sau mới nói nhỏ: “Đừng, đừng đi...”

Hết chương 12.

13. Chương 13

Đêm yên tĩnh, gió nhẹ lướt qua, tựa như bàn tay của người tình dịu dàng.

An Hảo nhìn Lí Mộc một hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: “Lí Mộc, anh nói ”đừng đi“, là có ý gì?”

Lí Mộc mím chặt môi, đôi mắt đen tỏa ra ánh sáng khiếp người, hắn hiếm đôi môi khô khốc không nên lời, chậm rãi nhỏ giọng: “Đừng đi.”

“Lí Mộc, anh bảo tôi ”đừng đi” thì cũng phải cho tôi một lí do để không nên đi chứ?”. An Hảo nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt dài ánh lên nét tươi cong cong sáng lấp lánh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đáy mắt An Hảo tràn đầy hy vọng cuối cùng cũng chuyển thành thất vọng, cô hít sâu một hơi, kéo cánh tay đang siết chặt của hắn ra, nói với tài xế: “Bác tài, phiền chú lái xe nhanh đi.”. Nói xong liền đưa tay kéo cửa xe đóng lại, nhưng lại bị Lí Mộc ngăn lại, nắm lấy tay cô lần nữa, nhỏ giọng: “Đừng đi.”

Tài xế xem màn náo nhiệt thế này mãi rồi cuộc cũng không chịu được nữa, lên tiếng: “Tôi nói, các người nếu có chuyện gì hiểu lầm thì từ từ nói với nhau, trai gái yêu đương gây gỗ với nhau là chuyện thường đúng không? Nhưng đại ca đây còn phải kiếm cơm, hai người...”

Lí Mộc dứt khoát một tay kéo An Hảo ra khỏi xe, gật đầu nói với tài xế: “Ngại quá bác tài!”. “Rầm” - đóng cửa xe lại.

An Hảo tròn mắt há mồm nhìn tài xế đang lắc đầu cười với bọn họ, rồi sau đó “vèo” lái đi như gió. Một hồi lâu sau cô mới phản ứng kịp: “Anh làm gì mà kéo tôi xuống vậy hả? Tôi muốn về nhà!”

Lí Mộc cố chấp siết chặt cổ tay của cô, cúi đầu lại nhẹ giọng nói: “Đừng đi.”

- “Lý do?”

- “Đừng đi.”

- “Vậy anh cho tôi một lý do đi!”

- “Đừng đi.”

An Hảo bị hấn khiến nghẹn đến phát cười: “Lí Mộc, rốt cuộc là anh muốn thế nào đây? Anh có tình cảm với em, anh yêu thích em sao?”

Lí Mộc hơi nhếch môi, ngẩng đầu nhìn An Hảo, lại cúi đầu lặp lại câu nói kia: “Đừng đi.”

An Hảo bóp trán, thở dài bất đắc dĩ, nói: “Vậy cũng được, em sẽ đổi lại câu hỏi. Lí Mộc, anh đồng ý cùng em qua lại sao?”

Yên tĩnh, Lí Mộc không chút phản ứng, An Hảo chịu không nổi nữa, hất tay hấn ra rồi lại bị Lí Mộc gắt gao nắm chặt lại, hai người trừng nhau, gò má hấn dần dần ửng đỏ, một lúc sau, lịch sử xảy ra - hấn gật đầu một cái.

An Hảo ngu luôn, sững sờ cả nửa ngày mới nhận thức được động tác gật đầu vừa rồi của hấn mang ý gì. Một phát bất được cánh tay của hấn dùng sức lay, trên mặt cô không che giấu được vẻ mừng như điên: “Lí Mộc! Anh rất thích em có phải không?! Anh thích em đấy!”

Mặt Lí Mộc đỏ lên, trời đông gió rét thế này mà trán hấn lại lấm tấm mồ hôi. Muốn giật tay ra nhưng lại sợ dùng sức quá lớn sẽ làm đau cô, không thể làm gì khác hơn nắm chặt tay lại mím môi không nói lời nào, nét mặt khấn trương như đứa trẻ mười tuổi trộm được kẹo vừa vui mừng vừa thấp thỏm sợ bị tóm được.

An Hảo cười khúc khích nhìn gò má của hấn đổi màu, lỗ tai lại hồng, mắt lại sáng long lanh, trong lòng An Hảo như có vô số bọt biển phun lên đầy vui sướng, ừn ừn kéo đến bao nhiêu là cảm xúc.

Vốn cho là một cái kết đau lòng, thế mà cộc gỗ hấn lại vì thế này mà chịu “nở hoa”, lại biết thêm một điều chính là không phải bản thân mình đơn phương. An Hảo bây giờ chỉ biết cười, cũng không biết nên nói gì. Lí Mộc cúi đầu, thỉnh thoảng giương mắt lên nhìn An Hảo, đôi môi mím chặt không nhin được cũng phải cong lên.

Cười cười, An Hảo đột nhiên lại khóc, Lí Mộc giật mình, cuống quýt muốn đưa tay lau giúp cô, nhưng đầu ngón tay vừa phớt nhẹ lên gò má của An Hảo, lại cảm giác như bị điện giật, lập tức rút tay về. Tay chân luống cuống, mồm miệng cà lăm: “Cô...em...sao em lại khóc thế? Xin lỗi, thật xin lỗi...em...em đừng khóc nữa...”

An Hảo một phát tóm được cổ áo của hấn, tựa vào trước ngực hấn khóc lớn hơn, vừa khóc vừa nức nở mắng: “Lí Mộc anh là tên khốn! Anh thích em lại không chịu nhận! Anh thích em nên mới ôn hòa với em đấy! Thích em lại không chịu đối tốt với em! Thích em lại chỉ toàn nói những câu khó nghe với em! Anh..Lí Mộc là tên khốn! Không...so với tên khốn còn khốn hơn nữa cơ!”

Lí Mộc chỉ thấy trước ngực mình giống như có một cái lò lửa đang dựa vào, trong lòng hốt hoảng, đầu óc hò hét loạn cả lên, cũng không biết nên làm gì, nghe An Hảo mắng hấn cũng chỉ biết ngây ngốc gật đầu theo: “Đúng, đúng, anh là tên khốn, đúng, là anh không tốt...”

An Hảo “phốc” phì cười, lau nước mắt, ngẩn đầu lên tựa như nữ vương chỉ vào Lí Mộc nói: “Về sau không cho phép không để ý đến em! Không được chọc em khổ sở tức giận! Không được cãi lời em!”

Lí Mộc không biết nên nói gì, An Hảo bảo hắn chuyện gì hắn cũng gạt đầu đồng ý.

Xa xa bên cạnh bồn hoa, vài tiểu chiến sĩ đang chui lúc nhúc nhìn lên bọn họ, nhìn thấy luôn cảnh Liên trưởng của bọn họ cứ thế mà sảng khoái kí kết ba cái điều ước bất bình đẳng thế kia, từng người một vỗ ngực phần nộ thay: “Liên trưởng à, sao anh lại đầu hàng như vậy! Quả đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng cái khó qua này của anh thật cũng quá khốc liệt rồi! Nam quyền đi đâu mất rồi hả!”

Chờ An Hảo bình tĩnh lại tâm tình, Lí Mộc xem thời gian, thấy cũng đã không còn sớm, vì vậy đón taxi cho cô về nhà.

Ngồi vào taxi, An Hảo nằm lên cánh tay gác trên cửa sổ xe, hỏi: “Ngày mai anh có thể xin nghỉ không? Em muốn cùng anh đi ra ngoài...”

Lí Mộc suy nghĩ một chút, nói: “Có thể được.”

An Hảo cười híp mắt gạt đầu, rồi lưu luyến không rời, nói: “Em đi đây, ngủ ngon.”

Lí Mộc nhìn taxi chuyển qua khúc quanh rồi biến mất, mới chậm rãi bước về. Thời điểm đi đến dưới gốc cây ngô đồng, chợt một nhánh cây khô rơi lên trên người. Hắn cuối đầu nhìn nhánh cây trên tay, đột nhiên cười ha ha giống hệt đứa trẻ. Rồi chợt nhanh như gió bão chạy ngược ra bên ngoài, đến cổng lớn mới ngừng lại, thu lại nụ cười trên mặt, trở về vẻ nghiêm túc thương ngày.

Thấy Lí Mộc trở lại phòng ngủ, Tiểu Khương cười hì hì sáp lại gần hỏi: “Liên trưởng, cô An về rồi à?”

Lí Mộc gạt đầu.

- “À, mai chị dâu đến nữa à?”

Lí Mộc đang đi lấy bàn chải đánh răng thì tay chợt ngừng lại, ho khan hai tiếng, chợt quay đầu lại, nhìn bộ mặt cười hì hì của Tiểu Khương, hắn nén lại nghẹn, mặt không thay đổi ôm cốc nước đi ra ngoài. Sau lưng, Tiểu Khương lại cao giọng hỏi: “Sao Liên trưởng lại không trả lời em? Sao vánh tai Liên trưởng lại hồng thế ạ? Liên trưởng không kí kết điều ước bất bình đẳng gì nữa à? Chúa ơi, Liên trưởng, anh đang làm gì cái của thế hả?”

Lí Mộc làm bộ không nghe được gì, vội vội vàng vàng chạy vào phòng rửa tay. Tiểu Khương gào thét gọi mọi người ra ngoài, móc ra một quyển vở nhỏ chỉ vào chữ “Đang”* nói: “Nhanh! Có chơi có chịu, cộng thêm hôm nay nữa thì chị An** đã đến mười tám lần! Tôi đoán đúng rồi!” Xung quanh đây tiếng than thở, ai nấy rối rít cầm tờ đánh cược lúc đầu của mình trở về.

*“Đang”: xin lỗi mọi người...vốn tiếng hoa của lão có hạn hic...à...bạn nào từng edit ba cái vụ cá cược thì có thể chỉ lão đoạn này nha...hơi khó hiểu ba cái chữ nào là “đang” nào là “chính” gì gì đó

An Hảo đột nhiên ngược mặt lên, ôm chặt cổ của Lí Mộc, nghiêng người hôn hắn.

Hết chương 13.

14. Chương 14

An Hảo đột nhiên ngược mặt lên, ôm chặt cổ Lí Mộc, nghiêng người hôn.

Mềm nhũn, ngọt ngào, còn ngon hơn so với loại rượu ngon đậm đà làm say lòng người.

Lí Mộc chỉ cảm thấy giống như máu cả người lập tức xông một phát lên đỉnh đầu, trong phút chốc suy nghĩ dừng lại, thời gian ngưng đọng.

Nụ hôn kia rõ ràng rất ngắn rất gấp rút, chợt lóe rồi biến mất, nhưng lại giống như cả một thế kỉ dài trôi qua vậy.

Hai người cúi đầu nhìn đất, nhìn nhau lại chẳng biết nói gì, ai cũng đỏ mặt.

- “Này...cọc gỗ, chúng ta sẽ đi đâu bây giờ?”

Lí Mộc hoảng hốt ngẩng đầu nhìn chung quanh: “Qua...qua quán coffee bên kia ngồi một chút vậy.”

Hai người vừa ngồi xuống, liền nghe một giọng nói đầy vẻ vui mừng ở bên cạnh vang lên: “An Hảo?! Cô cũng đến đây sao? Thật trùng hợp thật trùng hợp nha!”

An Hảo quay đầu, đối diện với một khuôn mặt đẹp như vẽ: “Ah, Lưu mỹ nhân, thật là trùng hợp!”

“Lưu mỹ nhân” nhất thời buồn bã: “Ở bên ngoài cũng không cần gọi tôi như thế...”

An Hảo không thèm nhìn hắng kháng nghị, một tay kéo Lí Mộc qua: “Biết rồi, đây là bạn trai của tôi - Lí Mộc, đây là đồng nghiệp của em - Lưu mỹ nhân.”

“Lưu mỹ nhân” đã sớm cảm thấy một cổ hơi thở lạnh lẽo, nhưng hấn lại chẳng buồn quan tâm, cho rằng chỉ là gã đàn ông nào đó ganh tỵ hấn quen biết người đẹp, nhưng lại không nghĩ tới, một câu nói của An Hảo đánh rớt hấn xuống địa ngục.

Bạn trai... Đây chính là người trong truyền thuyết, Người - Yêu! “Lưu mỹ nhân” vừa bị phần vừa đau lòng, nghiêng răng nghiêng lợi muốn cho ai kia một cái nhìn uy hiếp, vừa ngẩng đầu, chống lại hấn là đôi con ngươi lạnh như băng, đen nhánh như mực, tuy không thành tiếng nhưng sát khí lại lăm lăm. “Lưu mỹ nhân” cúi mềm ngay lập tức, rất không có tiền đồ trưng nộ cười rộ lúm đồng tiền tươi như hoa: “A, anh là bạn trai của An Hảo à? Ngưỡng mộ ngưỡng mộ!”

Lí Mộc hơi gật đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, “Lưu mỹ nhân” vừa định vươn tay ra chào hỏi nhưng lại sợ hãi thu tay lại.

An Hảo cười hỏi: “Đi một mình à? Muốn qua ngồi chung với chúng tôi không?”

“Lưu mỹ nhân” vui mừng, vừa định gật đầu đồng ý đã cảm thấy bên cạnh có một tảng núi băng toát khí lạnh đến nỗi có thể làm một con gấu chết vì rét, nhất thời khiến hấn run cầm cập, lắc đầu liên tục: “Không cần...không...tôi sẽ đi ngay, các người ở lại chơi vui, hẹn gặp lại.” Nói xong thì ôm ví tiền chạy trốn. Ra khỏi quán cà phê, “Lưu mỹ nhân” nhìn qua cửa kính thủy tinh thấy gương mặt tươi cười sáng ngời đến chết người của An Hảo, ngửa đầu nhìn trời cao, nuốt nước mắt vào tim. Thật không có tiền đồ, thật không có tiền đồ mà, nhưng...sát khí quá nặng!

An Hảo nhìn nhìn gương mặt đen tối của Lí Mộc, cười “hì hì” một tiếng, hỏi: “Anh sao vậy? Mặt húng à?”

Lí Mộc lắc đầu: “Không có.”

- “Thật không có?”

- “Ừ.”

- “Thật?”

- “Ừ”

- “Anh chắc chắn chứ?”

- “... Người đàn ông kia, không phải có tình cảm với em chứ?”

An Hảo vui vẻ, xúc một thìa bánh ngọt nhét vào miệng Lí Mộc: “Yên tâm đi, em không có ý gì với hấn cả, hấn chỉ là đồng nghiệp mà thôi.”

“À.” Lí Mộc rõ ý, nhưng đáng vẻ lại buồn buồn

An Hảo giương đôi mắt to to chớp chớp: “Cọc gỗ, có phải anh đang ghen không?”

Lí Mộc chợt bị miếng bánh ngọt làm sặc, An Hảo đưa cho hắn một cốc nước, cười híp mắt nhìn hắn uống từng ngụm từng ngụm, sát lại gần lỗ tai hắn nhỏ giọng: “Cọc gỗ, em thật rất thích dáng vẻ xấu hổ của anh...”

“Phốc.” - Lí Mộc phun luôn một ngụm nước ra ngoài, quần bách đến nỗi muốn chui luôn xuống bàn. An Hảo cười híp mắt lấy khăn giấy giúp hắn lau sạch vạt áo, lau lau lại cảm thấy có cái gì đó không đúng - đáy quần...này... =..=

Lí Mộc nhanh chóng kéo tay của cô, hắng giọng, cố giả vờ trấn định: “Cái đó... Anh chỉ xin phép đi trong vòng bốn tiếng thôi...”

Tâm của An Hảo vốn đang tràn đầy ngọt ngào lại bị rơi xuống, buồn buồn gật đầu: “À... Vậy, bây giờ chúng ta trở về à?”

- “Anh đưa em về nhà.”

- “Không cần...để em tiễn anh về quân trại, chút nữa em còn đi gặp Phương Nam nữa. Đúng rồi, cô ấy là bạn thân của em, còn có Lâm thiếu gia, Liễu Song Song, hôm nào em sẽ giới thiệu mọi người với nhau.”

Lí Mộc cúi đầu kéo vạt áo: “Ngày nào?”

An Hảo che miệng cười: “Không vội, anh khẩn trương cái gì chứ.”

Đến cổng lớn quân trại, An Hảo kéo tay áo Lí Mộc, nói: “Cọc gỗ, anh còn chưa thổ lộ rằng anh thích em, em muốn nghe, anh nói một câu thôi có được không?”

Lí Mộc nhìn cô, dưới ánh mặt trời, cô cười đến rục rịch, nơi đuôi mắt như có vụn vạt những ánh vàng rơi lấp lánh. Lí Mộc cúi đầu, một người đàn ông cao 1m8, lại giọng nhỏ như muỗi kêu, ậm ừ nói: “Anh...em.”

- “... Sao chỉ có hai chữ?! Không phải bốn chữ sao?!”

- “Anh...em.”

- “Vẫn là hai chữ?!”

- “Khụ khụ, thời gian không còn sớm, em nhanh đi gặp bạn đi.”

- “Không được, anh phải nói xong em mới đi.”

- “Anh đã nói rồi.”

- “Anh chỉ nói có hai chữ!”

Lí Mộc nhìn trái rồi lại nhìn phải, lại nhìn An Hảo đang quệt mồ hôi bộ dạng mất hứng, dần lòng kéo cô vào lòng rồi nhanh chóng “chặt” một cái lên đôi môi mềm mại của cô, rồi như có tật giật mình xoay người bỏ chạy. An Hảo nhìn hắn như một làn khói chạy biến vào trong quân trại, vừa tức vừa cười. Đi tới đi lui lại hướng về phía cổng lớn quân trại hô: “Cọc gỗ, em đi đây! Hẹn gặp lại!”. Đợi, lại không thấy động tĩnh liên nhún vai xoay người ra về.

Chờ bóng dáng của An Hảo đi xa, Lí Mộc mới từ sau bức tường từ từ xuất hiện, nhìn không thấy bóng dáng mảnh khảnh yếu điệu quen thuộc, mới vươn tay, chạm nhẹ đôi môi. Dưới ánh mặt trời, hắn cười như đứa trẻ vừa biết yêu tình đầu, ánh mắt sáng ngời tràn đầy ngượng ngùng cùng vui sướng.

Hắn yêu lần đầu, hắn thích cô lắm nhưng thẹn nên không nói ra được, chỉ cần trông thấy cô hắn cũng thấy vui rồi, nắm lấy đôi tay nhỏ bé liền cảm thấy tim như muốn bay lên mây, nụ hôn nhàn nhạt đã là cực hạn như thế.

Nhưng... Hắn biết, cô đang mềm mại ở nơi trái tim hắn thổi lên chút hơi ấm, cảm giác nơi nhà ấm trồng hoa của hắn chưa bao giờ có người vào. Cô thế mà lại khơi mào ở nơi nào hắn cũng không rõ, mang theo hương thơm làm say lòng người nhưng không dám chạm đến và vẻ đẹp diễm lệ không dám sờ vào.

Sau khi An Hảo tạm biệt Lí Mộc, vốn định đi tìm Phương Nam kể cho cô nàng nghe ngọt ngào của ngày hôm nay, nhưng ai ngờ, hôm nay cô nàng lại ở nhà mẹ chồng, cùng gia đình vui vẻ hòa thuận, sao lại nỡ đi

quẩy rầy. Liều Song Song, khẳng định cũng không được. Lắm thiếu gia bay đi Anh gặp cha mẹ rồi. Suy nghĩ hồi lâu, thế nhưng lại không có người nào có thể sẻ chia giờ phút vui sướng này cùng vô, nhất thời có chút buồn buồn. Xem thời gian, vẫn còn rất sớm, thôi thì dứt khoát một mình đi dạo phố. Cũng không còn nhiều ngày nữa là đến Valentine, mùa Valentine lần đầu tiên ở bên nhau, An Hảo muốn chuẩn bị một phần quà tặng cho cộc gỗ.

Cà vạt - hần không dùng tới, khuy tay áo - cũng không cần dùng tới, quần áo - hần chỉ mặc quân trang, giày - ý tặng không tốt... An Hảo rối rắm suy nghĩ, rốt cuộc nên tặng hần cái gì?!

Thời điểm lan man đi đến góc đường Western Restaurant, đột nhiên cô nhìn thấy một bóng dáng quen mắt từ bên trong nhà hàng đi ra ngoài. Dáng người cao gầy, mặc tây trang đen phẳng phiu, người đi tới, khuôn mặt hơi nghiêng lạnh lạnh anh tuấn.

Là Chung Ý.

An Hảo đứng lại, nghĩ xem có nên đi lên chào hỏi hay không?! Vừa nhấc mắt đã thấy Chung Ý phát hiện ra mình, đáy mắt lại bình tĩnh vô cùng, chỉ thoáng liếc cô một cái rồi lại cùng người đàn ông bụng bia bên cạnh cười nói hàn huyên. An Hảo nhất thời ngượng ngùng cùng lúng túng không biết nên phải làm sao, xoay người dứt khoát đi hướng khác, dù sao người ta cũng đã làm như không nhìn thấy mình, cũng không còn cần thiết phải đi lại lấy lòng làm gì.

Nhưng sau một khắc lại phát hiện ra, Chung Ý sau khi tiễn người đàn ông kia lên xe lại quay người đi về phía mình. Chân hần cao dài, bước vài bước lớn đã đến nơi, mặt không biểu cảm nói với An Hảo: “Tôi uống quá nhiều rồi, cô đến lái xe đưa tôi về.”. Rồi cũng không đợi trả lời đã xoay người rời đi.

An Hảo nhìn theo bóng lưng của hần mà há hốc mồm cứng lưỡi. Bước chân thật thong dong, nhìn từ xa cứ như người mẫu đang đi sàn catwalk. Cứ như vậy, rồi...uống quá nhiều?! Lừa gạt đầu heo nào thì cứ lừa gạt, bày đặt lừa gạt bà đây?! An Hảo nhìn trái phải một chút, thấy không ai chú ý nhanh chóng hướng về phía bóng lưng của Chung Ý hươ hươ nằm đám, ai ngờ hần như có mắt thần sau lưng, vừa nghiêng đầu lại thật khéo nhìn thấy hết! An Hảo lập tức chuyển nét mặt từ tức giận khi dễ thành mỉm cười ngọt ngào, thiếu chút nữa là mặt muốn rút gân luôn.

Thôi, trời đất bao la, ông chủ là lớn nhất, suy nghĩ thêm chút nữa, mấy ngày trước mình còn đụng xe vào người ta, thôi thì coi như chịu lỗi đi.

Lúc An Hảo đi đến bãi đỗ xe, Chung Ý đã ngồi vào trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Thắt dây an toàn, An Hảo cẩn thận từng li từng tí nói: “Tôi lái xe không rành, cho nên sẽ chạy rất chậm...”

Chung Ý nhẹ gạt đầu, ý bảo cô mau lái xe. An Hảo cẩn thận từng chút cho xe lăn bánh, mới vừa ra khỏi bãi đỗ xe, Chung Ý giơ tay chỉ về phía nam: “Đi công ty.”

- “Cái đó, không phải anh uống quá nhiều sao? Không phải nên về nhà nghỉ ngơi à?”

Chung Ý hé mắt ra, vẻ mặt lạnh nhạt liếc nhìn cô: “Đi công ty.”

Khi lòng tốt bị lòng lang dạ sói khi dễ sẽ có cảm giác gì? An Hảo liếc mắt xem thường nhìn tay lái, không nói hai lời lái về hướng công ty. Sau khi đỗ xe xong, Chung Ý thẳng tay đẩy cửa xe ra đi xuống, một câu cũng không nói liền đi tới thang máy. An Hảo thở dài suy nghĩ một chút, rút chìa khóa xe đi theo vào. Trên tầng cao nhất của công ty có một căn phòng nhỏ, là dùng cho Chung Ý nghỉ ngơi. Thang máy lên tầng cao nhất “đỉnh” một tiếng, cửa mở, một phòng khách nhỏ hiện ra. Phong cách Âu Mỹ, thảm lông dê màu trắng, tạo cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái lại xa hoa.

Lần đầu An Hảo đi lên, tò mò nhìn trái ngó phải, háng giọng, vừa định mở miệng nói lời cáo biệt, Chung Ý đột nhiên đi đến salon lớn trước mặt, không báo trước mà ngã quỵ xuống.

An Hảo sợ đến hét chói tai, chạy đến bên vô vô hần hai cái, không có phản ứng, nhẹ nhàng đem mặt hần quay lại mới phát hiện ra, hần đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi. Nhất thời quá kinh hãi. Rõ ràng mới phút trước bước chân của hần còn trầm ổn không có chút dáng vẻ nhuốm men say nào, nhìn lại thì ra đã là cực hạn rồi, toàn là dựa vào ý chí mà gắng gượng.

Nếu là như vậy thì tính tình phải mạnh mẽ cương nghị đến thế nào?!

Vốn là trong lòng đối với hắn có chút oán khí, giờ phút này khi nhìn thấy bộ dạng này của hắn, chỉ biết thay hắn thở dài. Suy nghĩ một chút, An Hảo cầm túi xách chạy xuống lầu.

Chung Ý biết mình đã say, uống liên tục ba tăng trong vòng năm tiếng đồng hồ hỏi sao không say cho được. Nhưng hắn không ở nơi này mà gục như thế, bất luận thế nào cũng không thể. Về nhà? Không được, cũng không thể để người nhà nhìn thấy bộ dạng này của hắn. Vốn là muốn thuê xe ra về, nhưng lại nhìn thấy An Hảo, trong nháy mắt không hiểu sao đáy lòng như được thả lỏng, dứt khoát để cô đưa về - mặc dù kĩ thuật lái xe thâm của cô ấy có thể tiễn bọn họ về Tây Thiên.

Cửa thang máy vừa mở ra, thần kinh của hắn thả lỏng, men say đè nén thật lâu ngay lập tức xông lên đầu, bất tỉnh nhân sự sau một giây.

Thời điểm tỉnh lại lần nữa, hắn cảm thấy thứ gì đó lạnh lạnh đang vuốt ve trên hai gò má nóng hổi của mình, cực kì thoải mái. Chung Ý từ từ mở mắt ra, tràn vào mắt hắn là một khuôn mặt tinh xảo, định thần lại mấy giây mới nhận ra - An Hảo.

“Sao cô còn chưa đi?”. Vừa mở miệng, giọng nói khàn khàn không ra làm sao.

An Hảo thấy hắn tỉnh, thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Cũng chịu tỉnh rồi, sắp ngủ mê suốt một buổi chiều, trời cũng đã tối rồi.”. Thấy hắn giơ tay lên day day huyệt thái dương, hỏi: “Có phải sắp thấy đau đầu, không thoải mái phải không? Tôi có mua chút thuốc giải rượu và thuốc đau bao tử. Sếp uống trước đi.”

Mặc dù người Chung Ý có vẻ tỉnh nhưng rượu vẫn chưa tan hẳn. Hắn cũng không kháng cự, tùy cô sắp xếp.

Một chốc sau, An Hảo cầm hai cái ly đi tới, một trong hai chứa đầy nước, cô dùng hai cái ly rót nước qua lại, nước cũng đỡ lạnh hơn, lại từ một lọ thuốc lấy ra sáu viên đưa cho Chung Ý: “Uống thuốc đi.”

Chung Ý yên lặng nhìn cô vì mình mà lấy thuốc, rót nước, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác khó hiểu. Đã lâu, không ai vì hắn mà làm những chuyện này? Hắn nhận lấy thuốc và nước, uống xong, định nằm xuống.

An Hảo từ bên cạnh lấy ra một cái gối ôm, đệm dựa lưng cho hắn, nói: “Khoan hãy ngủ, tôi có mua cháo hâm nóng trong nồi rồi, anh chờ chút để tôi đem đến.”. Nội thất căn phòng này rất hoàn hảo, tuy không lớn nhưng lại đầy đủ, đồ bếp đều có, chỉ là Chung Ý chưa từng dùng qua. Nhìn bát cháo nóng hổi trước mặt mình, Chung Ý ngây người trong chốc lát, rồi mới nhận lấy cái thìa hộp một thìa cháo. Cháo tan trong miệng, không biết đã nấu bao lâu, hương vị ngọt ngào của trứng muối thịt nạc.

An Hảo nhìn hắn ăn xong, dọn dẹp mọi thứ xuống bếp, vừa mới mở vòi nước để rửa bát, điện thoại di động vang lên, liếc mắt nhìn số gọi tới, An Hảo nhất thời ảo não - là Lí Mộc! Xong đời, nguyên buổi chiều vì bị Chung Ý dọa ột trận, quên mất phải gọi điện cho Lí Mộc.

- “Này, cọc gỗ, khó có dịp anh gọi điện cho em nha...”

- “Khụ khụ, đi chơi với bạn vui không? Còn chưa về nhà sao?”

Không hiểu làm sao mà nghe câu hỏi của hắn An Hảo lại thấy chột dạ lại gấp gáp, thuận mồm trả lời: “Vâng, vui lắm, đã về nhà rồi! Vừa định gọi điện thoại cho anh!”

Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của Chung Ý: “Tôi không sao rồi, cô về đi.”

Hết chương 14.

15. Chương 15

An Hảo không nghe âm thanh gì từ đầu bên kia điện thoại nữa, nhất thời hoảng hốt, “Alô alô” hai tiếng, gấp gáp đến muốn khóc: “Cọc gỗ đừng hiểu lầm, em ...em lập tức đến tìm anh có được không? Em sẽ kể rõ

mọi chuyện cho anh nghe được không? Cọc gỗ, anh nói chuyện đi có được không?”

Sau một hồi trầm mặc, đầu bên kia truyền đến giọng nói của Lí Mộc, trầm thấp nhưng lại mang chút ách*: “Không việc gì, anh tin em, cũng muộn rồi, em đến đây không an toàn, về nhà đi.”

- “Không được, em nhất định phải nói rõ với anh, mặc kệ cái gì muộn, nửa giờ nữa em đến, anh chờ em nha!”

An Hảo gác điện thoại, vội vàng hấp tấp cầm áo khoác chạy đi, Chung Ý vòng tay trước ngực nhìn cô: “Khiến cô gặp phiền phức sao? Bạn trai hiểu lầm à? Có muốn tôi đi theo để giải thích không?”

An Hảo dở khóc dở cười trừng mắt, đại gia anh có say thật không vậy, không biết cái mồm của anh có để làm gì! Vội vội vàng vàng chỉ tay nơi để thuốc cho hắn biết, rồi ôm túi xách vọt vào thang máy.

Chung Ý miễn cưỡng tựa người vào ghế salon, dõi theo bóng dáng cô biến mất trong thang máy, ngón tay cong cong gõ gõ lên tay dựa của sofa, nheo mắt trầm tư hồi lâu, đột nhiên cười nhếch một cái: “Cọc gỗ... Lí Mộc này...”

An Hảo vội vội vàng vàng bắt một chiếc xe chạy đến quân trại, xa xa đã nhìn thấy Lí Mộc mặc một chiếc áo đơn đứng cổng, cúi đầu không biết đang nghĩ gì. Cô xuống xe xông tới: “Cọc gỗ! Sao anh lại mặc ít như vậy?! Sẽ cảm thấy!”

Lí Mộc vịn lấy cô, miễn cưỡng mím môi, nói: “Không sao, anh không lạnh, vừa chạy xong.”

- “Lúc này còn phải huấn luyện sao? Anh chạy bao nhiêu vòng?”

- “Hai mươi mấy vòng thôi, trong lúc rảnh rồi chạy chơi.”

An Hảo lấy tay sờ sờ mặt hắn, các ngón tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo. Bất chợt trong lòng truyền đến cảm giác áy náy cùng khổ sở. Hắn là người hướng nội, cho dù là gấp gáp tức giận hay lo lắng, khổ sở cũng sẽ không nói với ai, chỉ biết dùng cách của mình để giải tỏa bản thân. An Hảo giờ tay ôm hai bên hông của hắn, nói khẽ: “Xin lỗi anh, cọc gỗ, em nói dối với anh. Chiều nay em không có đi tìm bạn chơi, cô ấy ở nhà mẹ chồng rồi, không có cách nào gặp được. Vốn là một mình em đi dạo phố, em muốn mua quà Valentine cho anh, nhưng lại gặp phải sếp ở công ty của em, hắn tiếp khách hàng nên uống say, em giúp lái xe đưa hắn về công ty. Hắn say thật lợi hại, em không dám bỏ hắn lại một mình, nên giúp hắn mua chút thuốc, sau đó thì anh gọi đến.”

- “Em không cố ý gạt anh, hắn là sếp của em, em không thể bỏ mặc hắn. Lúc anh gọi điện đến, em không muốn mọi chuyện thêm rắc rối, thật ra chính là em không muốn anh biết em đang ở chung với người đàn ông khác, sợ anh suy nghĩ nhiều nên mới nói dối. Cọc gỗ, anh đừng tức giận có được không? Em biết sai rồi, từ nay về sau sẽ không gạt anh nữa.”

Một hồi lâu, Lí Mộc mới vươn tay ôm An Hảo vào lòng, giọng nói buồn bực: “Anh không giận, chỉ là... Anh là quân nhân, kỉ luật nhiều, không có cách nào để thường xuyên bên cạnh em...”

- “Em biết, em biết mà, em không cần anh phí nhiều tâm tư ở bên cạnh em, anh không có thời gian đi tìm em, vậy em có thể đến tìm anh mà. Cọc gỗ, em thật rất thích anh, em muốn ở bên cạnh anh... Lần này là em không đúng, em biết em sai rồi, sau này sẽ không thế nữa. Bất luận em đi đâu cũng sẽ nói cho anh biết, ở chung với ai cũng sẽ không gạt anh, có được không?”

Im lặng trong chốc lát, Lí Mộc thở dài một tiếng, nhắm mắt ôm An Hảo thật chặt, giọng nói vẫn còn buồn bực: “Anh không muốn trói buộc em...”

- “Em hiểu, nhưng hai người bên nhau, cần phải cho đối phương sự tin tưởng cùng thẳng thắn, cọc gỗ em muốn anh chia sẻ cuộc sống của em, cho nên không cần cự tuyệt em có được không?”

Lí Mộc cúi đầu nhìn An Hảo, ánh mắt cô nhìn hắn trong suốt lại đầy khát vọng, Lí Mộc gật đầu một cái: “Được.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lẳng lẳng ôm nhau, một chốc sau, An Hảo giờ tay lên đám đám cảm của hắn, cười xấu xa nói: “Cọc gỗ, sau này anh nên đổi tên thành vại dấm đi.”

Mặt Lí Mộc đỏ lên, hắn không nói lời nào.

“Mộc vai dầm, Mộc vai dầm, Mộc vai dầm... Hahahaha!” An Hảo cười hì hì chọc hắn, Lí Mộc lắc mình né tránh, An Hảo đuổi theo phía sau. Hai người như hai đứa trẻ, ngoài cổng lớn đuổi nhau vòng vòng, tiếng cười sảng lãng của An Hảo truyền đi thật xa.

Chạy được một lát, An Hảo hết sức, dừng lại thở hồng hộc, làm nũng nói: “Cọc gỗ, em không chạy nổi nữa...anh đừng chạy nữa coi.”

Lí Mộc đứng lại, nhìn An Hảo từng bước từng bước đi qua, vừa định đưa tay đỡ cô, lại thấy đột nhiên An Hảo thay bộ mặt hả hê, huông hồ nhào tới, thét to: “Hahaha đại gia tới đây, cô em cười cái nào... A!”

Lí Mộc phản ứng nhanh, thời điểm cô thay đổi vẻ mặt đã vội lắc mình né sang, lại thấy cô sắp bị ngã lên đất, liền nhanh nhẹn xoay người trở lại ôm lấy cô, kết quả hai người ôm nhau cùng té xuống đất. Lí Mộc nằm phía dưới làm đệm thịt, An Hảo nhào lên trên người hắn.

“Cọc gỗ, anh có sao không?”. Thấy Lí Mộc đỡ mình, An Hảo cảm động thương yêu không dứt, giơ tay chống lên đất muốn đứng dậy, lại bị Lí Mộc ghì chặt kéo về lòng ngực.

An Hảo không hiểu, đâm nhẹ người hắn một cái, hỏi: “Cọc gỗ, anh sao vậy?”

Lí Mộc không nói, qua một hồi lâu mới khó chịu ngọt ngào mà trả lời: “Em là bạn gái của anh.”. Giọng nói kia mang theo chút ý tuyên bố sở hữu thật bá đạo, còn có chút nũng nịu của một đứa trẻ.

An Hảo cười hì hì vui vẻ, thật lớn sức ghen mà, thế nhưng trước đây chưa từng như thế! Đây chính là điển hình cho người hay khó chịu đây mà! Vì vậy cô cũng dùng sức ôm lấy hắn, gật đầu thật mạnh: “Vâng, em là bạn gái của anh, anh là bạn trai của em! Đóng dấu!” Hôn một cái thật vang dội lên má của hắn.

Bóng đêm vô tận, hai bóng dáng lẳng lặng ôm nhau, khoe miệng treo một nụ cười ngọt ngào như mơ.

Không biết qua bao lâu, An Hảo lại đâm đâm người Lí Mộc: “Cọc gỗ, có phải chúng ta nên ngồi dậy rồi không? Anh nằm trên mặt đất không lạnh sao?”

Lí Mộc “À” một tiếng rồi lôi kéo An Hảo đứng lên, tăng hắng một cái hỏi: “Em, có muốn vào trong ngôi một chút không?”

An Hảo kinh ngạc: “Cọc gỗ, đây là lần đầu tiên anh chủ động cho em vào trong ngôi đấy, trước kia anh toàn tránh xa em như tránh rắn vậy. Chẳng lẽ... Cọc gỗ, anh hãy thành thật khai báo, trước khi em đến đây, anh ngoài mặt thì lạnh băng nhưng trên thực tế là đang mừng thầm trong lòng có phải không? Này, cọc gỗ, anh đi chậm một chút coi, anh chạy làm cái gì vậy hả... Anh mà còn chạy nữa nghĩa là em nói đúng tim đen của anh rồi nhé!”

Mặc dù An Hảo đã tới quân trại không ít lần, nhưng lại là lần đầu vào phòng Lí Mộc. Nhìn lần đầu, thật sạch sẽ! Nhìn lần thứ hai, trên giường có một con búp bê!

An Hảo cười híp mắt cầm con búp bê lên, giơ lên ngang mặt Lí Mộc: “Quá giống nha! Anh tên Lí Mộc, vậy gọi nhóc này là Tiểu Lí Mộc đi!” An Hảo ôm con búp bê vào trong ngực ôm chặt: “Anh là lão Đại, thì hắc sẽ là lão Nhị...” Đột nhiên ngừng nói một chút, lúng túng nhìn Lí Mộc, nói bổ sung: “Cái đó...ý em không phải ”lão Nhị” đó...”

Lí Mộc đang rót nước cho An Hảo, tay cũng run lên, rồi sau đó lặng lẽ xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía cô, cô vừa nhắc đến..là bộ vị của hắn, ửng đỏ rồi...

*Lão: cái gì đỏ nhở???

An Hảo hướng về phía bóng lưng con cừu non đang đứng yên lặng không nhúc nhích, tại sao mình đối với hắn càng ngày càng lưu manh?! Nhìn lại người trước mặt, vai rộng hông hẹp, vóc người đẹp đến người nhìn phải hổ đồ. Thật muốn sờ một cái...

Trong lòng nghĩ như vậy, dĩ nhiên ngoài miệng cũng sẽ nói ra: “Cọc gỗ, anh cho em sờ sờ một chút được chứ?”

Tay Lí Mộc lại run lên, nước trong ly bị vẩy ra ngoài, hần hốt hoảng quay đầu lại nhìn An Hảo, trong đôi mắt mang theo hoài nghi cùng hoảng sợ.

An Hảo hắng giọng một cái, lòng lang sói giữ mặt mũi không sờ không được, bằng bất cứ giá nào!

“Dù sao mọi thứ trên người anh cũng là của em, để em kiểm duyệt trước xem tài sản có bao nhiêu nha, cùng lắm thì anh cũng có thể kiểm duyệt lại em...” Đánh cuộc vậy!

Dựng lên ngoài cửa là mười mấy đôi tai giờ phút này lại trở thành máu mũi chảy ròng ròng, chị dâu quá lực rồi! Chưa gì đã muốn kiểm hàng rồi?! Trời cao đất dày ơi, mau chứng kiến thời khắc kỳ tích này đi!

Sau một khắc, bên trong phòng đã truyền đến tiếng vận động kịch liệt – “A!” - “Ừm!” - “Cọc gỗ nhẹ thôi!”

Mười đại lão gia bên ngoài mặt đối mặt nhìn nhau - Liên trưởng này... Súng thật đạn thật bắt đầu...?! Nhưng... Bọn họ còn chưa chuẩn bị mà xuyên tường bên trong đã diễn tiết mục kịch liệt thế à... Cái này, cái này... Quá siêu rồi!

Tiểu Khương móc ra một cuốn sổ đập vào tay vang một tiếng “Báp”, nhỏ giọng thét: “Đánh cuộc đánh cuộc mau! Tổ cá Liên trưởng ba lần!”

- “Mẹ nó, theo cược! Bốn lần!”

- “Không có tiền đồ, mới có bốn lần, ông đây cược năm lần!”

- “Tổ cá mười lần!”

- “... Cậu muốn Liên trưởng X đến chết người à...”

- “...”

Đang một trận âm ỉ, cửa chợt bị kéo ra, gương mặt Lí Mộc đỏ tươi ửng ửng, tràn ngập điều muốn nói cùng thẹn thùng. Một nhóm người nhất thời hai mặt nhìn nhau, Tiểu Khương che ngực lùi lại một bước, lắp bắp nói: “Liên trưởng... Xong chuyện rồi sao?! Lúc này mới...còn chưa tới một phút?!”

Không phải một đêm mười lần, mà là mỗi lần một phút... Hình tượng Lí Mộc to lớn cao ngạo trong lòng mọi người chợt sụp đổ...

Hiểu được bọn huynh đệ đang suy nghĩ gì, Lí Mộc thẹn quá hóa giận, mặt đen lại chỉ hướng sân tập: “Mỗi người 20 vòng!”

Một nhóm người gào khóc thảm thiết vừa chạy vừa khóc, Tiểu Khương vừa chạy vừa ma than quỷ gào: “I want to know, anh có ”được” hay không?!” Đối lấy lại câu hỏi là một Lí Mộc đứng cách xa mười mét nhưng lại như vừa bị một cục gạch chọi cho bể đầu.

Trong phòng ngủ, An Hảo nước mắt lã chã nằm trên giường, ủy khuất đầy bụng xoa dịu mánh khoe, trong lòng ghi hận, nhất định phải đi theo Phương Nam để học võ! Mới vừa rồi, cô vừa vươn bàn tay gây rối của mình ra, một chút xíu thức ăn mặn còn chưa sờ đến được thì đã bị vụn như cái bánh quai chèo nằm phục trên giường... Lớn chừng tuổi này, cho đến giờ đều là đàn ông mơ ước cô, lần đầu cô chủ động đưa ra mà trảo, lại tàn nhẫn bị cự tuyệt... Rõ là... Quá - nhọ!

Lí Mộc xoa xoa tay đứng ở cửa, mắt lấp lá lấp lánh nhìn chòng: “Cái đó... Em không sao chứ? Đau lắm à?”

“Sao lại không đau?! Anh lớn sức như vậy!” An Hảo uất ức muốn chết “Em chỉ muốn sờ cơ bụng của anh chút thôi, anh làm gì mà phản ứng dữ dội như thế!” Cũng chẳng phải sờ đến bộ vị cấm kỵ, thế mà lại dùng võ lực chỗ phục cô!

- “Thật xin lỗi...”

- “Xin lỗi coi như xong? Anh xem cổ tay của em bị vụn đến muốn gãy luôn đây này!”

Lí Mộc vừa nghe, trong lòng nổi lên áy náy và hối hận, nghĩ muốn tiến lên xem cô có bị làm sao hay không, nhưng lại chỉ biết ngưng ngưng, không thể làm gì khác hơn là xin lỗi không ngừng.

An Hảo ma mãnh, nói: “Muốn em tha thứ cho anh, tới đây, đứng yên không được nhúc nhích, để em sờ cơ bụng của anh một chút!”

- “Cái này...”

An Hảo giương mắt, lông mày nhăn nhó: “Được rồi, em biết rồi, anh ghét em chạm vào anh...anh chính là không thích em đến gần anh... Em hiểu, từ nay về sau em sẽ giữ khoảng cách một mét an toàn với anh!”

Lí Mộc cúi đầu, lặng lẽ tiến lên.

An Hảo hả hê nhường mày, chà chà hai tay, cặp mắt sáng lên từ từ đem bàn tay mò vào bên trong áo của Lí Mộc... Ừm, bắp thịt rắn chắc, độ đàn hồi cao, sờ thế này có cảm giác hơn so với lần trong bệnh viện. Khi đó cùng lắm là xem như mình sờ sàng, giờ thì quang minh chính đại kiểm duyệt tài sản!

Bên này là vẻ mặt vui sướng cực kì hưởng thụ của An Hảo, bên kia thì cả thân Lí Mộc biến thành trái cà chua nhỏ, cả người cứng ngắc, nơi bộ vị nào đó lại như bắt đầu không thể khống chế... Nghĩ lắc mình né tránh nhưng lại không dám, không lắc mình tránh, “lều nhỏ”* bắt đầu dựng lên rồi...

*“lều nhỏ” = “súng lên cò” = muahahaha....

To be or not to be...

Đang thời điểm Lí Mộc giãy giụa lại giãy giụa...trong lòng, từ phía cửa truyền đến tiếng thét kinh hãi: “Á á..này..thật mù mắt chó của tôi rồi! Tôi còn muốn dùng nó để xỏ kim nha!”

Hết chương 15.

16. Chương 16

Đang thời điểm Lí Mộc giãy giụa lại giãy giụa...trong lòng, từ phía cửa truyền đến tiếng thét kinh hãi: “Á á..này..thật mù mắt chó của tôi rồi! Tôi còn muốn dùng nó để xỏ kim nha!”

Lí Mộc giật mình, cơ hồ nhảy ra xa đến hai mét, quay đầu lại nhìn, đối diện là một khuôn mặt cười đến muốn ăn đấm - Tần Túc Nguyễn một tay giơ về phía trước xua xua, một tay che mặt còn cố tình để hở khe nhỏ giữa hai ngón tay, trong mắt tràn đầy nụ cười hài hước.

An Hảo vốn cho rằng các đồng chí kia cũng đã tự giác tránh đi rồi, vì vậy mới thả mặt gấu mở gan hùm giở trò với sắc đẹp, ai ngờ lần này chưa sờ được cái gì đã lại bị tóm gọn, nhất thời lúng túng. Tần hắng một cái, nén lại ghen, cuối cùng hướng về phía Tần Túc Nguyễn, cau mày hỏi: “Thế nào? Anh ghen tỵ à?”

Tần Túc Nguyễn cười ha hả nhìn trái cà chua Lí Mộc, lại nhìn sang An Hảo đang cố giả bộ trấn định, không có ý tốt hạ thấp giọng nói: “Tôi mới không thèm ghen tỵ, tôi từ nhỏ đến lớn bên cạnh Thiết Mộc, nơi nào trên người hắn tôi cũng đã sờ qua, nơi cô chưa sờ qua tôi cũng sờ qua luôn rồi...”

“Ừ.” An Hảo gật đầu một cái, nháy nháy mắt, khuôn mặt nghiêm túc: “Yên tâm, những nơi đó, sớm muộn gì tôi cũng sẽ sờ được...”

“Bịch bịch...” Ngoài cửa là một đồng hồ những thân thể rơi xuống đất chồng chất, bên trong là Tần Túc Nguyễn đang ôm cửa cười đến muốn gãy lưng, nhìn lại Lí Mộc mặt đỏ cổ hồng, cả người như muốn ngất đi luôn rồi.

Một lúc sau, Tần Túc Nguyễn mới thở nổi, giơ ngón tay cái với An Hảo: “Wow! Cũng chỉ có cô mới có thể làm cho Thiết Mộc nở hoa!” Hắn nện nhẹ quả đấm lên vai Lí Mộc: “Ta nói...anh em, cậu được lắm! Nghe nói cậu cùng ông cụ nhà cậu gần sang năm mới mà lại vỡ lở mọi chuyện, tớ vội vàng vàng vàng quảng chuyện hên hò với mấy nữ sinh một bên, chạy đến đây gặp cậu, không ngờ cậu lại đang ở đây đắm chìm trong hương tình dịu dàng như mật ngọt!”

Lí Mộc mím môi, nhìn sang An Hảo một cái, nhưng lại nhanh chóng quay đầu đi, có vẻ như rất trấn định, nhưng khóe mắt đuôi mày tràn ngập ý cười, làm thế nào cũng không che giấu được.

- “Một mình cậu tới đây sao? Niên Niên đâu?”

Vốn đang còn cười hì hì, bất chợt Tần Túc Nguyễn cứng mặt, giây sau lại khôi phục bình thường, lưu manh nói: “Tớ làm sao biết cô ấy ở đâu chứ, tớ cũng chẳng phải mẹ của cô ấy.”

Lí Mộc ngạc nhiên liếc hắt một cái, muốn nói thêm gì đó nhưng lại thôi. Liếc mắt nhìn đồng hồ, nói: “Giúp tớ đưa cô ấy về có được không?”

Tần Túc Nguyễn cười hì hì đồng ý: “Được chứ, chỉ là...cậu không sợ tớ nửa đường bắt cóc cô ấy à?”

Lời nói vừa dứt, Lí Mộc tiến lên phía trước lưu loát nắm đai lưng hắt ném hắt lên giường. Tần Túc Nguyễn ôm hông làm bộ đau “Ây da ây da” đứng dậy, đưa tay xin tha: “Được được được, coi như tớ nói sai đi? Thiệt là... Toàn là ý vào tớ từ nhỏ đánh nhau lại không bằng cậu... Yên tâm, nhất định đưa người ta an toàn về nhà! Tớ còn người còn! Tớ mất mạng...biến thành cô hồn dạ quỷ cũng hộ tống người ta về nhà an toàn!”

Đến cổng lớn, An Hảo ngồi lên xe Tần Túc Nguyễn, còn lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn Lí Mộc, vốn là muốn một cái ôm hoặc là một cái KISS ngủ ngon thì càng tốt, đoán chừng hắt trước mặt bạn hữu thể này sống chết không chịu, nên thôi, cũng không làm khó hắt. Chỉ liên tục phát tay đến khi bóng dáng hắt biến mất sau góc đường mới quay đầu lại buồn buồn.

Tần Túc Nguyễn nhìn thấy hết tất cả, gạt đầu một cái, nói: “Thấy cô thật lòng với Thiết Mộc, tôi cũng yên tâm.” Một chốc sau lại nói tiếp: “Cái tên Thiết Mộc này, từ nhỏ đã là một khúc gỗ, nghĩ là làm, không ai ngăn được, chuyện hắt không muốn làm không ai có thể ép hắt. Cô An, tôi cảnh cáo cô, Thiết Mộc động lòng với cô thật rồi, cô không được phụ hắt, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

An Hảo cười khê, nói: “Anh quan tâm đến anh ấy, tôi rất cảm ơn anh. Có một số việc không cần nhiều lời, nhất là chuyện tình cảm. Tôi không cần ai cảnh cáo, tôi chỉ biết, anh ấy chính là người mà tôi muốn. Tin hay không, tùy anh.”

Đèn xe sáng tỏ, âm nhạc trong xe trầm bổng, hồi lâu, Tần Túc Nguyễn đột nhiên cười, gạt đầu: “Ừ, cô nói những lời này, không cần làm gì hơn cũng đã khiến tôi yên tâm.”

Lúc An Hảo xuống xe, Tần Túc Nguyễn còn phát tay với cô, lưu manh nói: “Ngủ ngon, chúc cô tối nay mộng đẹp, tốt nhất là cũng mộng thấy bị tôi bắt ngang!”

- “Ha, cảm ơn cảm ơn, cũng chúc trong mộng của người hậu cung Giai Lệ Tam Thiên!”*

*tạm dịch

“Ah ~ chớ, ta còn không muốn anh niên tảo thê!”* Tần Túc Nguyễn hú lên một tiếng quái dị, sau đó hai người cùng nhau cười ha ha. Hắt nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn gọi An Hảo lại: “Những lời này tôi không biết có nên nói hay không, cũng không biết Thiết Mộc đã nói với cô về sự tình của gia đình hắt hay chưa... Tóm lại, dưới tình huống bình thường nay, có loại gia đình như chúng tôi, hôn nhân đều không được chủ động. Nếu cô thật lòng vẫn muốn ở bên cạnh hắt, vẫn là nên chuẩn bị tốt tinh thần. Vậy...bye bye em đâu!”

*tạm dịch

An Hảo cười phát tay tạm biệt với hắt, sau khi về đến nhà, nhớ tới câu nói sau cùng kia của hắt, trong lòng một mảng tò mò. Lật lật tập tài liệu điều tra Lí Mộc mà Lâm Nhiên đã đưa, về mục bối cảnh gia đình này, mình chưa xem qua, bây giờ...

An Hảo trầm tư một hồi lâu, sau lại đem tập tài liệu bỏ về trong ngăn tủ khóa lại.

Bất luận gia đình của hắt như thế nào, người mà cô quan tâm nhất cũng chỉ có hắt, nếu hắt muốn cô biết, tự nhiên sẽ nói với cô.

Duỗi người một cái, lại vỗ đầu một cái, vừa định đứng dậy đi tắm rồi ngủ, điện thoại lại rung chuông:

- “Xin chào, là cô An phải không, tôi là Tô Tô. Ngày mai cô có rỗi không? Chúng ta gặp nhau đi, 9h tối đến đón cô.”

An Hảo tự hỏi rằng quan hệ bằng hữu tốt mấy mới có thể cùng nhau nói chuyện phím, trong trường hợp này nữa chứ, nhất thời đầu nổ oanh.

“Ồ, nhanh như vậy mà đã đến cảnh đầu tiên của nữ chính thiện lương và nữ phụ ác độc à?! Tổ theo phe cậu An công chúa! Muốn tổ đi chung cho cậu thêm can đảm không?!” Phương Nam vừa nghe đến được xem kịch cầu huyết, nhất thời tinh thần phấn chấn, từ nhà chồng gào lên muốn chạy như bay đến đây trợ giúp cô.

- “Cô đi theo làm gì? Dựa vào cái mặt ma quỷ của cô dọa cô ấy không chiến tự bại sao?” Phong cách nói chuyện phiếm đầy cay nghiệt của Lâm chim công.

- “Sao cậu có thể nói vậy? Tôi đây là đề phòng tình huống ngoài ý muốn mà bảo vệ An công chúa không được sao?... Không nghe nói cô ta là sĩ quan à! Người ta nhất định có đủ hai tay đấy!”

- “Thôi xuống đi, bây giờ là thời đại văn minh xã hội, cũng chỉ có loại người không tiến hóa hoàn toàn, muốn đâm muốn giết như cô mới thế. Nên mang tôi đi mới phải, nghỉ đi, bản thiếu gia xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành vừa xuất hiện, cô ta sẽ không quỳ bò dưới lai quần của tôi ngay lập tức à! Không tổn công, toàn thắng!”

- “Xí, so gương mặt của cô ta với kiêu xem ra còn kiêu hơn, cậu đứng ra phải đứng cùng cô gái quân nhân kia, nam nữ hai người sẽ làm chúng sinh điên đảo?! An công chúa à, mang tổ theo đi! Trong bụng tổ còn có thêm một người, đến lúc đó một núi hai hổ thêm khí thế nhá, nếu thấy tình huống không tốt, tổ liền đặt móng ngồi lên đè chết cô ta!”

Vốn trong lòng An Hảo thấp thỏm không yên, bị mấy người này khoa trương mãi cũng vui lên, vô cùng có khí phách nữ vương, vung tay lên: “Không cần, bản công chúa đi một mình! Bản công chúa tuy đơn thân, nhưng chống đỡ thiên binh vạn mã!”

Ngày thứ hai, An Hảo sớm rời giường, dọn dẹp tí mĩ một phen, bày ra đủ kiểu kĩ năng, đem mình ăn mặc thời thượng hiem thấy, lúc đó mới đầy khí phách ra khỏi cửa*

*đoạn này chưa biết edit sao nên chém, đợi ổn ổn sẽ beta lại

Đến quán coffee đã hẹn trước mười phút, người còn chưa tới. An Hảo tự nhủ kiên nhẫn đợi. Chín giờ đúng, tiếng chuông cửa* nhẹ vang, một cô gái mặc quân phục xanh lá cây bước vào.

*chuông cửa: ở đây là chỉ cái chuông (bell) treo trên cửa ở các cửa hàng, cửa mở va vào chuông báo cho chủ quán biết có khách

Chắc chắn, đúng giờ đến thành ra thế này, kiếp trước làm nghề gõ mõ cầm canh sao? An Hảo oán thầm.

Con người của Tô Tô chuyển cũng không chuyển, trực tiếp đi về phía An Hảo: “Xin chào cô An, tôi là Tô Tô, chúng ta phải thay đổi nơi nói chuyện sao!”

Câu nghi vấn, giọng khẳng định. Đây là người đã từng phát số ra lệnh thành thói quen.

An Hảo mặt không biến sắc, nhướn miệng cười: “Tôi cảm thấy nơi này tốt lắm rồi, ở chỗ này chứ!” Cũng là giọng khẳng định.

Tô Tô nhìn thẳng vào mắt cô hai giây, mỉm cười gật đầu: “Đã như vậy, đành tùy ý cô An thôi.”

Sau khi Tô Tô ngồi xuống, dường như tùy ý hỏi: “Cô An muốn ăn chút gì không?”

- “Tôi đã tự tiện chọn món cho cô Tô luôn rồi, không biết cô thích gì, cũng không biết có vừa miệng cô Tô hay không, cô chờ để ý.”

Tô Tô cứng đờ, thoáng nở nụ cười: “Làm sao sẽ thế, cô An cùng tôi thưởng thức, cũng giống nhau thôi.” Lời nói chứa đầy hàm ý. Tô Tô cười đến dịu dàng: “Đúng rồi, còn chưa cảm ơn cô An đã thay tôi chăm sóc Lí Mộc, anh ấy tính khí bướng bỉnh, sau khi cùng bác trai gây gổ trở về đây, bác gái nhờ tôi chăm sóc, tôi nhất thời vô ý, cảm ơn cô An đã phỉ tâm.”

Mấy câu này đúng là cầm thương đâm gậy giết người rồi. Thay cô ta chăm sóc? Bác gái nhờ cô ta? An Hảo đề xuống đôi mắt đang muốn trợn trắng kích động, cười đến không thể dịu dàng hơn: “Cọc gỗ là bạn

traí của tôi, chăm sóc anh ấy là chuyện cần phải làm. Cô Tô là bạn từ nhỏ chơi chung với anh ấy, tôi mới phải cảm ơn cô trước đây đã thay tôi chăm sóc anh ấy!”

Nụ cười trên mặt Tô Tô lập tức cứng đờ, sắc mặt lạnh xuống: “Cô An là bạn gái* của anh ấy? À, sao lại khéo thế được, tôi là vị hôn thê của Thiết Mộc. Tôi lớn lên cùng anh ấy, người khác hiểu hẳn tôi càng hiểu hơn, người khác không hiểu hẳn, tôi cũng có thể hiểu** Không biết cô An quen biết hẳn bao lâu rồi? Hiểu rõ hẳn bao nhiêu đây?”

*có lẽ ý là ả Tô đang bóp méo nghĩa từ “bạn gái” của An công chúa

**không biết má này nói chuyện kiểu gì, câu cú lặp tới lặp lui

An Hảo tiếp tục mặt không biến sắc, mỉm cười: “Ồ, là sao? Tôi quen anh ấy không lâu, biết cũng không nhiều, chỉ có thể xác định một điều duy nhất là anh ấy thật yêu thích tôi mà thôi. Chẳng qua là tôi nghĩ, thời gian sau này còn dài, từ từ hiểu anh ấy cũng chưa muộn.”

Tay Tô Tô đang đặt trên đầu gối không tự chủ mà nắm chặt, vẻ mặt đã mang theo nét giấu cột: “À, hy vọng không lâu sau cô An còn có thể nói ra lời nói đầy khuyến khích như vậy. Hôm nay tôi còn chút việc, ngại quá phải đi trước, nói chuyện với cô An rất vui, hy vọng sau này có thể thường xuyên liên lạc.”

- “Vậy cũng được, cô Tô đã vội thì hẹn gặp lại”

Tô Tô khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Nắm chặt tay, ngón giữa cơ hồ muốn găm vào thịt.

Cô giữ hẳn 27 năm, cõi đời này không ai hiểu hẳn hơn cô, không ai thương hẳn hơn cô, không ai thích hợp gả cho hẳn hơn cô, không ai cả!

Hết chương 16.

17. Chương 17

Cuộc sống nghỉ đông thư thả đi xa, An Hảo trở lại cuộc sống lao lực tôm tép sáng chín chiều năm*. Trên thế giới, chuyện hạnh phúc nhất là gì? Ngủ! Trên thế giới, chuyện đau khổ nhất là gì? Rời giường vào buổi sáng sớm! Trên thế giới, chuyện cực kì đau khổ nhất là gì? Làm việc tinh thần cao đến tối muộn và sáng hôm sau phải dậy sớm rời giường!

*ý chỉ công việc văn phòng: 9h sáng bắt đầu, 5h chiều kết thúc

Là một thành viên của Hiệp hội Ngủ Vân Hồng Vân, đối với An Hảo mà nói, tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên vào mỗi buổi sáng giống như tiếng chuông gọi hồn, khiến cho chiếc đồng hồ bị ném đi không biết bao nhiêu lần. Nhưng hôm nay, vào mỗi buổi sáng, tiếng chuông đã trở thành âm hưởng báo một ngày giải trí mới bắt đầu.

“Này, đã thức chưa? Nên rời giường thôi.” Giọng nói của Lí Mộc trầm thấp nghệt nghệt từ đầu bên kia truyền tới.

“Ừm.. Dậy ngay...” An Hảo để điện thoại ở bên tai, hai mắt thì nhắm nghiền, lằm bằm.

- “... Này, rời giường thôi.”

- “Ừm... Để em chuẩn bị tinh thần một chút, lập tức dậy liền...”

- “Khụ, vậy bây giờ rời giường chưa?”

- “Vâng, dậy ngay đây...”

- “... Em ngồi dậy trước đi...”

- “Ừm, để em lấy sức...”
- “Ngồi dậy chưa?”
- “Tứ chi vô lực, em lại nằm xuống rồi...”

Một hồi lâu yên tĩnh.

- “Đã dậy chưa?”
- “Ừm... Hả?”

Lí Mộc giơ tay lên vỗ trán: “Đồng chí An Hảo! Mau rời giường!”

Một cái giật mình làm An Hảo hoàn toàn tỉnh giấc, chớp mắt một cái, mang theo tiếng khóc nức nở uất ức vô hạn: “Lí Mộc...anh quát em...”

- “Khụ, anh không có...”
- “Anh bắt mặn với em!”
- “Không có...”
- “Anh không yêu em....”
- “Anh...”
- “Anh thay lòng!”
- “Không phải...”

“Vậy anh nói câu ”anh yêu em” nghe một chút coi?” Cẩn thận dẫn dụ từng li từng tí...

- “... Em yêu anh...”

“Anh!” An Hảo biệt khuất*. Người ta yêu nhau, bạn trai chỉ hận không thể ngày đêm đem ba chữ “Anh yêu em” giắt ngoài miệng để trêu chọc bạn gái vui vẻ, nhưng đầu gối ngốc nhà cô, muốn hấn nói ba chữ này còn khó hơn lên trời.

*biệt khuất: đặc biệt ủy khuất

Nghĩ sâu tính kỹ, An Hảo cảm thấy muốn tiến hành giáo dục chất lượng, dục tốc bất đạt, vì vậy mà lùi một bước, nói: “Vậy anh có muốn thừa nhận sai lầm với tổ chức hay không?!”

- “.... Sai lầm gì?”
- “Anh đối với đại biểu Đảng - đồng chí An Hảo không có ôn hòa giống như mùa xuân mà là nghiêm khắc như trời đông giá rét!”
- “Anh không có...”
- “Anh xem, em biết ngay anh ghét em riu ra riu rít, em muốn đi nhảy sông, anh không cần can em...”

Lí Mộc trầm mặc ba giây: “Anh sai rồi...”

Vừa dứt lời, điệp khúc “Kêu gào” của An Hảo liền ngưng, mặt cười hài lòng, tăng hắng một cái, giọng nói như dỗ dành con nít, nói: “Được, ngoan ghê, nếu nhà người thành tâm thành ý xin lỗi như thế, thôi thì ai gia ta từ bi buông tha cho nhà người! Tốt lắm, em phải đi làm đây, ngoan ngoãn chờ điện thoại của em nhaaaaa...!”

Mỗi ngày mở đầu bằng một chút đùa giỡn, An Hảo hài lòng, hỏa tốc chuẩn bị đi làm, đầu kia Lí Mộc nhìn điện thoại trong tay mà ngẩn người. Rõ ràng là gọi cô rời giường theo yêu cầu của cô, sao lại trở thành lỗi của mình nhỉ? Mà lần nào cũng thế, vừa bắt đầu mọi chuyện rất hợp lý, nhưng nói xong lại thành ra là lỗi của mình... Lí Mộc thở dài một hơi, bộ dạng rất bất đắc dĩ, nhưng làm thế nào cũng không che giấu được nụ cười nơi khóe miệng.

Tiểu Khương ngó dáo dác về phía này: “Liên trưởng ơi, điện thoại vẫn an đã xong chưa? Có thể cho phép bé gọi điện thoại được không?”

Lí Mộc cười cho “bé” một đám, ném điện thoại cho hắn.

Kể từ ngày Lí Mộc nói chuyện yêu đương, trình độ ngọt ngào này thật khiến toàn Liên trên dưới thần - người cảm phần. Hằng năm trong bộ đội, các đại lão gia nào có được gần nữ sắc, vốn là ai cũng như ai nên chả sao, đột nhiên vào một ngày “Sắc thép” lại biến thành “Ngón tay mềm”, nhất thời kích thích như có miếng thủy tinh ghim vào tim. Vì vậy một trào lưu “Tìm bạn gái” phát triển. Gần đây Tiểu Khương lại đang bén lửa với một nữ sinh trường Trung học nữ số 1, thường nấu cháo điện thoại, cực kì mập mờ.

Quả nhiên là mùa xuân đến, ngay cả con Đại Hắc Cầu uy phong lẫm liệt trước cổng lớn cũng thay đổi, cùng chơi trò người chạy ta đuổi với một con chó nhỏ màu vàng chẳng biết ở đâu tới.

Lí Mộc cách tấm kính thủy tinh nhìn Tiểu Khương đang cười tươi như hoa nói chuyện qua điện thoại, cúi đầu móc bóp tiền từ trong áo khoác ra. Tấm hình cứng rắn nhét vào bên trong cường chế hắn không thể không nhìn đến ba lần mỗi ngày, trong bức hình là một cô gái làm kiểu ôm mặt rất nai tơ, cười đến muốn hòa tan lòng người.

*Lão: anh Mộc..tình đầu là tình cuối luôn rồi...

Hôm nay An Hảo đến công ty liền nhận được thông báo phòng ban của bọn họ vừa chuyển tới một thực tập sinh. Hằng năm công ty cũng sẽ đến các trường đại học cao đẳng để tuyển dụng thực tập sinh, chỉ là đến cuối cùng cũng chỉ lưu lại được vài người, An Hảo cũng chẳng để tâm đến chuyện này. Ai ngờ vừa ngồi xuống thì một gương mặt quen thuộc cười hí hóp mắt tới gần cô: “Chào chị An!”. An Hảo ngẩng đầu nhìn, ra là Chung Tình.

“Cậu chính là thực tập sinh đó à?” Cô có ấn tượng rất tốt với cậu thực tập này đây, tính tình dễ gần nhưng cũng rất đúng mực, khiến người khác ưa thích, cho nên vừa trông thấy hắn thì có mấy phần mừng rỡ.

“Đúng vậy, ba em chê em ở nhà nuôi tồn gạo, cho nên em bị đuổi ra khỏi cửa rồi!” Một dáng điệu đáng thương.

An Hảo cười hí hóp mắt vỗ vỗ đầu hắn: “Tốt, tự lực cánh sinh đi! Có gì không hiểu cứ đến tìm chị.” Nói xong lại thấy mình có chút xen vào việc của người khác, có một ông anh lợi hại ở đây, thế nào lại cần đến cô quan tâm cơ chứ.

Ai ngờ Chung Tình lập tức ôm mặt nháy mắt: “He he, cảm ơn chị An! Chị thật ngọt ngào!” Nét mặt baby boy kia, kết hợp với giọng nói nũng nịu, chỉ thiếu mỗi động tác lặn lội tại chỗ mà thôi. Chung quanh một mảnh các sắc nữ làm bộ như Tây Thi ôm ngực hấp hối, thanh niên nghiêm túc cái gì trời...

Chung Tình vừa đi, một đám sắc nữ tỏa ra luồng khí đượm mùi lang sói, cười chào hỏi cơ mà lại có dụng ý khác: “Thế nào lại quen được một em trai baby như vậy thế?”

An Hảo ném qua một cái nhìn mỉa mai: “Đóng phí tin tức đi~~”

“Thôi đi...” Mọi người rồi rít khi dễ.

An Hảo cười cúi đầu nhìn công việc bề bộn của ngày hôm nay. Ngoài cửa sổ ánh nắng mặt trời rực rỡ, có vẻ là một ngày đẹp trời.

Bởi vì kì nghỉ đông đã dồn lại rất nhiều công việc, cho nên mấy ngày nay vô cùng bận rộn, cho dù là đến giờ ăn cơm trưa, trong phòng mọi người vẫn vội làm việc với khí thế ngất trời. Mọi người đành phải gọi đồ ăn bên ngoài mang đến, miệng vừa ăn mắt vừa nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, hoặc là ăn vài hớp cơm sẽ lại cầm điện thoại lên gọi điện. An Hảo dùng mười phút nhanh chóng giải quyết hết đồng thức ăn nhanh trên tay, sau khi uống xong ly cà phê, lên lại tinh thần, lần nữa tiếp tục giải quyết đồng công việc cao như núi.

Cũng không lâu sau, một cửa sổ MSN bung ra một đoạn message: [Chị An, là em đây, thiếu niên đẹp trai siêu cấp vũ trụ - Chung Tình, xin ra mắt!]

An Hảo bật cười, tiện tay trả lời: [Bạn học thiếu niên đẹp trai siêu cấp vũ trụ ơi, “cửa trước”* mở ra kìa...]

*“cửa trước” mà An Hảo nói là cái khóa quần ý mà...

Quay đầu lại nhìn Chung Tình đang ngồi cách hai hàng ở phía sau, chỉ thấy hần quả nhiên tròn to cặp mắt xong lại cúi đầu xem xét kỹ, phát hiện ra mình bị đùa, quệt mồm quệt miệng làm bộ khóc thút thít nhìn An Hảo. An Hảo nín cười đưa tay chỉ cửa phòng làm việc - quả nhiên đang mở. Chung Tình cười ngất.

An Hảo vừa bị Excel làm nhục, nháy mắt vì chuyện này mà tâm tình tốt hơn hẳn, thanh niên nghiêm túc cái gì chứ, quả nhiên là không có đạo lý... Sau một phen cảm khái, cúi đầu tiếp tục chiến đấu.

Ai ngờ không qua mấy phút, MSN lại bắn ra một hộp thoại:

[Một đời Chung Tình: chị An, lòng em là thủy tinh yếu ớt đã tan nát, chị phải bồi thường cho em một cái mới!]

An Hảo hé miệng cười, đứa bé này thật dễ thương, vì vậy tiện tay trả lời: [Cậu len lén đến đây, có đồ tốt cho cậu đây~~]

Một lát sau, Chung Tình một bộ dáng như điệp viên khom lưng lết lết đến chỗ bên cạnh An Hảo, gơ ngón trỏ chọc chọc cô, thấp giọng nói: “Bảo cáo tổ chức, đặc vụ số 1 đã thành công đi đến địa điểm chỉ định!”

An Hảo cười phốc một tiếng, gơ tay vò vò mấy sợi tóc mềm mại của hắn, kín đáo đưa cho hắn mấy viên kẹo chocolate hình trái tim.

Đôi mắt to của Chung Tình nhất thời hí thành một đường: “Cảm ơn phúc lợi của tổ chức!” Rồi sau đó lại len lén lút lút trở về bàn của mình.

Cô gái sát vách của An Hảo - Tiểu Tiểu đột nhiên thò đầu tới, cười như vừa khám phá ra chuyện hay, nhìn chằm chằm An Hảo rồi lại làm bộ hung ác: “Tớ thấy rồi, thấy rồi nha! Cậu hồng hạnh vượt tường! Đã vậy còn là trâu già gặm cỏ non!”

An Hảo cười che miệng cô ta lại kéo ngồi xuống, cũng kín đáo đưa cho cô ta mấy viên kẹo chocolate, cô ta cười cười như lâm vào đại địch: “Làm gì?! Đối với tớ viên đạn bọc đường này là vô dụng! Ý chí của tớ rất kiên định đấy!”

An Hảo cũng không trả lời, chỉ cười nhìn cô ta đang liếc mắt mấy viên chocolate nuốt nước bọt một cái, lại quay đầu nhìn màn hình máy tính đang dán mấy chữ to màu đỏ - Hoặc là gãy, hoặc là chết!

An Hảo nhỏ giọng nói: “Tắm rượu đỏ nha, ăn ngon lắm nhé!”

Rốt cuộc cười bao nhiêu cũng vẫn không làm sao ngăn trở được mỹ lực của thức ăn ngon, chấp tay trước ngực cầu nguyện: “Chúa Jesus, Bồ Tát, Đức mẹ Maria ơi, hãy tha thứ cho con lần này đi!” Rồi sau đó hiên ngang lăm lăm nhận một viên chocolate, cười hí mắt lộ bản chất.

An Hảo thích ăn các loại đồ ăn vặt, bàn làm việc của cô luôn được chuẩn bị đầy đủ các món ăn chơi. Cô ăn nhiều thức ăn nhiệt lượng cao không tốt cho sức khỏe như thế nhưng lại không bị béo phì, điều này làm cho các cô ấy luôn ước ao ghen tỵ. “Một người vui không bằng mọi người vui.”, mỗi lần ăn vặt luôn hấp dẫn những người bên cạnh cô, vì vậy mấy vị mỹ nữ bị cô “gieo họa” kiên quyết liệt An Hảo vào danh sách “Kẻ địch phải cách xa trong lúc giảm cân.”

Bận rộn bên trong mãi, thời gian trôi qua rất nhanh, đến lúc tan việc, trong phòng làm việc không ai ra về, một tiếng đồng hồ sau vẫn không ai ra về. An Hảo chạy đến hành lang gọi điện thoại cho Lí Mộc, nói cho hắn biết mình phải tăng ca, tối mới về để hắn đừng lo lắng, xong lại về phòng vùi đầu vào công việc. Thời điểm hơn chín giờ, MSN của Chung Tình hiện lên hỏi cô: [Chị An, chị còn chưa đi sao? Em thật đói bụng nha...!]

An Hảo suy nghĩ một chút, dù sao làm thêm chút nữa cũng không được bao nhiêu, dứt khoát ngày mai tiếp tục làm đi, vì vậy trả lời hắn: [Thôi rút lui vậy, chị đây mời cậu ăn khuya!]

Chung Tình vui mừng hơn hớn: [Ui ui chị An thật là mẹ tốt vợ hiền! Oa oa oa...*cảm động phát khóc*]

An Hảo cười, trong lúc bất chợt cảm giác đúng là mình hiền đi rất nhiều, ngày trước đi chung với Phương Nam, cô vẫn là đối tượng làm mưa làm gió, hôm nay thấy em trai baby, thậm chí còn có cảm giác “Lão nương là trưởng bối, lão nương muốn che chở cho hoa thơm cỏ lạ của Tổ quốc!”

Dọn dẹp xong, cùng chào hỏi với các đồng nghiệp đang vẫn còn hăng hái chiến đấu, rồi đi với Chung Tình ra thang máy.

Trong lúc chờ thang máy, An Hảo hào phóng vỗ ngực hỏi hân: “Ngày đầu tiên đi làm cực khổ, muốn ăn cái gì cứ việc nói!”

Chung Tình đảo đảo mắt hỏi: “Thật ạ?”

- “Dĩ nhiên!”

- “Haagen-Dazs!”

An Hảo cau mày: “Lạnh thế này, ăn như vậy không tốt cho dạ dày, ăn cơm ăn cá gì đó đi.”

Đang lúc ấy thì cửa thang máy mở ra, Chung Tình nói: “Ồi, em sẽ không ăn nhiều đâu, một hộp thôi được không?”

An Hảo nhìn hân làm bộ đáng thương, vừa định cười đồng ý, đột nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên: “Lại muốn ăn Haagen-Dazs? Dạ dày của em không chịu nổi đâu!”

An Hảo giật mình, ngẩng đầu nhìn, là Chung Ý. Hân một thân tây trang phẳng phiu đứng trong thang máy, một tay ấn nút, giọng nói đều đều không nghe ra tâm tình: “Không vào à?”

Lúc này An Hảo mới có phản ứng, vội vàng vào thang máy.

Chung Tình vừa thấy anh hai của mình, ngắt thời ử rữ cuối đầu: “Anh sao chưa về...”

Chung Ý lại hỏi: “Chưa ăn cơm sao? Định đi đâu?”

Chung Tình bĩu môi: “Còn chưa biết, chị An mời em ăn cơm, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nơi nào.”

Chung Ý quay đầu nhìn An Hảo, đôi mắt trầm tĩnh dưới ánh đèn lấp la lấp lánh: “Mấy ngày trước tôi có ăn ở một nơi cũng không tệ, hôm nay đi đi.” Vừa đúng thang máy đã đến tầng hầm đỗ xe, Chung Ý cũng không đợi trả lời, lập tức đi ra ngoài.

An Hảo sững sờ. Rõ ràng là cô chỉ đồng ý mời em trai đáng yêu ăn cơm, sao lại tặng thêm một ông anh không đáng yêu nữa rồi!

Hết chương 17.

18. Chương 18

Có người trời sinh để làm lãnh đạo, đối với quyết định của bản thân cố chấp không thôi. An Hảo nhìn ai kia đang ngồi ở ghế lái, mặt không ý vị mà nhìn cô, rõ ràng là không nói điều gì, nhưng luồng không khí xung quanh hân như những phần tử khổng lồ đang không ngừng gào thét: nhanh tuân lệnh, nhanh tuân lệnh!

Chung Tình ngồi ở ghế sau quay cửa xe xuống ngoắc tay với cô: “Chị An nhanh lên! Em đói muốn chết luôn rồi này!”

An Hảo thở dài, chấp nhận lên xe.

Chung Ý đưa bọn họ đến một nhà hàng Nhật. Thật ra thì đối với thức ăn Nhật, An Hảo cảm thấy chỉ là chấp nhận được chứ cũng không mấy hứng thú, ăn qua loa vài miếng sushi là được rồi. Khẩu vị của người Nhật có chút khác, hơn nữa họ lại thích ăn thức ăn sống, nên đối với người có khẩu vị thường thường và cũng không ăn thức ăn sống như An Hảo mà nói thì có chút hành hạ. Cũng từng ăn thức ăn Nhật là vì bắt buộc phải tiếp khách hàng, cũng đã từng đến nhà hàng này. Cho dù An Hảo không thích thức ăn Nhật,

nhưng cũng không thể không thừa nhận mùi vị thức ăn ở đây vô cùng truyền thống, Chung Ý thật biết chọn địa điểm.

Sau khi ngồi xuống, An Hảo liền nhập thiền*. Còn bộ dạng Chung Tình lại rất vui vẻ, dường như cũng thích ăn thức ăn Nhật. Nghĩ đi nghĩ lại, An Hảo vẫn là viện cớ đi toilet để gọi điện cho Lí Mộc.

- “Này, cộc gỗ đang làm gì đấy? Em tan việc rồi!”

- “Trễ thế, ăn tối chưa?”

- “Đang định ăn đây.”

- “Ừ, vậy em ăn cơm đi, về đến nhà gọi điện cho anh, đi đường nhớ chú ý an toàn.”

- “Dạ... Cộc gỗ, em sẽ ăn cơm chung với vài người.”

- “Đồng nghiệp à?”

- “Xem là vậy đi... Chung Ý và Chung Tình, vì Chung Tình đến công ty em đang làm để thực tập, vừa hay lại chung ngành với em, em liền mời hẳn bữa ăn, kết quả lúc xuống lầu vừa đụng phải anh hai của hẳn, vì vậy mà cùng nhau đi ăn. Anh...sẽ không tức giận chứ?”

Trong nháy mắt đầu dây kia yên tĩnh lại, Lí Mộc ho khan, giọng nói nghe rất bình thản: “Không biết, mọi người đều là đồng nghiệp với nhau, không sao. Đi ăn cái gì?”

- “Thức ăn Nhật... Haizzz, em không thích ăn đâu, nhưng lại không thể không ăn, thật buồn mà!”

- “Vậy thì ăn một ít, lúc về mua thêm món em thích ăn thêm.”

- “Haizzz, đành vậy... Em đi ăn đây cộc gỗ, đợi về nhà em sẽ gọi cho anh.”

- “Được, hẹn gặp lại.”

Nghe trong loa truyền đến tiếng “Ục ục” ngắt kết nối, Lí Mộc mới gác điện thoại. Rồi lại đột nhiên nhớ đến mình quên nói chuyện quan trọng cho cô biết. Thôi, đợi cô về nhà rồi nói sau cũng được.

Bữa cơm này An Hảo ăn mà thấy nhạt như nước ốc. Chung Tình thì ngược lại, vui mừng mở bụng ăn uống khí thế ngất trời, Chung Ý nhìn dáng vẻ của hẳn ăn như hổ đói cũng không nói gì, nhìn An Hảo lại như không muốn ăn, nên nhàn nhạt hỏi: “Không thích?”

“Không, buổi tối trong công ty tôi ăn hơi nhiều đồ ăn vặt, bây giờ vẫn còn đầy bụng, cho nên ăn không vô.” An Hảo cười trái lương tâm mà “giải thích”, tiện tay ném một cuộn sushi vào miệng.

Chung Ý cũng không nói gì thêm. Cơm nước xong, Chung Ý lái xe đưa An Hảo về trước, nửa đường dừng xe để bọn họ ngồi đợi rồi lại không biết đi đâu. Một lát sau trở lại, trên tay có thêm một cái túi giấy, đưa cho An Hảo. Cô nghi ngờ nhận lấy, ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp, hẳn là một gói bánh bao nhỏ, nhất thời có chút lúng túng. Tâm người này thật sáng như gương, nhìn ra cô không thích thức ăn Nhật, cũng không xuyên tạc lời nói dối của cô, cũng yên lặng không lên tiếng, lại đi mua bánh bao cho cô.

An Hạo cười cười nói cảm ơn, Chung Ý nhàn nhạt gật đầu một cái. Chung Tình nhìn thấy, lầm bầm nói: “Anh hai, anh thiên vị chị An quá, sao chị An có mà em không có?”

Chung Ý liếc hẳn một cái: “Chưa no chết sao?”

Chung Tình vuốt vuốt cái bụng no tròn cười hắc hắc.

An Hảo vừa về đến nhà thì gọi điện ngay cho Lí Mộc, nhưng chuông reo nửa ngày* cũng không có người nhận. Xem thời gian, ra là đến giờ ngủ của bọn họ rồi, vừa định gác máy, điện thoại lại được bắt.

*cách nói cường điệu sự lâu lắc lè mê

“Này, em về rồi à?” Giọng nói của Lí Mộc xen lẫn tiếng thở nhè nhẹ.

- “Vâng, em vừa về, anh chạy đến nghe máy à?”

- “Bọn anh vào giờ ngủ rồi, anh có chuyện muốn nói với em nên vội xuống.”

- “Chuyện gì?”

- “Sáng sớm ngày mai anh muốn lên xe đi đến thành phố S tập huấn, đại khái vì thế mà sáng không thể gọi em rời giường, vì buổi sáng có thể có bài huấn luyện gì đó anh cũng không rõ.”

An Hảo có chút mất hứng: “Vậy sao? Sao trước đây không nghe anh nói, đi bao lâu?”

“Anh cũng mới nhận được thông báo, đi hai tuần thôi.” Nghe nói lần tham gia huấn luyện kì này có hy vọng thăng chức, cũng không biết có thật hay không, Lí Mộc suy nghĩ một chút, quyết định khoan hẵng nói với An Hảo.

Nghe nói đi lâu như thế, An Hảo chùng lòng: “Vậy lúc anh ở đó em không thể gọi điện thoại cho anh sao?”

- “Đến lúc đó anh sẽ cố gắng xem sao.”

An Hảo thở dài một hơi, sâu kín nói: “Phải đến hai tuần liền không được gặp mặt, cũng không biết có gọi điện thoại được hay không... Haizzz, chúng ta nên làm vài hành động thân thiết trước bù cho hai tuần lễ đó đi!”

Lí Mộc há hốc mồm: “Hả?”

An Hảo nhất thời hưng phấn, lừa gạt nói: “Kêu tiếng ”thân ái“* nghe chút coi?”

*Nguyên văn: “ ” trong đó:

. : [danh từ] chỉ quan hệ thân thiết như song thân (cha mẹ), quan hệ anh chị em ruột, bà con họ hàng, hoặc quan hệ gần gũi từ hôn nhân

. : [danh từ] ái trong yêu thương, ý chỉ vật hay người mà mình yêu thích

. : [trợ từ] nhiệm vụ nhấn mạnh xác định vị trí của người nói đang đề cập đến

Lí Mộc trầm mặc.

- “Nếu không anh liền thổ lộ tình yêu với em đi!”

Trầm mặc như trước.

- “Ai nha*, vật thử nói ”anh yêu em” thì sao!”

*một câu than thở hoặc bày tỏ cảm xúc của miệng của người Trung.

Vẫn là trầm mặc.

- “Không được, anh phải cho em nếm chút ngon ngọt chứ! Tới đây hôn một cái!”

Lí Mộc tăng hắng một cái, nói: “Anh phải về, bọn họ đều ngủ cả rồi.”

An Hảo nhục chí, muốn hấn chủ động một chút thật đúng là quần chuyện nước thăm non xa, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thở dài nói: “Được rồi không làm khó dễ anh nữa! Anh mau về đi! Chụt! Hôn ngủ ngon!” Hướng về phía điện thoại di động dùng sức nhẹ một chút.

Trong giọng nói của Lí Mộc nghe được ý cười: “Ngủ ngon.”

“Chờ chút!” An Hảo nhớ tới chuyện quan trọng chưa dặn dò “Ở thành phố S phải chú ý thân thể, đừng quá liều mạng, chăm sóc mình thật tốt, ăn nhiều cơm một chút! Còn điều trọng yếu nhất – mặc dù con gái thành phố S đẹp thật, nhưng anh phải nhớ, anh là người có gia đình, hoa thơm cỏ lạ đều là vật nguy hiểm, nhất định phải cách xa! Cùng tất cả những sinh vật không phải là giống đực cách xa một mét - à không, cự ly hai mét trở lên!”

Lí Mộc khê cười một tiếng: “Ừ, được. Em cũng chú ý thân thể.”

- “Cứ như vậy đi, ngủ ngon. Chụt!”

Lí Mộc nghe được đầu kia gác máy, mới chậm rãi đem điện thoại lại gần khoe miệng nhẹ nhàng hôn xuống, nhovn miệng mang theo nụ cười dịu dàng: “Ngủ ngon.”

Không có Lí Mộc làm đồng hồ báo thức, ngày hôm sau An Hảo quả nhiên dậy trễ, vội vội vàng vàng rửa mặt trang điểm xong, cũng đã chẳng kịp ăn sáng. Liếc mắt thấy một gói giấy trên bàn ăn - là gói bánh bao tối qua mang về nhà, sau khi gọi điện thoại cho Lí Mộc xong thì đi ngủ, quên luôn ăn. Tiện tay túm lấy cái túi ném vào lò vi ba, sau đó thừa dịp hai ba phút chờ đợi này mà đi mặc áo khoác.

Giây cuối cùng vọt được vào công ty, An Hảo thở dài nhẹ nhõm. Thói quen thật là đáng sợ, trước kia không có Lí Mộc gọi cô rời giường, cô cũng chẳng hề đi trễ. Nhưng hôm nay chưa bao lâu đã luyện thành thói quen có Lí Mộc gọi điện thoại đánh thức, đột nhiên trở về trạng thái trước khi yêu không ai quản kia, nhất thời tay chân luống cuống.

Vừa tới chỗ ngồi xuống, Chung Tình liền lại gần chớp chớp đôi mắt long lanh như nước nhìn chằm chằm gói bánh bao của cô: “Chị An, chị mua bữa sáng à, em cũng vừa thấy đói bụng...”

Nhìn thấy bộ dạng mắt hấn sáng lên, An Hảo bật cười, đem túi giấy đưa cho hắn: “Cầm hai cái ăn đi, đây là tối qua anh của cậu mua đấy.”

Tiểu Tiểu từ bên cạnh thò ra nửa cái đầu, cười híp mắt ngoác ngoác Chung Tình: “Cậu chưa ăn sáng à? Chỗ tôi còn nửa phần đây này!”

Chung Tình lập tức khéo léo nói cảm ơn: “Cảm ơn chị mỹ nữ!”

An Hảo bất bình: “Chị cũng chưa ăn sáng, sao cậu không từ chối cho tôi nhờ...Haizzz...!!?? Phân biệt đối xử...”

Tiểu Tiểu liếc mắt xem thường phát tay với cô: “Đi đi đi, không biết đồng tính tương khắc* à!”

*nghĩa là cùng giới tính không có cảm xúc

Lưu mỹ nhân đã lâu không gặp đột nhiên từ bên cạnh nhô ra, hai tay dâng lên phần bữa sáng KFC, trong mắt tràn đầy tình nghĩa nhìn An Hảo: “Ăn của tôi đi, tôi lại đi mua một phần khác.”

Đối với hành động chân chó tranh thủ của hắn, An Hảo vừa định dịu dàng cự tuyệt, điện thoại di động vang rồi lại vang, nhìn mã vùng là ở thành phố S, nhất thời hào hứng khoát tay chặn Lưu mỹ nhân lại: “Cảm ơn Lưu mỹ nhân, chỉ là không cần đâu... Chồng của tôi gọi cho tôi rồi, tôi muốn đi ăn thức ăn tinh thần mang tên tình yêu nha!”

Lưu Mỹ vốn ôm hy vọng nhìn theo bóng dáng yếu điệu của An Hảo đang nhanh chóng chạy ra ngoài, một tiếng nổ tung làm vỡ con tim rơi từng mảng xuống đất nát nát. Cố tình lúc này, Chung Tình còn đi lại gần hắn, nhìn lên nhìn xuống cả nửa ngày, giọng nói cười cợt kèm theo chút nghi ngờ: “Ấy tên Lưu Mỹ Nhân? Ha ha ha, chào chị chào chị, em là người mới đến, em tên là Chung Tình.”

Lưu Mỹ giật mình, bị hắn gọi một tiếng “Chị” nghe mà chấn động, sững sờ hồi lâu, hung hăng trừng mắt nhìn hắn “Ừ” một tiếng rồi xấu hổ khóc lóc chạy đi.

Chung Tình sững sốt, đang cảm thấy khó hiểu, Tiểu Tiểu vỗ vai hắn, giơ lên ngón tay cái “Nói trúng tim đen! Sắc bén nhá!”

An Hảo tìm một chỗ yên tĩnh nhận điện thoại, cười hỏi: “Không phải bảo không gọi điện được sao? Sao nhanh vậy đã gọi đến rồi?”

- “Vừa xuống xe, thừa lúc nhóm người đến đón chưa tới, anh tìm điện thoại công cộng, sẽ phải đi ngay thôi. Hôm nay em không muộn giờ chứ?”

An Hảo lập tức cong môi nửa oán trách nửa làm nũng: “Ừ, đừng nói nữa, sáng nay suýt chút nữa gặp chết em! Cọc gỗ mau về đi, chúng ta không thể mrđt ngày không có nhau nha!”

Lí Mộc hé miệng cười: “Em cài nhiều báo thức vào.”

“Không có tác dụng đâu, đồng hồ báo thức chỉ có thể reng reng reng thôi, sao bì kịp giọng nói thiên kiều bách mị* của anh...” Vừa mở miệng là không nhận được đũa cọt hần, rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

*thiên kiều bách mị: [tạm giải thích] giọng nói có sức quyến rũ, dễ nghe, hấp dẫn

Lí Mộc bị “thiên kiều bách mị” làm cho sặc, tăng hăng một cái nghiêm mặt nói: “Lúc trên xe anh có nghe tin tức dự báo, hai ngày này trời trở lạnh, em nhớ mặc nhiều áo ấm vào một chút.”

- “Yên tâm đi anh không có ở bên em nhất định sẽ che phủ chặt chẽ, anh về em lại cởi ra!”

Lí Mộc lại bị sặc, biết rõ những người bên cạnh không nghe được, nhưng vẫn quay trái quay phải dòm ngó, mặt từ từ đỏ. Khẩn trương nói với người bên kia: “VẬY anh cũng không có chuyện gì để nói...” Đột nhiên trên vai bị người khác vỗ một cái, vừa quay lại gặp một nụ cười, hần ngẩn ra, không giấu được kinh ngạc quái lạ: “Tô Tô? Sao cô ở đây?”

“Lần này em là một trong những người phụ trách tập huấn, đi thôi, tất cả mọi người đang chờ anh.” Tô Tô nhìn hần cười thản nhiên.

“Tô Tô? Là sao? Cọc gỗ anh đang ở chung với ai vậy?” Rất dễ nhận thấy An Hảo ở bên đầu dây kia cũng nghe câu hỏi của Lí Mộc.

- “À, là Tô Tô, lần này cô ấy phụ trách tập huấn, anh phải đi rồi, đợi có thời gian rảnh anh sẽ gọi lại cho em.”

An Hảo cố nén nghi vấn trong lòng, yên lặng gác điện thoại, tựa người bên cửa sổ ngáy ngô cả nửa ngày.

“Hy vọng không lâu sau cô An còn có thể nói ra lời nói đầy khuyến khích như vậy.” Không biết thế nào lại đột nhiên nhớ đến lời nói lạnh lẽo của cô ta ngày đó, trong mắt không che giấu ý miệt thị cùng đũa cọt.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài chìm dưới bầu trời u tối, giống như tâm trạng của cô bây giờ.

Hết chương 18.

19. Chương 19

Mặc dù lần tập huấn này là chọn thành phố S nổi tiếng phong cảnh đẹp như vẽ, nhưng trụ sở huấn luyện lại ở nơi ngoại ô vắng vẻ người lui tới. Kí túc xá vẫn là hai người một gian như cũ, những quân nhân đều nghiêm chỉnh huấn luyện khiến tất cả được tiến hành ổn thỏa mà nhanh chóng.

Tô Tô ở cùng khu của các lãnh đạo, cũng là tại một căn cứ cách nhà khách không xa. Trước khi đi cô đến chỗ nghỉ của Lí Mộc chào hần một tiếng.

“Tôi không ngờ là cô.” Lí Mộc cúi đầu vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi, “Sao cô đến đây được?”

“Em cũng không nghĩ đến lần này trong danh sách có anh, vốn là không phải em đi, chính là vì có một đồng chí tạm thời có việc, cho nên đổi lại là em đến.” Tô Tô cười đến nhẹ nhõm “Lần tập huấn này biểu hiện tốt một chút, em tin tưởng anh làm được.”

- “Cảm ơn”.

Tô Tô cười tặng hần cái đắm nhẹ: “Khi nào thì lại khách khí với em như thế? Chúng ta quen biết lâu thế, còn cần phải nói những lời hư ảo thế này sao?”

Lí Mộc mím môi.

- “VẬY anh nghỉ ngơi trước đi, em trở về nhà khách, chiều gặp lại trong sân huấn luyện.”

Lí Mộc gật đầu, cũng không khách khí tiễn cô đi, thẳng một mạch đi thu dọn giường chiếu của mình.

Thời điểm Tô Tô đi đến cửa, quay đầu lại nhìn hần một cái. Bóng dang hần à mạnh mẽ rắn rỏi đang đứng trước mắt, ánh mặt trời vẩy vào sườn mặt góc cạnh rõ ràng, như thể đang lan ra một lớp lông tơ mềm. Trong nháy mắt cô cảm thấy an lòng.

Lựa chọn của mình, nhất định là đúng.

Thật ra căn bản lần tập huấn này chẳng liên quan gì đến cô, cô là nữ binh, Lí Mộc bọn họ là nam binh. Nam binh tập huấn, bình thường cũng không đến lượt phải điều nữ binh tuyển trên, huống chi hai người bọn họ lại không cùng một lực lượng. Nhưng Tô Tô vừa nghe tin Lí Mộc đi tập huấn hai tuần, liền đi gặp mẹ Lí, hỏi xem có muốn cô qua hỗ trợ chăm sóc một chút? Mẹ Lí có con lại không được gặp mặt, tự nhiên thấy như thương cực kì, nghe Tô Tô nói thế dĩ nhiên thấy vui vẻ. Tô gia cũng hiểu tâm ý con gái nhà mình, nên cũng chẳng ngăn trở. Vì vậy Tô Tô quang minh chính đại đi dạy tư tưởng chính trị.

Cô vẫn luôn hiểu, hần chính là một người lạnh nhạt như thế, không quá quan tâm hay để ý đến người nào, chuyện nữ binh tình trường đối với hần là nằm ngoài phạm vi nhận thức. Nhiệt tình hần có cũng dưng hiển cho bộ đội, trở thành một tướng quân là lí tưởng cũng như tín ngưỡng trọn đời của hần. Từ nhỏ đến lớn, cô hầu như vẫn ở bên cạnh hần, nhìn hần từng bước từng bước đến gần lý tưởng. Hần vẫn luôn là người ưu tú nhất, từ trong đáy lòng cô luôn hãnh diện vì hần. Cô nghĩ nếu hần không quan tâm nữ binh tình trường, mà tương lai hần nhất định sống chết cũng phải thành hôn, như vậy tất nhiên cô sẽ trở thành lựa chọn thích hợp nhất. Bọn họ quá quen thuộc lẫn nhau, cô cũng năng lực hỗ trợ cho lý tưởng của hần, người nhà của hần lại yêu thích cô, hần không có lý do cự tuyệt.

Nhưng hần cự tuyệt.

Nếu hần vốn đã vô tâm, như vậy cô cũng chẳng thể nào đòi hỏi. Nhưng ngày hôm nay, một tên cọc gỗ như tờ giấy trắng hoàn mỹ cũng đã hiểu thế nào là yêu - chỉ là người đó không phải là cô.*

Trước khi xe tới, cô gần như không thể đợi, nhìn khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của hần. Một khắc nhìn thấy hần, cô mừng rỡ không thể kềm chế được. Hần đứng bên cạnh buồng điện thoại, toàn thân mặc quân trang như thế mà lại anh tuấn xuất sắc. Nhưng trên mặt hần, cũng là vẻ mặt dịu dàng mà Tô Tô chưa từng thấy, khóe miệng hơi cong, ánh mắt lóe sáng.

Đó không phải là Lí Mộc cô biết. Lí Mộc của cô luôn trầm tĩnh ít nói, nguội lạnh mà kiên nhẫn, tại sao lại có thể có bộ dáng ngượng ngùng như đứa trẻ như thế?!

Trong nháy mắt đó lòng cô khổ sở khó nhịn, bình sinh lần đầu biết được mùi vị ghen tỵ thế này.

Cô chịu đủ rồi. Cô cũng không cần yên lặng đứng sau lưng hần, chờ hần quay đầu lại phát hiện ra mình. Nếu hần cũng có tâm, cô nhất định phải đi đoạt lại cái tâm ấy! Từ nhỏ hần đã dần dần trong tình cảm không thông suốt cũng không sao, cô đã bỏ ra hơn hai mươi năm, có bỏ ra thêm nữa cũng chẳng quan tâm!

An Hảo cứ ngây ngô đại dốt mà trôi qua mấy ngày như thế, buổi tối trần trọc trở mình không ngủ được, ban ngày lại muốn lên tinh thần vui đầu vào công việc. Vốn sắc mặt luôn kiêu diễm tựa như nụ hoa, nhưng giờ càng ngày càng xám xịt. Lưu Mỹ nhìn người mà người người yêu đang ngày càng tiêu tụy, đau lòng không dứt nhưng cũng không biết làm sao để biểu đạt sự quan tâm, dù sao người ta cũng là hoa đã có chủ, hần tuy là có tâm, nhưng làm sao có thể vô cơ mà xuất binh chứ!

Chung Tình mới tới công ty, cũng bị gánh nặng công việc cường độ cao làm ệt mỗi không ổn. Nhìn bộ dạng An Hảo như sắp buông tay nhân thế, nội tâm trời dậy một trận rất ư là đồng mệnh tương liên.

- “Chị An, em thật bội phục chị đến chết mất thôi, em mới đến vài ngày cũng đã nhanh không kham nổi, các người sao có thể một lần nhìn một lần như thế, không thể nhìn được nữa nhưng vẫn cố mà nhìn à?! Làm người hầu ở đây à, đây chính là cách đối xử với gia súc mà! Đáng thương cho em đường đường là một mỹ thiếu niên, lại bị giày vò đến muốn thành hoa tàn luôn rồi...”

An Hảo thấy buồn cười lại cũng chẳng biết làm thế nào lại trở thành than thở: “Cam chịu số phận đi, ai bảo cậu lúc ở ngoài thì mong đợi vào đây? Ở đây không có trai đẹp cùng mỹ nữ đâu, chỉ có một bầy gia súc liều chết cực nhọc làm việc thôi...”

Chung Tình xị mặt nhìn cô, có chút lo lắng hỏi: “Chị An ngã bệnh à? Trông sắc mặt của chị rất kém, có phải quá mệt mỏi hay không? Công việc bận rộn đến thế nào đi nữa, cũng không thể để thân thể mệt mỏi sụp đổ nha.”

Lưu mỹ nhân đang lúc nội tâm giao chiến nên làm thế nào để quan tâm thì nghe nói thế, nhất thời tìm ra chủ ý bản thân. Đúng vậy, Chung Tình có thể hỏi thì mình cũng có thể, mọi người đều là đồng nghiệp, coi như quan tâm bạn bè chứ sao. Vì vậy lập tức tiến lên phụ họa theo: “Đúng đúng đúng, An Hảo cũng không thể quá liều mạng, ngộ nhỡ mệt muốn chết thì thân thể biết làm thế nào? Cô xem mặt cô gầy đi...” Nói xong liền muốn vươn tay sờ sờ bả vai người yêu ăn chút đậu hủ.

Đang lúc ấy thì Tiểu Tiểu đột nhiên ngẩng đầu tiến tới, một phát đỡ lấy tay Lưu mỹ nhân, cõi lòng đầy mong đợi nói: “Vài ngày qua tôi cũng mệt chết đi, các người nhìn mặt tôi có gầy đi một chút hay không?!” Mệt mỏi thì có tính là gì, nếu mặt cũng có thể gầy xuống thì coi như là giảm cân!

Lưu mỹ nhân bị chen ngang, nhìn tay mình đi được một nửa nhưng cũng chưa động đến được một sợi tóc của người yêu, nhất thời bị phẫn, hung tợn trừng Tiểu Tiểu một cái: “Gầy! Cầm cũng nhọn!”

“Sao, có thật không?!” Tiểu Tiểu vừa nghe không kèm được vui mừng, vội vàng lấy cái gương nhỏ mang theo.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lưu mỹ nhân nhìn cô xong nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ: “Dĩ nhiên nhọn, cả - hai - hàm đều nhọn!”

Tiểu Tiểu ngẩn ra, rồi thẹn quá thành giận cầm gương đuổi giết Lưu mỹ nhân. Vấn khấn trương bận rộn, mọi người khó có được thời điểm thả lỏng như vậy, cười cũng vui.

Bởi vì thể lực nam nữ khác biệt, Tiểu Tiểu đuổi giết báo thù Lưu mỹ nhân không thành công, hai người chạy quanh văn phòng làm việc hai vòng thì đã dừng lại thở hồng hộc.

Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng, cả giận nói: “Một mình anh ở bộ phận kỹ thuật, ngày ngày lại chạy đến phòng thị trường của chúng tôi, con gà Hoàng Thử Lang anh đang mưu tính cái gì?”

Lưu mỹ nhân cũng hầm hừ đi về: “Yên tâm, cô tuyệt đối không phải bé gà trong lòng tôi!” Nói xong nhìn An Hảo nửa u oán nửa ẩn tình.

“Xùy! Anh mới là gà!” Tiểu Tiểu trừng hấn, chớp mắt một cái xoay đầu lại nhìn An Hảo hỏi: “An Hảo à, sắc mặt kém vậy, vừa nhìn là biết ngủ không đủ giấc!”

An Hảo biết cô cố ý muốn chọc giận Lưu mỹ nhân, vì vậy liền phối hợp ra sức gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, mấy ngày nay buổi tối tôi đều không ngủ...”

Tiểu Tiểu lập tức ôm mặt “Á” một tiếng nói: “Thật á? Chắc chắc, chồng của cô cũng quá lợi hại rồi đấy, thể lực tốt như vậy, tối cũng không cho cô ngủ, xem cô mệt này...” Vừa nói vừa đưa tay vỗ vỗ An Hảo, còn mắt thì liếc nhìn Lưu mỹ nhân.

Thế - lực - tốt! Không - ngủ - đủ!

Nhất thời Lưu mỹ nhân lã chã chực khóc, rốt cuộc không chịu nổi sáu chữ áp lực này, khóc chạy đi.

Tiểu Tiểu rút cuộc cũng nở mày nở mặt.

Chung Tình lén lén lút lút đến bên tai An Hảo nói nhỏ: “Chị An, có phải chị Tiểu Tiểu và anh Lưu không hợp nhau không? Nhìn hai người bọn họ đối địch nhau như thế!”

An Hảo bí hiểm trả lời: “Việc đời khó liệu, lòng người khó dò, có những kẻ địch không hẳn là kẻ địch...”

Chung Tình có chút giác ngộ: “Chị nói là, yêu hận không phân biệt...?”

An Hảo thủ thế im lặng: “Hừm, thiên cơ bất khả lộ! Chúng ta chỉ nên để ý xem cuộc vui là đủ.”

Đã năm ngày không nhận được điện thoại của Lý Mộc rồi. Chỉ có buổi sáng hôm hấn đến thành phố S là gọi điện cho cô, sau cũng không có tin tức. Mặc dù trước đây Lý Mộc đã nói với cô, trong lúc tập huấn rất

có thể không gọi điện cho cô được, nhưng cô vẫn thấy khó chịu. Vừa nghĩ đến Tô Tô cũng ở đó, lòng dạ lại bất an. Không phải không tin Lý Mộc, mà là thật sự không tin Tô Tô được, ai biết cô ta có thể thừa dịp lúc An Hảo không có ở đây, tiến hành mấy chuyện tạo ra mầm mống yêu đương?

Xế trưa ngày hôm nay, An Hảo hẹn gặp khách hàng ở quán cà-phê, sau khi tiễn khách đi, An Hảo phờ phạc trở về công ty. Ai ngờ, vừa ra khỏi quán cà-phê không xa, vốn mặt trời đang treo cao đột nhiên trở mặt, chỉ một thoáng mây đen đã giăng đầy, cuồng phong gào thét. Không tới một phút, giọt mưa to như hạt đậu tiên phong rơi xuống.

Vừa lúc An Hảo đi đến ngã tư đường, chung quanh trống rỗng một chỗ tránh mưa cũng không có. Trên người còn mặc bộ đồ công sở Chanel mới mua, cái này mà mắc mưa thì thật đau lòng chết. Vì vậy dùng sở trường che túi xách lên đầu vào một cái chạy băng qua đường.

Tiếng phanh xe chói tay vang lên, An Hảo khẩn trương lắc mình, cùng một chiếc xe lướt qua nhau nguy hiểm. Thời điểm đang tự vỗ ngực, cửa sổ xe quay xuống, Chung Ý lạnh lùng nhìn cô, giọng nói không tốt: “Không muốn sống nữa sao?”

An Hảo không ngờ là hắn, cười mỉa một tiếng, vừa định đáp lời, Chung Ý lại lạnh lùng nói ra hai chữ: “Lên xe!”

An Hảo do dự một chút, ngoan ngoãn mở cửa xe ngồi vào.

Đến công ty, An Hảo câu nệ nói tiếng cảm ơn sau khi xuống xe, Chung Ý thì ngay cả lông mày cũng chẳng buồn gợn xuống, trực tiếp lái xa đi. An Hảo đứng đó há hốc mồm cứng lưỡi cả nửa ngày. Người này thật có đủ phách lối, thế mà chẳng màng sự tồn tại của cô! Nhất thời nội tâm công chúa như An Hảo bị thương nặng, cắn răng nghiến lợi nửa ngày mới bình tĩnh, liếc mắt xem thường đi vào công ty.

Vì công việc cấp bách, An Hảo cũng không còn thời gian về nhà thay quần áo, dứt khoát mặc quần áo đã bị ướt một nửa về phòng làm việc. Nghĩ thầm, mở máy điều hòa không khí cũng sẽ không lạnh mấy, quần áo cũng sẽ mau khô, với lại trời cũng đang đen kịt thế này. Đợi đến lúc coi như công việc tạm thắng lợi, đã là hơn tám giờ tối, vì vậy quyết định về nhà trước, ngày mai trở về tiếp tục. Người vừa buông lỏng xuống, lúc này mới cảm thấy đầu cũng đau mà dạ dày cũng đau. Cẩn thận ngẫm lại, đi vội vàng, thế mà cơm trưa và cơm tối cũng quên ăn, không trách được vì sao toàn thân không còn chút sức lực nào, nhìn cái gì cũng thấy hoảng, chẳng lẽ đối hoa mắt.

Vì vậy đứng dậy gọi Chung Tình: “Hôm nay tới đây thôi, đi, chị đây mời cậu ăn cơm...”

Một câu còn chưa nói hết, đột nhiên trời đất quay cuồng, trước mặt bỗng tối sầm liền ngã xuống.

Hết chương 19.

20. Chương 20

Một cơn mưa như trút nước tới không hề báo trước, phút trước trời còn quang đãng, giây sau liền đã Vân Phong biến sắc. Bọn Lý Mộc vẫn đang ở trong khu huấn luyện thể năng, từng tiếng hô khẩu hiệu rung trời, không ai vì trời đột nhiên mưa to mà hết hoảng. Cho dù đội mưa, động tác vẫn tiêu chuẩn mặt không biến sắc.

Ra lệnh một tiếng, Lý Mộc nằm phục trên nước bùn bò rạp về phía trước, nhanh chóng xuyên qua lưới điện, bay qua chướng ngại, giống như một con báo nhanh nhẹn, động tác lưu loát lại đẹp mắt, về đích đầu tiên. Thời điểm đứng dậy nghiêng người ngay ngắn, hắn đột nhiên thấy hoảng hốt, thành phố A hiện tại ra sao rồi? Có phải cũng mưa? Hai nơi chỉ cách có hai đến ba giờ đi xe, nếu trời thành phố A cũng mưa, An Hảo có nghe lời mình mặc thêm quần áo không? Có mangt heo dù không?

Tập huấn bắt đầu được sáu ngày rồi, chính mình lại không có cơ hội đi ra ngoài gọi điện cho cô, cũng không biết mấy ngày nay của cô trôi qua như thế nào, buổi sang có trễ hay không, buổi tối có phải làm thêm giờ

hay không.

Hôm nay huấn luyện thể năng quân sự kết thúc rất sớm, tiếp đó là khóa học lý luận quân sự, ngàn năm khó gặp cảnh Lí Mộc thất thần. Sau khi lớp Lý thuyết kết thúc, có nửa giờ nghỉ ngơi. Tô Tô tay giữ một đồng đồ gỗ cửa kíp tức xá của Lí Mộc, cười nói: “Ngày hôm qua mưa vài thứ, cũng hơi nhiều nên em ăn không hết, anh giúp em giải quyết chút nhé.”

Lí Mộc vốn không hay ăn thức ăn vặt, cũng chỉ có thời điểm An Hảo đưa hân thì khi đó hân mới ăn hết – vì đồ cô đưa cho hân không nhường cho người khác được. Vì vậy, nói với Tô Tô: “Tôi không ăn, cô từ từ ăn là được thôi.”

Tô Tô làm như không nghe thấy, tự động để đồ xuống rồi ngồi xuống kế bên, cười nói: “Đúng rồi, anh biết mỗi khi trời mưa to, em nhớ đến gì không?” Thấy Lí Mộc nghi ngờ nhìn cô, cô cười nói “Em nhớ đến những khi chúng ta còn bé!”

- “Còn nhớ rõ khi chúng ta còn bé, cùng với bọn trẻ trong đại viện chơi trò Giải Phóng Quân không?”

Lí Mộc gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười hiếm thấy.

- “Khi đó chúng ta chia nhóm, chơi kéo búa bao, thắng thì làm Giải Phóng Quân, thua thì giả thành giặc xâm lược. Em nhớ có một lần, chúng ta chơi rất vui, đột nhiên trời mưa to, Tần Túc Nguyên cùng em thi chạy, hai người đến đích cùng một lúc. Bọn em ai cũng không muốn làm kẻ về thứ hai, liền đánh nhau, cũng là anh can chúng em ra.”

- “Ừ, cô và Túc Nguyên từ nhỏ đã không hợp nhau.”

- “Hừ, em không ưa cái bộ dạng cà lơ phất phơ đó. Thật du côn.”

- “Hiện tại hân cũng không trong bộ đội. Tính cách hân quả thật không hợp nơi này.”

Tô Tô bĩu môi, xem thường: “Là tính tình hân như thế, thích hợp cái gì chứ? Chỉ thích hợp làm Nhị Thế Tổ [1] lụn bại thôi!”

[1] Nhị Thế Tổ: Tần Nhị Thế (chữ Hán: 秦二世; 230 - 207 TCN), hay Nhị Thế hoàng đế (秦二世), tên thật là Doanh Hồ Hợi (胡亥), là vị Hoàng đế thứ hai của nhà Tần trong lịch sử Trung Quốc, trị vì từ 210 TCN đến 207 TCN. Tần Nhị Thế là con thứ 18 trong số hơn 20 người con của Tần Thủy Hoàng. Nhị thế tổ (秦二世) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. [11] Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Lí Mộc biết cô lâu nay vốn không vừa mắt Tần Túc Nguyên, cũng không nói tiếp.

Tô Tô đột nhiên thở dài, giọng nói có chút phiền muộn: “Nghĩ khi đó, chúng ta còn nhỏ thế, giờ cũng đã hơn hai mươi năm.”

Lí Mộc cúi đầu không nói, giống như đã đắm chìm vào trong trí nhớ.

Tô Tô hơi hé mắt, nhìn gò má Lí Mộc đến gần người.

Chớp mắt một cái đã hơn hai mươi năm, chuyện lúc bé như đang sờ sờ trước mắt.

Ông nội của Tô Tô là một Tướng quân, thời Kiến Quốc lập công lớn, chân chính trải qua mưa bom bão đạn, là người trốn từ Quỷ Môn quan trở về. Nhà cô mấy đời đều sinh con một, đến cô tuy là con gái, nhưng cũng được hưởng hết sủng ái. Chân chính là hòn ngọc quý trên tay, là cháu gái bảo bối trong tâm can của ông cụ. Vì thế từ nhỏ Tô Tô đã được dưỡng thành tính khí điều ngoa bốc đồng.

Lúc cô còn bi bộ tập nói đã ôm cô đi vào quân đội chơi, cô có món đồ chơi đầu tiên là một thanh sung thật. Ông cụ cũng chẳng ham mộ người ta có cháu đích tôn, vẫn nói, con gái thì sao chứ, vẫn có khả năng thành nữ tướng quân như thường! Vì vậy từ nhỏ cô đã được nuôi dạy như một bé trai.

Thật ra lúc bắt đầu cô cũng chán ghét Lí Mộc, vì hân từ nhỏ vốn đã kiêu lời ít nói, người chất phác thật thà như khúc gỗ. Không phải là Tần Túc Nguyên kéo hân cùng đến đại viện chơi, đoán chừng hân cũng sẽ không chủ động tìm đến bọn họ. Tô Tô là con gái duy nhất trong đại viện, tuy nhiên so với đám con trai

còn lợi hại hơn. Người nào chọc phải cô, không nói hai lời liền đánh người ta một trận, đánh nhau còn hung ác hơn bọn con trai.

Lần đó bọn họ cùng nhau chơi đùa, bởi vì cùng Tần Túc Nguyên tranh nhau nhất nhì, hai người lao đến lẫn lộn đánh nhau, kéo mãi không ra. Đang lúc một đám trẻ bó tay hết cách, Lí Mộc đột nhiên xông lại, hai – ba phát khiến Tần Túc Nguyên uốn éo té xuống đất. Thời điểm Tô Tô nghĩ xông lên đánh tiếp, hấn lại xoay người lưu loát vật cô xuống đất.

Đứa trẻ bé tí, động tác lại lưu loát xinh đẹp đến kinh người.

Tô Tô ngồi dưới đất, bị vật cả người đều đau, lại nhìn hấn ngẩn người. Trên mặt hấn như cũ không có biểu cảm gì, nhưng giọng nói thật đáng nghi ngờ: “Tất cả đứng lên, về nhà!”

Ngày thường trầm mặc yên tĩnh giống như là người không có cảm giác, ‘bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân’ [2]

[2] Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân: xuất phát từ câu: ‘Thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân’ – Chim này bình thường không bay nhưng khi đã bay lại bay đến tận trời cao; bình thường không hót, nhưng vừa hót đã khiến người ta chấn kinh

Đây là lần đầu Tô Tô gặp một tên con trai, còn lợi hại hơn cô.

Khi cô phục hồi lại tinh thần, thời điểm nhếch nhác từ đất đứng lên, lại phát hiện mình bị trặc chân. Cho tới bây giờ luôn cho rằng mình là người mạnh, nên cũng không rên tiếng kêu đau nào khê đi về nhà. Ai ngờ vừa đi hai bước, Lí Mộc đột nhiên đến trước người cô ngồi xổm xuống, nói: “Lên đi.”

Ngày đó mưa rất lớn, quất vào mặt phát đau. Hấn rất gầy, công cô đi trong mưa gió rất khó khăn, bước chân lại vững vàng, khiến người khác không khỏi an tâm.

Nhiều năm về sau, tô Tô thường xuyên mơ thấy buổi trưa ấy, trận mưa to đột nhiên kia, cùng với tấm lưng gầy yếu nhưng lại ôn hòa ấy.

Có lẽ, thời khắc kia, đã bắt đầu động lòng rồi.

- “Tô Tô? Cô có nghe tôi đang nói gì không?”

“Hả? Cái gì?” Từ trong hồi ức lấy lại tinh thần, Tô Tô nhìn Lí Mộc có chút mờ mịt.

Hấn mấp máy môi, làm như có chút khó xử, có chút do dự, nhưng vẫn thử hỏi: “Bây giờ có có mang theo di động không?”

- “Có chứ. Sao vậy?”

“Có thể cho tôi mượn dung một chút được không?” Lúc nhóm người Lí Mộc tập huấn, bộ đội có quy định không được dùng di động. Tô Tô lại khác, cô là một trong các lãnh đạo được mời tới, đương nhiên được phép mang theo di động để dễ dàng liên lạc.

“Anh phải gọi điện thoại cho bác gái sao? Cũng được, huấn luyện nghiêm cấm một tuần, bác gái cũng rất nhớ anh.” Tô Tô lấy điện thoại đưa cho hấn.

Lí Mộc sững sờ, nhận lấy rồi gật đầu một cái: “Tôi gọi ẹ tôi một chút thôi.” Rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Tô đột nhiên hiểu được hấn vốn muốn gọi cho ai, nhìn bóng lưng hấn biến mất, ánh mắt từ từ tối xuống.

Chung Tình lo lắng nhìn người đang ngủ say trên giường, hỏi Chung Ý: “Anh, chị An không sao chứ? Bác sĩ nói thế nào?”

Chung Ý đắp chăn cho An Hảo, nhỏ giọng nói: “Không sao, bị sốt lại cả ngày chưa ăn uống gì, hạ huyết áp nên mới bị ngất.”

“Ôi, lúc ấy làm em sợ muốn chết, cứ tưởng cảnh thế này mới thấy trên ti vi, ai biết chị An đang đứng trước mặt nói chuyện đột nhiên té xuống. Thật may lúc đó anh vẫn còn ở công ty, nếu không em không biết phải làm sao đây nữa.” Gương mặt Chung Tình hoảng sợ vỗ vỗ ngực.

Đang lúc ấy thì, Tiểu Tiểu tay cầm ít thức ăn đẩy cửa bước vào, nhỏ giọng nói: “Tôi mua một ít thức ăn, mọi người có muốn lấp đầy bụng trước không?”

Chung Tình lập tức cười híp mắt nhận lấy: “Cảm ơn chị Tiểu Tiểu!”

Lưu Mỹ đi theo Tiểu Tiểu vào phòng bệnh, đôi mắt chăm chú nhìn Chung Ý, hai tay nắm chặt quả đấm, không che giấu dịch ý chút nào.

Tiểu Tiểu kéo hần, nhỏ giọng nói: “Anh làm cái gì vậy? Con người muốn trốn lòi ra rồi kìa!”

Lưu Mỹ cắn răng trả lời: “Cái tên đàn ông ngang tàng này ở đâu lòi ra vậy ?! Hần rõ ràng không phải bạn trai của An Hảo! Còn chạy đến xen vào việc của người khác!”

- “A, Anh gặp qua người đàn ông nhà An Hảo rồi à?”

- “Ừ, gặp một lần.”

- “Như thế nào? Có đẹp trai không?!” Tiểu Tiểu hưng phấn nhiều chuyện.

Lưu Mỹ đuối lý nửa ngày, cuối cùng không có ý muốn trái lương tâm mà chửi bới tình địch, nên đành đau lòng gật đầu.

Tiểu Tiểu nhất thời hưng phấn, chỉ chỉ Chung Ý, len lén hỏi Lưu Mỹ: “Đẹp trai hơn người này luôn sao?”

Lưu Mỹ hừ hừ âm mũi, biểu đạt sự khi dễ vô hạn: “Người này đẹp trai cái nổi gì? Mặt trắng nhỏ mà thôi!”

Tiểu Tiểu ngó ngó hần, từ từ nói: “Nói người ta mặt trắng nhỏ như đúng rồi vậy? Người ta có bao nhiêu khí thế...”

Lưu Mỹ nhất thời buồn bã, hung hăng trừng Tiểu Tiểu một cái: “Phụ nữ nông cạn, cũng chỉ biết nhìn bề ngoài! Cô mới quen hần bao lâu mà đã giúp hần nói chuyện rồi!”

Thật ra thì bề ngoài của Chung Ý tương đối xuất sắc, chỉ là hôm nay hần đạp đau chân của Lưu Mỹ nhân, cho nên Lưu Mỹ nhân đối với hần đầy bất mãn. Thời điểm An Hảo ngã xuống, Tiểu Tiểu cùng Chung Ý vẫn còn ở phòng làm việc làm thêm giờ cũng bị dọa sợ, Tiểu Tiểu vội chạy đi gọi hần tới giúp. Nhìn người yêu của hần té xuống đất, nhất thời sợ hết hồn hết vía. Nuốt nước bọt nửa ngày, đem tay lau lau chà chà trên người, run run rẩy rẩy vừa định vươn tay ôm người yêu, lại đột nhiên bị một người khác dung lực đẩy sang một bên, ‘Bẹp’ té nhào xuống đất. Bi phẫn quay đầu, chỉ thấy một thân người cao lớn cúi xuống ôm lấy An Hảo, lưu loát đứng dậy bước nhanh đi.

Lưu Mỹ nhìn hai tay của mình trống trơn, xấu hổ đến muốn cầm Hoàn Đào tự vận cho xong.

Rõ ràng đều không phải bạn trai của An Hảo, tại sao người có thể ôm mỹ nhân còn ta thì không thể! Lưu Mỹ đã bị đoạt mất cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, hận ý đối với Chung Ý cuộn cuộn như nước sông.

“Hần không phải bạn trai của An Hảo, còn dám công khai ăn đậu hũ của An Hảo, thật là quá đáng! Không được, tôi muốn thay An Hảo lấy lại công đạo!” Lưu Mỹ suy nghĩ hồi lâu, phát tức.

Tiểu Tiểu kéo hần lại, liếc mắt xem thường: “Anh thần kinh quá! Còn chưa cảm ơn người ta đưa An Hảo đến bệnh viện!” Quát Lưu Mỹ nhân xong, Tiểu Tiểu quay đầu lại cười hỏi với Chung Ý: “Hôm nay cảm ơn anh đưa An Hảo tới bệnh viện.”

Chung Ý sớm nghe hai người bọn họ ở một bên nói lầm bầm, song nước chẳng xao trả lời: “Không có gì, đều là đồng nghiệp với nhau.”

“À? Anh cũng làm ở công ty của chúng tôi sao? Sao tôi chưa bao giờ gặp anh! Anh ở ngành nào?” Tiểu Tiểu cười như mở cờ trong bụng, trong công ty vẫn còn người đẹp trai như thế này lại không bị tiểu lòi* của nàng bắn đến!

*súng tiểu lòi

Cũng là Chung Ý ngày thường thật quá vô danh, các nhân viên tầng dưới chưa từng thấy qua mặt hắn. Hắn hắng giọng, không trả lời, hỏi ngược lại: “Các người có muốn về trước không? Ngày mai không phải còn đi làm sao?”

Tiểu Tiểu vừa định lắc đầu nói không cần, một đôi mắt lạnh của Chung Ý chống lại, không tự chủ đem tất cả lời nói nuốt vào trong, lắp bắp: “À... Được, chúng tôi đi! Đi đây!” Nói xong cười nhạt với Chung Tình đang vừa ăn vừa khoát tay, kéo Lưu Mỹ bỏ chạy.

Lưu Mỹ tức giận: “Cô kéo tôi làm gì? Tôi còn chưa cùng hắn tính sổ!”

- “Tính cái rắm í! Anh không thấy mặt hắn sát khí nặng nề à! Thiếu chút nữa tôi đã không trụ nổi! Chứa ôi, đẹp trai thì đẹp trai thật, nhưng làm gì mà sát khí nặng quá, cách xa là tốt nhất!”

Bọn Tiểu Tiểu vừa đi, trong phòng bệnh nhất thời yên tĩnh, đột nhiên điện thoại di động vang lên cực kì chói tai. Chung Ý nhìn Anh Hảo đang ngủ say, nhanh chóng cầm điện thoại ra khỏi phòng.

Không lưu tên, Chung Ý nhận, trầm giọng nói: “Xin chào.”

Hết chương 20.

21. Chương 21

Không lưu tên, Chung Ý nhận, cất giọng trầm âm: “Xin chào!”

Đầu kia hoàn toàn yên tĩnh, Chung Ý hỏi: “Xin hỏi tìm An Hảo sao? Cô ấy ngủ rồi, xin hỏi là ai vậy? Nếu được tôi có thể nhắn lại hộ.”

Trong loa truyền đến tiếng ho khan, rồi có một cô gái lắp bắp nói: “Không, không cần! Phiền các người quá, tôi không có việc gì, cũng không cần nói với cô ấy!” Ngay sau đó liền cúp điện thoại.

Chung Ý nhất thời không hiểu, cảm thấy chắc là khách hàng nào đó, cũng không để ý. Quay đầu lại xem đồng hồ thấy Chung Tình cũng đã cơm nước xong rồi, vì vậy để hắn về nhà nghỉ ngơi.

Chung Tình nhìn anh hai một chút, lại nhìn sang An Hảo, hỏi: “Nhưng chị An vẫn còn sốt, nước biển cũng chưa truyền xong...”

- “Không cần em lo, nhanh về nhà, tránh làm ba mẹ lo lắng. Ở đây có y tá chăm sóc, tối nay anh cũng còn chút việc cần xử lý, cũng không cùng em về được.”

Chờ Chun Tình đi, Chung Ý dặn dò y tá chăm sóc An Hảo, liền đánh xe về công ty, cũng không lâu lắm lại mang theo chồng tài liệu trở lại bệnh viện. An Hảo nằm trong phòng bệnh đơn, Chung Ý đặt tài liệu lên bàn. Đi tới bên giường thử chạm nhẹ trán của cô, đã hạ sốt. Vì vậy hắn tắt đèn phòng, mở chiếc đèn nhỏ trên bàn, nhẹ nhàng ngồi xuống bắt đầu xem tài liệu.

Đêm dịu như nước, ‘vạn籁俱寂’ (không có một âm thanh)

Trong điện thoại truyền đến giọng nữ máy móc lạnh lẽo: “Thật xin lỗi thuê bao quý khách vừa gọi đã khóa...” Lí Mộc hơi thất vọng trong bụng, định gọi đến số nhà, vừa nhint hời gian cũng không còn sớm, suy nghĩ một chút, vẫn là về phòng trả điện thoại cho Tô Tô

- “Nhanh như vậy đã gọi xong à?”

Lí Mộc lắc đầu: “Trẻ như thế này, chắc là ngủ rồi, nói sau vậy.”

Sau khi Tô Tô đi, Lí Mộc ngồi trên giường ngẩn người. Rõ ràng mới hơn chín giờ, lẽ ra lúc này cô chưa thể nào ngủ được... Tiếng còi tập hợp khẩn cấp vang lên, Lí Mộc đột nhiên hoàn hồn, nhanh chóng chạy xuống lầu

Huấn luyện dã ngoại rất nặng nhọc, mọi người đeo túi leo núi sau lưng. Vì là buổi tối, nên không thấy rõ đường dưới chân, mà đường núi lại có chút gập ghềnh, cho nên mọi người di chuyển có chút khó khăn.

Dọc đường đi Lí Mộc chẳng biết tại sao lại không có tinh thần tập trung, hoảng hốt hốt hốt không biết đang suy nghĩ cái gì. Đến một đoạn dốc, đồng chí đi trước Lí Mộc đột nhiên trượt chân lao đảo, cánh tay ngăn lại hung hăng đánh về phía sau. Nếu là bình thường, bằng tốc độ của Lí Mộc nhất định có thể tránh được, nhưng bây giờ tinh thần của hắn lại chẳng biết đang ở nơi nào, thế nhưng lại không tránh ra, chợt bị người bên cạnh gạt sang bên. Đúng lúc này một đồng chí phía sau không kịp thắng xe nên đụng vào hắn, vì vậy Lí Mộc hoàn toàn mất đi thăng bằng lao đảo ngã quỵ, tiếng kêu kinh ngạc vang lên khắp nơi, cuối cùng theo sườn dốc giữa núi lăn xuống.

Chân dốc có một khối đá nhô ra, chân của Lí Mộc hung hăng đập vào. Trong nháy mắt như nghe tiếng xương gãy giòn tang, Lí Mộc rên lên một tiếng, chỉ một thoáng mồ hôi rơi như mưa.

An Hảo mở mắt ra, chợt từ trên giường ngồi dậy, luống cuống tay chân. Hôm nay thế nhưng lại chẳng nghe tiếng chuông báo thức, xong đời, thế mà lại ngủ như chết, khẳng định là tới trễ rồi!

Tay sờ số dưới gối, lúc này mới phát hiện ra mình không ở đúng nơi – đập vào mắt là một mảnh trắng như tuyết.

Đầu có chút đau đau, cẩn thận nghĩ lại, nhớ đến chuyện tối qua. Chính là mình muốn đứng dậy gọi Chung Ý đi ăn cơm cùng, ai ngờ ngất đi. Như vậy nơi này hẳn là bệnh viện rồi. An Hảo xoay trái xoay phải, từ trong túi của mình đặt bên giường tìm được điện thoại di động – ra là hết pin tự tắt nguồn. Tìm ra sạc pin dự phòng cắm vào, vừa nhìn thời gian, thở dài một hơi nhẹ nhõm. Quả nhiên đồng hồ sinh vật của mình vẫn còn tồn tại, mặc dù ngày thường luôn phát huy không ổn định.

Cửa bị đẩy ra, người đến nhìn thấy An Hảo ngồi trên giường, sững sốt một chút sau nhàn nhạt hỏi: “Đã tỉnh rồi hả?”

An Hảo gạt đầu: “Là anh đưa tôi đến bệnh viện à? Cảm ơn anh.” Nhưng làm thế nào mà giờ này hắn vẫn còn ở đây, chẳng lẽ cả đêm không về mà ở lại nơi này chăm sóc cô?

Chung Ý đặt bữa sang trên tay xuống, nói: “Nếu như đói thì ăn ít đồ đi, bên cạnh có toilet.”

An Hảo đáp một tiếng, mặc áo khoác rồi xuống giường, đi toilet rửa mặt rồi trở ra, hỏi: “Đúng rồi, hôm qua tôi xảy ra chuyện gì sao?”

Chung Ý liếc cô một cái, hời hợt nói: “Đói nên chóng mặt.”

Ồi... Tay đang lấy bánh bao hấp ngừng lại, ho khan hai tiếng có chút xấu hổ. Là vì thế này mà nằm viện sao! Còn nằm phòng đơn thế này nữa! An Hảo thật muốn đánh người.

- “Còn nữa, phát sốt.”

“Ừ...? Tôi sốt á? Chẳng trách sao lại có chút nhức đầu cả người vô lực...” An Hảo nghĩ lại, không đúng, mình sốt lên, vậy hẳn là vì ngã bệnh nên mới ngất, người này thật là, càng nói càng đem hình tượng của cô hủy hoại!

Chung Ý liếc nhìn cô một cái, giống như biết đọc thuật nội tâm, nói: “Nguyên nhân chủ yếu là đói, phát sốt là nguyên nhân thứ yếu”

Miếng bánh bao hấp cắm ngang cổ họng An Hảo, hớp mạnh hai ngụm nước mới liềm mạng nuốt xuống. Không nói gì liếc nhìn Chung Ý một cái, hẳn chắc chắn là cố ý!

- “Cô cầm tình con heo sao? Quần áo ướt như thế cũng không biết thay, mặc đồ ướt sũng làm việc cả một ngày, là cô tình muốn cầm sao?”

- “À, tôi vốn không sao...”

Chung Ý hừ lạnh một tiếng, đem áo khoác của mình ném cho cô: “Mặc áo khoác của tôi trước. Tôi đã giúp cô xin phép nghỉ rồi, hôm nay cô không cần phải đến công ty đi làm, về nhà nghỉ ngơi đi.”

An Hảo cả kinh, sao thành ra thế này, chuyện cần tháng này của cô không muốn bị bay đo đâu! Vì vậy liền vội vàng lắc đầu: “Không cần không cần, hiện tại tôi thấy rất tốt, tinh thần sáng khoái...”

Lời nói còn dư lại vì ánh mắt lạnh lùng của Chung Ý mà phải nuốt vào.

“Tôi không muốn vì cô mà công ty bị đồn đãi là ‘ngược đãi nhân viên khiến đối đến chóng mặt’. Sau khi thu dọn xong thì đi xuống, ta đi trả phòng bệnh, rồi đưa cô về nhà.” Xoay người rồi đi không đợi trả lời.

An Hảo ngây ngốc đứng đó, lời nói chất đầy bụng nhưng một câu cũng không được nói.

Trên xe, An Hảo hỏi: “Xin hỏi tôi nằm viện tổn tất cả bao nhiêu? Tôi trả lại anh.”

Chung Ý liếc cô một cái, nói: “Trừ trực tiếp từ tiền lương là được rồi.”

An Hảo học máu, trong loại thời điểm này theo lẽ thường không phải bọn đàn ông đều rất lịch sự nói: “Không tốn bao nhiêu, không cần khách khí.” gì gì đó sao?! Người này làm thế nào lại không theo kịch bản đi! Ngược lại An Hảo cũng chẳng mấy đau lòng vì tiền, chỉ là cô luôn bị bọn đàn ông vây quanh lấy lòng, tên Chung Ý này khiến cô thỉnh thoảng phải nghi ngờ sức quyến rũ của mình, cho nên rất uất ức. Nhưng nghĩ lại tối qua vẫn là hắn đưa cô đi bệnh viện, kiên luôn làm tài xế cho cô, nhất thời lòng An Hảo trầm lắng lại.

Sau khi về đến nhà An Hảo lễ phép muốn mời Chung Ý lên ngồi uống chút coffee, Chung Ý liếc cô, nhàn nhạt nói: “Không cần.” Rồi giơ tay ném cho cô một bọc thuốc, cũng không đợi cô hỏi liền quay xe đi.

An Hảo uất ức cầm bọc thuốc, người này làm sao lại lần nào cũng là tốt bụng giúp một tay, nhưng lại khiến người ta có cảm giác như bị ép buộc!

Về đến nhà không bao lâu đã thu đến vài tin nhắn an ủi.

Chung Tình: Chị An phải bảo trọng thân thể! Em chờ chị hồi phục rồi trở về mời em ăn khuya nhé!

Tên nhóc này, chẳng lẽ coi cô như phiếu cơm dài hạn à?! An Hảo nhất thời kinh hãi, không ngờ mình đường đường là một An công chúa, thế nhưng cũng có ngày bị người ta xem thành kẻ ngốc mà chằm chằm!

Lưu mỹ nhân: An Hảo, em phải bảo trọng thân thể, nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, tôi rất lo lắng cho em.... (đăng sau giản lược một nghìn chữ)

Tiểu Tiểu: An Hảo, nhà ngươi hãy thành thật khai báo! Tranh thủ nhận xử lý khoan hồng của tổ chức! Anh đẹp trai chăm sóc người hôm qua có quan hệ với người như thế nào! Người đang có chính thể, sao lại thu thêm tiểu thiếp, hơn nữa vừa thu lại thu ngay một đôi hoa anh em! Người quá cay tay thật khiến người thần phần nộ rồi!

An Hảo liếc mắt xem thường, Tiểu Tiểu này học cái gì cũng chậm, chỉ có đi lung tung nói thành ngữ là thiên phú thượng hạng gây kinh người.

Cười một cái để trả lời sau, rồi nhào đầu lên giường nhắm mắt đi ngủ.

Tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm ngày hôm sau, vì bị bụng sôi lột rột mà tỉnh. Đã chóng không còn sốt, đầu cũng không còn đau, chỉ là có chút khốn đốn, tứ chi vô lực. Dĩ nhiên điều này cũng không ngoại trừ là vì ngủ quá nhiều. Hôm nay là thứ bảy nên An Hảo cũng không cần gấp, lảo đảo ngồi dậy đi ăn chút gì. Mới vừa uống đầy bụng đồng thuốc cảm, phòng làm việc trong quân đội của Lí Mộc gọi đến.

Tiểu Khương như đặc vụ hạ thấp giọng thần thần quỷ quỷ thông báo: “Chị dâu hôm nay có rồi không? Mau tới đây đi, chân Liên trưởng bị thương, gãy xương rồi, bảo là về trước khi kết thúc tập huấn!”

An Hảo cả kinh liền vội vàng hỏi chuyện gì đã xảy ra, Tiểu Khương chỉ nói hắn cũng không rõ ràng, hay là chờ cô tự mình tới hỏi đi. Vì vậy An Hảo không nói hai lời lập tức thu dọn chạy đi gặp Lí Mộc.

Xách theo bao lớn bao nhỏ, ghi danh ở cửa ra vào. Cậu nhân viên bảo vệ nhìn nụ cười ân cần của cô mà rợn tóc gáy. Mà thường ngày luôn canh chừng ở cửa, con chó Đại Hắc kia luôn hướng từng người ra vào tấn công tấn trách rống kêu loạn hết cả lên tỏ vẻ uy hiếp, hôm nay lại cùng con chó mẹ màu vàng đuổi nhau chơi đùa, thấy An Hảo đi vào cũng chỉ dụi dụi liếc cô một cái, rồi lại chạy đi chơi trò đuổi bắt tình yêu.

An Hảo cảm thấy nhìn thế nào cũng không hợp lý. Nghi hoặc này, chỉ có thời điểm cô đẩy cửa kí túc xá của Lí Mộc mới lấy được đáp án..

Thì ra, các sinh vật giống cái đối với kẻ địch có ý đồ xâm chiếm lãnh thổ, luôn có phản ứng nhạy cảm.

Hết chương 21.

22. Chương 22

Tô Tô ngồi trên băng ghế nở nụ cười, không biết đang nói gì đó với Lí Mộc, quay đầu nhìn thấy cô, dừng lại một chút rồi cười nói: “Cô An tới rồi sao? Mang nhiều đồ đến vậy, nhanh ngồi xuống đi.”

An Hảo khẽ cau mày, rồi lại lập tức cười như thân thiết, nói: “Mời cô Tô mau ngồi, cô ở xa đến là khách, đừng vội, muốn uống chút gì không?”

Tô Tô cứng đờ, lạnh lùng nói: “Không cần.”

An Hảo cười híp mắt gật đầu, nói: “Vậy cô cứ tự nhiên, đừng khách khí.” Sau đó từ bên cạnh lách người đi qua cô ta.

Lí Mộc ngồi trên giường nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc, hỏi: “Sao cũng đến?” Hắn vốn không nghĩ muốn nói cho cô biết, tránh làm cho cô lo lắng, nhưng có người không hiểu ý hắn, len lén nói cho cô biết.

An Hảo vừa cúi đầu nhìn đến cái chân bó thạch cao của hắn, nhất thời đau lòng không dứt. Tiến lên xem xét cẩn thận, mở miệng lần nữa thì trong giọng nói đã mang theo nước mắt: “Làm sao lại gãy xương?! Sao anh lại không cẩn thận như vậy, đau chết thôi...”

Lí Mộc vừa nghe giọng cô như thế liền có chút sợ, vội vàng giải thích: “Không có chuyện gì, vết thương nhỏ mà thôi, một chút là khỏi thôi.”

“Gãy xương còn bảo là chuyện nhỏ! Thương gân động cốt một trăm ngày! Trên người còn chỗ nào bị đau nữa không? Cho em xem nào!” Nói xong liền đi qua đòi thoát quần áo của Lí Mộc ra để nhìn.

Lí Mộc vội ngăn cô lại, lúng túng đỏ mặt nhìn Tô Tô, nói: “Đừng làm rộn, Tô Tô còn ở đây.”

An Hảo quay đầu nhìn Tô Tô một cái, gật đầu nói: “À, vậy chờ cô ấy đi rồi em xem.”

Tô Tô nghe vậy ngẩn ra, trong lòng chua xót không thể diễn tả. Xem An Hảo nhìn tới nhìn lui cái chân của Lí Mộc, nước mắt đảo quanh hốc mắt rồi, trong lòng thấy không thoải mái, vì vậy cười lạnh một tiếng: “Cô An cũng chuyện bé xé to rồi, chút chuyện như thế sao lại khóc rồi rít. Chúng tôi là quân nhân, thời điểm bị thương thế này thì tính gì, không giống cô gái được chiều chuộng như cô, sợ là chạm đến lại vỡ.” Cô ta nói cũng đúng, vì từ nhỏ cô ta và Lí Mộc đã sống quanh năm trong quân đội, sớm đem chuyện bị thương xem thường như cơm bữa rồi.

An Hảo nghe những lời này, lườm nguýt cô ta: “Cô Tô cảm thấy không sao cả, nhưng tôi lại thấy đây là chuyện lớn! Cọc gỗ là bạn trai tôi cũng chẳng phải bạn trai của cô, bản thân cô không thấy đau lòng, nhưng tôi lại đau đến muốn chết đây!”

Tiếng nói vừa dứt, Tô Tô liền thay đổi sắc mặt: “Ý cô là tôi không quan tâm Lí Mộc sao?!”

- “Tôi không có nói như vậy...”

“Cô chính là có ý này đúng không?!” Tô Tô chợt đứng lên, hung hăng nhìn chằm chằm An Hảo.

. QQ: *đập bàn đứng dậy* lưu manh à???

. An tỳ: *hùa theo* lưu manh hử?! Chấp nhé!

. Tô Tô:

Đột nhiên Lí Mộc đặt tay lên bả vai An Hảo, vô ý thức bày ra dáng tay bảo vệ, nói với Tô Tô: “Tô Tô đừng như vậy, An Hảo không có ý đó, cô ấy chỉ là quan tâm tôi mà thôi.” Lại quay đầu trấn an An Hảo: “Anh thật sự không sao, em đừng lo lắng, anh dưỡng thương rất nhanh.”

An Hảo gạt đầu một cái, bĩu môi nói: “Hừ, miễn cưỡng tin tưởng anh lần thứ nhất, về sau nhất định phải coi chừng, không bao giờ được để mình bị thương như thế này nữa!”

- “Ừm, tốt.”

- “Có câu nói thiếu gì phải bồi bổ cái này... Ừm, vậy hôm nay em muốn bắt đầu, mỗi ngày làm cho anh một phần móng heo hầm và canh xương!”

Lí Mộc cứng đờ, nhẹ giọng nói: “Không cần đâu...” Nếu bị người khác nhìn thấy hắn ngày ngày ôm móng heo mà gặm, đánh mất hình tượng quá rồi.

“Quyết định vậy đi! Một chút nữa em về làm rồi mang đến!” Cuối cùng Lí Mộc cũng bãi bỏ biểu tình, chấp nhận quyết định bữa tối của mình.

Tô Tô nhìn hai người trước mắt, bọn họ như sớm đã đắm chìm trong thế giới của bản thân, hoàn toàn quên mất còn có cô bên cạnh. Cô nhìn An Hảo làm nũng với hắn, giọng nói nhõng nhẽo như vậy vĩnh viễn cô cũng không bao giờ có. Nhưng Lí Mộc cũng rất vui vẻ, Tô Tô nhìn thấy niềm vui từ đáy lòng hắn toát qua đáy mắt, dung túng cô ta như thế, cô ta thay hắn quyết định cuộc sống, thần thái tự nhiên, giống như trời sinh bọn họ nên như thế.

Trong lòng khổ sở như nước sông tràn đầy trời đất, Tô Tô cũng chẳng nhịn nổi nữa, hấp tấp xoay người bước nhanh đi không nói một lời.

Lí Mộc bị động thái của Tô Tô làm cho có chút mơ hồ, vừa định gọi cô lại, An Hảo đưa tay véo vào cánh tay hắn một cái, đen mặt bĩu môi: “Sao, trước mặt em còn dám nhớ thương người phụ nữ khác hả?!”

- “Khụ, không phải, Tô Tô là bằng hữu của anh thôi...”

An Hảo giơ tay đánh lên tóc hắn, bộ dạng dương dương hủ hủ: “Hừ, em cảm thấy bản công chúa em đây xinh đẹp hiền lành vừa đáng yêu lại thêm dịu dàng hào phóng, so với cô ta tốt hơn! Cho nên về sau chỉ cho nhìn em thôi, biết chưa?”

Lí Mộc nhìn cô trẻ con như thế, không nhịn được mỉm cười.

An Hảo cổ vờ tức giận: “Hừ, lúc đi đồng ý với em thế nào? Không phải em bảo muốn anh cách xa hai mét với tất cả các sinh vật không phải giống đực sao? Còn ở gần cô ta như thế? Cẩn thận em lấy gia pháp phục vụ!”

“Anh bị thương là do Tô Tô đưa về, không có biện pháp...” Lí Mộc bất đắc dĩ nhìn cô.

“Cái gì? Cô ta đưa anh về?! Cô ấy chạm vào chỗ nào rồi? Không được, em muốn khử độc!” Nói xong liền đưa tay lên người Lí Mộc dùng sức mà sờ “Có chạm vào cánh tay hay không? Chà lau nè! Lưng đâu? Eo đâu? Ủa, em mặc kệ, đi như vậy khẳng định là lưu lại mùi vị! Hừ! Em muốn khử độc toàn diện!”

Tay nhỏ bé của cô dạo chơi khắp nơi trên người hắn, Lí Mộc quẫn bách mặt đỏ nhuốm màu tình dục. Một phát bắt được tay cô, lại không dám dùng sức lực sợ làm cô đau, khẩn trương nói chuyện đến độ bắt đầu cà lăm: “Đừng! Đừng làm rộn!”

An Hảo như đang muốn tình sổ sách nợ nần với hắn, nhìn chăm chăm mặt Lí Mộc rồi như đột nhiên nhớ đến gì đó, “A” lên một tiếng rồi nhanh chóng lẩn tới hôn lên mặt hắn một cái: “Còn cái mặt cũng muốn trừ độc!”

Lí Mộc dở khóc dở cười, không dám nhìn cô, trong miệng thì bảo đừng làm rộn, nhưng nụ cười trong mắt càng lúc càng nhiều.

An Hảo ngoảnh đầu lại, nhìn thấy túi đồ của Tô Tô, mặt đen lại, tránh tay của Lí Mộc ra rồi đi qua xách túi đồ lên, nói: “Hừ, cô ấy mua? Không cho ăn!”

- “Thức ăn mà...”

“Em cũng có mua cho anh này, chẳng lẽ anh muốn ăn đồ của người phụ nữ khác...?” An Hảo liếc hắt, Lí Mộc lập tức ngậm miệng.

An Hảo xách túi đồ định mở cửa ra ngoài vứt bỏ, lại gặp phải Tiểu Khương đang làm kì đà cản mũi do dự đứng ở cửa không biết có nên đi vào hay không, hắt vờ nhìn thấy túi đồ trên tay An Hảo, cười hỏi: “Chị dâu, cho bọn em ăn sao?”

An Hảo cười híp mắt: “Ngoan, cái này không thể ăn, có độc.”

- “Khụ, sao thế được...”

- “Có virus thật đấy”

- “Ếc...”

- “Siêu virus ăn vào sẽ không tìm được bạn gái”

Tiểu Khương ngoan ngoãn ngậm miệng, An Hảo hài lòng gật đầu: “Tôi vứt cái này đi, trong nhà còn một phần, mọi người có thể ăn.”

Tiểu Khương nhất thời sáng tỏ, phần này có lẽ là do cô Tô mua đến. Vụng trộm nghiêng mắt nhìn Lí Mộc một cái, chặc chặc, thì ra là Liên trưởng bị vợ quản nghiêm...

Lí Mộc nhìn An Hảo đi vứt đồ trở lại, hỏi: “Mấy ngày nay thế nào? Buổi sáng có muộn làm không?”

An Hảo lập tức nhào đến khóc thút thít: “Cọc gỗ, nhà chúng ta thật một ngày không thể không có anh, không có buổi sáng gọi - giường, em cảm thấy rất tịch tịch rất tịch tịch đó!”

Gọi - giường...?!

Nhìn vẻ mặt của Lí Mộc phức tạp cực kì, An Hảo thản nhiên: “Gọi em rời giường thôi mà, người chồng nào cũng phải học.”

Lí Mộc tăng hắt một cái, đổi đề tài: “Hôm trước ở thành phố S trời mưa to, ở đây có mưa không?”

- “Dạ, có mưa chứ! Đáng thương cho em lúc đó đang đi trên đường, bị dính mưa luôn!”

- “Có bị cảm không? Đã uống thuốc chưa?”

An Hảo suy nghĩ một chút, dù sao bệnh cũng đã tốt hơn, nên cũng không cần thiết phải nói cho hắt kéo khiến hắt lo lắng, vì vậy cười híp mắt gật đầu: “Dĩ nhiên là không có việc gì, không xem em là ai à, thân thể nào yếu ớt như vậy!”*

Sau khi An Hảo từ quân đội trở về, nhanh chóng mua móng heo cùng sườn về nhà, gọi điện thoại quấy rầy Phương Nam để cô ấy qua điện thoại mà chỉ đạo mình làm canh xương. Sau khi hóng nát hai nồi, rồi cuộc canh cũng có thể ăn, lại vội vàng mang đi cho Lí Mộc.

Hộp canh xương đầy tràn, không đầy mấy phút liền nằm bên trong bụng của Lí Mộc. An Hảo ôm mặt ngồi bên cạnh cười híp mắt hỏi: “Thế nào, ăn ngon không?”

Lí Mộc gật đầu liên tục.

- ”Hắc hắc, em tự làm đấy

”

Lí Mộc lại gật đầu một cái.

An Hảo lại cường điệu lần nữa: “Em tự mình làm!”

Lí Mộc nhìn cô có chút khó hiểu: “Anh biết rồi.”

An Hảo nhất thời buồn bực, lăm bầm nói: “Vậy sao anh không khen em”

Lí Mộc bị sắc mặt chút, nhìn dáng vẻ uất ức của cô mà đỡ khóc đỡ cười, vì vậy cố nghiêm túc nói: “Uống rất ngon, cảm ơn em, làm tốt lắm.”

An Hảo nhất thời hài lòng, lại đem một cái hộp thức ăn khác đẩy tới trước: “Ăn móng heo đi!”

- “Cái này không cần đâu, anh không đói bụng...”

- “Không đói bụng cũng phải ăn, đây là vì để cho anh chóng lành nhanh hơn! Mau ăn đi, em nhìn anh ăn.”

Lí Mộc rồi rầm khó khăn cầm cái móng heo lên, thế nào cũng không xuống miệng được. Hắn vốn ít ăn những thứ dầu mỡ thế này, huống chi bộ dạng trước mặt cô ôm móng heo gặm, thật sự có chút... Dưới ánh nhìn soi mói nóng hừng hực của An Hảo, Lí Mộc đành độc ác cùi đầu cắn một cái. Chắc, thật nhiều dầu....

An Hảo ở bên cạnh ôm mặt, nhìn bộ dạng gặm móng heo của Lí Mộc, cười đến thỏa mãn, thỉnh thoảng còn cầm khăn giấy giúp hắn lau lau dầu mỡ nơi khóe miệng.

Ngoài cửa, Tiểu Khương cầm đầu mọi người nhìn Liên trưởng thường ngày nghiêm túc lạnh nhạt, hôm nay dưới dâm uy của chị dâu mà ôm móng heo thở hổn hển hổn hển gặm, mặt dưới móng heo mà đỏ ửng đầy tình thú, rồi rít nén cười ghen đến nội thương. Eo ơi, Liên trưởng mặt sắc của bọn họ trong này, rõ ràng là vừa nghe nói gì đó mà xấu hổ sao!

#

Giữa trưa ngày thứ hai, An Hảo vừa muốn mang canh xương cùng móng heo cho Lí Mộc, liền nhận được cuộc gọi lạ.

- “An Hảo à, con hãy thành thật với mẹ, có phải có bạn trai rồi không?”

- “Á, mẹ đổi số điện thoại rồi sao? Sao lại không nói với con?”

- “Mẹ đây không phải đã gọi cho người sao? Nhanh trả lời vấn đề của mẹ”

- “Khụ... Làm sao mẹ biết?”

- “Mẹ biết ngay mà!! Ôi, con bé chết tiệt kia, có bạn trai thế nào mà lại không nói cho trong nhà biết hả?”

- “Mẹ, là con không kịp nói chứ sao?”

- “Các con lui tới bao lâu rồi?”

- “Hơn một tháng thôi...”

“Cài gì? Ngần như vậy!” Mẹ An nhất thời nóng lòng, con bé đáng chết, mới lui tới hơn một tháng làm sao lại dám làm chuyện đây... Nếu không phải ngày trước đột nhiên muốn gọi cho cô, sợ là không biết còn bị lừa gạt bao lâu! “Các con đã phát triển đến nay... Cái đó nông nổi như vậy, nhất định phải mang về nhà cho ba mẹ gặp một chút, biết không?”

- “Ôi con biết, con vốn cũng muốn giới thiệu anh ấy với mẹ, chẳng qua là gần đây công ty qua 1 bận rộn, anh ấy cũng xảy ra chút việc, cho nên tạm thời không rảnh trở về thôi.”

- “Vậy nếu không mẹ và ba con đi qua nhìn người một chút?”

- “Ừa, mẹ gấp cái gì chứ, sơ con bị người ta bắt cóc sao? Gần đây thật không được, nếu không trước chờ con cùng anh ấy bàn qua một chút, xem lúc nào thích hợp thì lại nói sau được không a?”

Thế nào lại không bị bắt cóc đây? Sợ là cũng bị người ta ăn vào trong bụng cũng nên! Mẹ An trong lòng gấp gáp.

- “Vậy các con thương lượng một chút, càng nhanh càng tốt nhá!”

An Hảo gác điện thoại mà có chút rầu rĩ. Chân Lí Mộc bị thương không biết lúc nào lành hẳn, ba mẹ lại gấp gáp muốn gặp hắn như vậy. Nhưng mà, cô lại không biết hắn có nguyện ý gặp ba mẹ cô không...

Hết chương 22.

23. Chương 23

Mặc dù An Hảo cũng muốn mau đưa Lí Mộc đi gặp ba mẹ một chút, nhưng dù sao hấn cũng là quân nhân, xin nghỉ đã là khó, huống chi hôm nay lại còn bị thương, vì vậy khuyên can mãi, ba mẹ An mới đồng ý trước cứ để bọn họ chung đụng một thời gian xem sao.

Ba mẹ bên kia mặc dù trấn an dịu xuống, nhưng bang bạn bè lại không đồng ý. Chủ nhật này, Lâm Nhiên đi công tác không có ở đây, Liễu Song bị chồng cưỡng chế không cho ra cửa mà nằm nhà chờ sinh, vì vậy An Hảo và Lâm thiếu cùng đi đến nhà Phương Nam, ba người mở một tổ hội nghị nhỏ.

Phương Nam từ khi kết hôn, liền bị Lâm Nhiên cưỡng chế đến cơ hồ cuộc sống không thể tự lo liệu. Thế nhưng về nhà, đi không có ở đây, Lâm Nhiên cũng không có, hai khách tới thăm lại là một đại thiếu gia một đại tiểu thư, cái mông ngồi trên ghế sofa mãi chưa thấy người thức dậy. Vì vậy cô bị buộc trở về kiếp sống nha hoàn đáng thương, bưng trà dâng nước hoa quả cho bọn hấn, xong rồi còn phải gọt trái cây cho hai vị đại gia này.

“An công chúa, cậu phải an bài cho chúng tớ gặp mặt hấn một lần. Dù gì cậu cũng là do tớ che đậy vài chục năm, hấn lại cứ dễ dàng như vậy mà đem cậu vật về, phải cho tớ một câu trả lời thỏa đáng chứ!” Phương Nam bên này vừa gọt được một miếng bọn người kia lại ăn một miếng, phối hợp ăn ý đến khiến cô đành yên lặng mà rơi lệ.

Lâm thiếu dùng tấm ghim một miếng táo ném vào miệng, cải chính cô: “Không phải người ta vật An công chúa về, mà là An công chúa phí hết tâm tư ngã vào lòng người ta!”

An Hảo tiện tay cầm quả táo làm lựu đạn ném qua: “Xê ra một bên đi, tôi thích!”

Lâm thiếu giơ tay lên dễ dàng tiếp được, quay đầu lại cho công trình gọt vỏ trái cây của Phương Nam thêm một gánh nặng: “Vâng vâng vâng, trong mười tám loại võ nghệ cô đứng hạng ba”

Phương Nam bày đầu ngón tay ra đếm: “Dao, thương, kiếm...”

“Lâm chim công! Người tự đâm đầu vào chỗ chết đúng không?!” An Hảo vỗ lể, giành lấy cái dao trong tay Phương Nam.

Lâm thiếu vừa nhìn thấy đã lập tức không có cốt khí đầu hàng: “Á dừng! An công chúa, tôi sai rồi không được sao? Thứ ba chính là tôi, bạn trai cũng đã có rồi, phải thực nữ dịu dàng...”

An Hảo múa múa dao găm trước mặt hấn khoa tay múa chân: “Cút một bên đi, dịu dàng cũng phải nhìn xem là đối với người nào!”

Đang lúc ấy thì điện thoại di động vang lên, An Hảo liếc mắt nhìn dây số vội vàng nhận, giọng nói đầy dịu dàng ngọt ngào tựa như rót mật vào trong vạc: “Dạ, em đang ở nhà bạn, anh hôm nay có khá hơn không? Xế chiều em sẽ đi đưa canh cho anh, yên tâm hôm nay không có canh xương, em vừa học canh gà hầm cách thủy với súp nấm. Vâng, được rồi, anh chú ý thân thể nhé...”

Gác điện thoại sau một chuỗi ồ ơ ọ, quay đầu nhìn Phương Nam và Lâm thiếu, hai người đang khắp nơi tìm thùng rác để ới.

An Hảo lắc lư cái dao gọt trái cây trong tay, giọng nói kéo dài trầm bổng du dương: “Tìm cái thùng rác à? Nơi này có dao găm đây, một dao đi xuống thẳng cái họng của các người gọn gàng hơn nhiều!”

Phương Nam vội nhảy cách xa ba mét: “An công chúa không thể như vậy, bọn tớ nhưng cũng là công dân Trung Hoa tốt, cậu không thể phân biệt đối xử như vậy...”

Lâm thiếu lắc đầu: “Không không không, vẫn là cô đối xử với chúng tôi như bây giờ thì tốt hơn. Tôi thật quá bội phục vị huynh đệ kia, chuyện này cần bao nhiêu là động lực, mới có thể mỗi ngày lạnh nhạt tiếp nhận loại hình tàn phá tinh thần này...”

- “Cút cút cút, các người thì biết cái gì? Hiện tại tuy cọc gỗ nhà tôi bên cạnh nhưng vây quanh lại là tình địch có một nửa là nữ nhưng lại không phải nam, tại thời điểm này tôi phải phát huy sức quyến rũ phái nữ dịu dàng của mình, dù chết cũng phải đem tình địch đá lên sao Hỏa xa xôi chứ!”[/b]

Phương Nam ngơ ngác chỉ Lâm thiếu: “Lâm chim công, không ngờ còn có loại ham mê này...”

- “Cút sang bên đi! Bản thiếu gia thế nhưng đáng người hoàn mỹ thuần gia! Loại nửa nữ không nam này rõ ràng là nói cô rồi! Cô thật to, thế nhưng dám công Lâm Nhiên trèo tường*!”

đồng nghĩa với hồng hạnh vượt tường ~> ngoại tình

An Hảo nâng trán, tại sao bên cạnh tôi lại nhiều kẻ giới tính không rõ như vậy...

- “An công chúa, rốt cuộc lúc nào cậu mới có thể dẫn hần đi gặp nhà mẹ đẻ hả?”

- “Đúng là, cô dâu xấu sớm muộn gì cũng phải gặp mẹ chồng, mau mang ra ngoài cho thấy ánh sáng đi, nghẹn dưới lòng đất nên nổi mốc luôn rồi đấy.”

“Chờ tớ cùng anh ấy thương lượng qua một chút, xem anh ấy lúc nào thì có thể xin phép nghỉ.” Xem đã đến giờ, An Hảo đứng dậy cầm túi xách muốn đánh đạo trở về phủ: “Tớ phải đi rồi, còn phải về nhà nấu cháo gà.” Thuận tay xách Lâm thiếu đứng lên “Anh cùng tôi đi mua thức ăn.”

- “Không phải chứ, nghĩ bản thiếu gia phong hoa tuyết đại (phong cách tuyệt diệu đại mỹ) như thế này, cô cũng muốn tôi đây làm nô dịch theo cô xách đồ à?”

- “Người đàn ông phong hoa tuyết đại, không thể đi theo phụ nữ hào phóng cả thể, cũng chỉ là mảnh vụn!”

- “... Phụ nữ các người cũng quá tàn nhẫn! Đây là tra tấn tam trọng, tinh thần, thể xác cộng thêm kim tiền nha!”

An Hảo nhướn mày lên: “Hừ, đối với bọn đàn ông nhân từ, chính là tàn nhẫn với chính mình! Phụ nữ, xuống tay nên hung ác một chút!”

- “.. Vậy sao cô không để cho binh ca ca nhà cô cà thẻ cho cô?”

An Hảo nháy mắt mấy cái, vuốt tay, dáng vẻ cực kỳ vô tội: “Anh ấy tự nhiên có nhiệm vụ của anh ấy ~~ Uống canh tôi làm!”

- “... Mẹ nó, đồ hám sắc không nhân tính! An công chúa, cô cho hần tắm bể hơn một tháng, ngày ngày làm canh đại bổ, hần cũng không còn...ừ hử?”

- “Cái ‘ừ hử’ là ý gì?”

“Tớ biết này!” Phương Nam giơ tay giành đáp, mắt sáng lấp lánh “Là..hần sẽ không hóa sói ăn cậu chứ?”

- “Cút đi! Cọc gỗ nhà tớ ngoan không biết bao nhiêu, nắm tay cũng đã là ý tứ không tốt rồi, cậu cho rằng sẽ lưu manh như hai người à?”

Phương Nam và Lâm thiếu liếc mắt nhìn nhau, song song hoài nghi: “Thật hay giả? Chuyện này... Là cô không phải phụ nữ, hay vẫn là hần không phải đàn ông...”

- “Cút nữa! Điều này nói rõ cọc gỗ nhà tôi quan tâm tôi chứ sao? Đâu mà nhìn thấy mỹ nữ là tình trùng liền muốn nhào lên óc!”

Phương Nam sờ cằm, quan sát cô từ trên xuống dưới, trong ánh mắt chứa đầy hoài nghi: “Vậy cậu liền... Không muốn đem hần đựng ngã à?”

An Hảo ngẩng đầu giơ tay làm hình dạng thiên nga giang cánh, thì thầm lời xướng ca: “...Tớ tin chắc nước chảy đá mòn mới là chính xác nhất! Lương tình nhược thị cứu trường thì, hựu khởi tại sớm sớm chiều! Vui thích trên thân thể, so ra được nơi nào vượt hơn tinh thần kết hợp?!”

Im lặng sau vài giây, hai tấm đệm dựa cùng nhau bay tới: “Nôn... Là cô nghĩ muốn đựng ngã lang quân cơ mà binh ca ca không nghe lệnh thì có!”

An Hảo từ trên ghế salon bò dậy sửa tóc tai, mắt nhìn về phía trước tay nắm lại thành quyền: “Tớ tin chắc, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về người kiên trì đến cuối cùng!”

- “... Cô là chỉ cô thành công đựng ngã hần hay là hần thành công chống cự cô?”

- “...== Vậy trước tiên mời các người chết trước được không?”

Lâm thiếu làm người tốt đến cùng, không chỉ cùng An Hảo mua thức ăn nấu canh, còn một đường mang vô đi gặp tình nhân ca ca ~ dĩ nhiên, cũng muốn thỏa mãn tính nhiều chuyện một chút của mình.

Nhưng An Hảo không cho hắn cơ hội này, vừa xuống xe liền như môđt dạng đuổi hắn như đuổi gà, phát tay với hắn một cái, vui vẻ ở cổng lớn kí tên rồi bay vào trong.

Lâm thiếu không biết xấu hổ cũng muốn len lén đi theo vào, nhưng ai biết chiến sĩ trẻ đứng gác cửa anh tuần nghiêm túc vô tình đem hắn đẩy ngã ra bên ngoài, mặc hắn nói gì cũng không chịu

buông người, Lâm thiếu đành biệt khuất: “Tại sao An Hảo có thể vào tôi lại không thể vào?”

Chiến sĩ trẻ liếc nhìn hắn một cái, tức giận trả lời: “An tiểu thư đó là người nhà của quân nhân chỗ chúng tôi!”

- “Ặc, vậy tôi cũng là người thân của người nhà của quân nhân...”

Lâm thiếu vừa nói dứt câu, đã cảm thấy ánh mắt của chiến sĩ trẻ đối diện nhìn hắn có thể so với AK747 rồi.

Người thân...?! Chiến sĩ trẻ quan sát hắn từ trên xuống dưới một lần, cung tay lên: “Xin ngài mau rời khỏi, nơi này không cho phép lưu lại kẻ bồi hồi!” Một tên đại lão gia dung mạo còn đẹp hơn con gái, quả thật là mầm mống gieo họa! Hừ, liều chết dây dưa quần lấy chị dâu của chúng ta, cho người vào mới là chuyện xấu!

Lâm thiếu thất bại, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng rời đi. Vừa mới chuyển thân đi vài bước, chiến sĩ trẻ lại gọi hắn, Lâm thiếu vui mừng, còn tưởng hắn đổi chủ ý rồi, ai ngờ chiến sĩ trẻ hướng hắn trầm bổng du dương mà đầy thâm ý nói: “Vị tiên sinh này, Liên trưởng chúng tôi đã liên tục ba năm liền đứng nhất cuộc thi so tài cảnh sát vũ trang!” Âm thanh vang vang có lực, ánh mắt lơ lửng: người đơn bạc như người, hừ...

“Pằng”, một câu nói trúng ngay tâm địch!

... Trầm mặc hồi lâu, Lâm thiếu ôm trái tim tan vỡ vì bị xem thường yên lặng bỏ đi...

Liên tục nhiều ngày nay ăn canh móng heo, Lí Mộc bị bổ đến thiếu chút nữa là máu mũi giàn giụa. Ngay cả Tiểu Khương ở cùng hắn, hôm nay vừa nghe đến tên món đó cũng đã muốn ói. Nhưng tuy vậy, mỗi lần An Hảo đưa canh móng heo tới, Lí Mộc còn chưa kịp đổi màu tím đã liền dưới ánh mắt vui mừng của An Hảo mà ăn sạch sẽ toàn bộ.

Mỗi khi như thế, Tiểu Khương liền cực kỳ sùng kính Liên trưởng của bọn họ: dũng sĩ chân chính, dám một tháng liên tục trực diện với móng heo, thập toàn đại bộ!

Lần này cũng không ngoại lệ, An Hảo sau khi nhìn hắn ngoan ngoãn ăn hết toàn bộ canh, cười híp mắt nói: “Cọc gỗ, em với anh thương lượng chút chuyện này được không?”

- “Chuyện gì?”

An Hảo đưa tay thu dọn hộp thức ăn: “Chúng ta cũng bên nhau một đoạn thời gian rồi, đi gặp bằng hữu của em được không? Phương Nam và Lâm thiếu muốn gặp anh một chút...”

Lí Mộc gật đầu, theo An Hảo cầm lấy hộp thức ăn, cầm đến bồn rửa tay để rửa: “Được.”

An Hảo đi theo sau hắn vui vẻ hỏi: “Vậy thì quyết định thứ bảy tuần sau được không? Bọn họ đều có thời gian, chúng ta cùng ra ngoài ăn một bữa cơm, được chứ?”

Lí Mộc tay đang rửa chén chợt dừng lại, cau mày nói: “Thứ bảy tuần sau, đại khái là không được...”

- “Sao vậy? Anh có nhiệm vụ à?”

- “Cũng không phải, là trong nhà điện thoại đến, nói là thân thể ba anh không được tốt, nhập viện rồi, để cho anh tuần sau xin nghỉ về nhà.”

- “Hả? Bác trai bị bệnh? Nghiêm trọng không? Vậy anh mau về nhà xem, môđt chút, ăn cơm cái gì thì nói sau. Đúng rồi, có muốn mua chút gì mang về không? Ngày mai em sẽ đi chuẩn bị một chút.”

Lí Mộc hé miệng cười cười: “Không có việc gì, em không phải vội, ba anh là bệnh cũ mà thôi, trong nhà có đủ, không cần mua đồ.”

An Hảo giận hằn: “Sao mà giống được! Trong nhà mua có thể so với anh mua sao? Đây không phải là quà mà là tâm ý!”

Lí Mộc nhìn bộ mặt nghiêm túc của cô, khẽ cười, gật đầu nói: “Vây thì tốt, em xem mua một chút thôi.” Dừng một chút, cúi đầu nói “Chuyện này, bây giờ không tiện đưa em về nhà chào bọn họ, chờ ba anh khỏi bệnh, anh liền đưa em đi gặp họ, được chứ?”

An Hảo ngẩn ra, một hồi lâu sau mới phản ứng được, trong nháy mắt liền đỏ mặt, khó mà nhẫn nại gật đầu: “Được”

Ánh mặt trời từ trên tường bỏ qua, hôn lên gò má trắng nõn trong suốt của cô.

Lí Mộc nhìn người trước mắt, đáy lòng cảm thấy tràn đầy hạnh phúc, lần này trở về thì cùng trong nhà nói ~ hần gặp được người hần muốn kết hôn.

Hết chương 23.

24. Chương 24

Ngày hai mươi sáu tháng ba âm lịch, khí trời nắng ráo sáng sủa, ánh nắng mặt trời rực rỡ tựa như bạc vụn. Trên lịch nói ngày hôm nay, thuận lên đường, thuận giá thú.

Chân của Lí Mộc vẫn chưa hoàn toàn tốt, cũng không dám đi bộ, ba Lí cho người đến quân đội đón hần về nhà. Xe đến Kinh Thành, nhưng lại không đi về hướng Lý gia, Lí Mộc hỏi: “Trực tiếp đến bệnh viện sao?”

Tài xế Tiểu Sử chỉ cười cười chứ không đáp lời.

Một lát sau, xe dừng lại trước nhà hàng Ngũ Tinh Đại Tửu, Tiểu Sử đỡ Lí Mộc xuống xe, nói: “Quân trưởng cùng phu nhân đều đang ở bên trong đợi ngài, mau vào đi thôi.”

Lí Mộc không được giải thích đã bị một nhóm người ủa tới mang vào nhà hàng, lại bị lôi vào một cái phòng, bên trong chuẩn bị toàn lễ phục màu trắng. Lí Mộc trầm mặt hỏi người bên cạnh: “Đây là chuyện gì?”

“Ôi, trước ngài dừng hỏi, thay quần áo đã nhé? Thời gian sắp không kịp rồi!” Nói rồi cũng không chờ Lí Mộc cự tuyệt, đám người liền ba chân bốn cẳng giúp hần thay quần áo sửa sang lại tóc. Sau khi giải quyết tất cả xong lại lôi hần đi ra ngoài, Lí Mộc không đi: “Trước tiên phải nói cho rõ ràng chuyện gì xảy ra, ba tôi không phải đang nằm viện sao? Tới chỗ này làm gì? Nhà ai có chuyện lớn muốn mời khách à?”

Đám người nhất thời hai mặt nhìn nhau, thử dò xét hỏi: “Ngài còn không biết?”

“Biết cái gì?” Lí Mộc không giải thích được.

- “Chuyện này... Nếu không, ngài vẫn nên vào trước đi, quân trưởng và quân trưởng phu nhân đều ở bên trong rồi, ngài tự mình hỏi cho rõ?”

Trong lòng Lí Mộc trầm xuống, có một loại dự cảm không tốt, vì vậy ttầm mặc gật đầu, mặc ọi người đỡ mình vào đại sảnh khách sạn. Vừa vào cửa, trang sức hoa lệ phô trương, nam nữ áo mũ chỉnh tề, vừa thấy hần đã rồi rít đi lên cười chúc mừng.

Nơi xa, Tô Tô một thân xinh đẹp váy dài chấm đất, cùng ba mẹ hần đang mặc lễ phục đứng cạnh nhau mỉm cười nhìn hần. Giữa đại sảnh bày một bó hoa khổng lồ, phí trên có vài chữ to: “Chúc mừng tiệc đính hôn của Lí Mộc tiên sinh và tiểu thư Tô Tô.”

Chỉ một thoáng, trong đầu Lí Mộc một mảnh nổ tung.

An Hảo

An Hảo

An Hảo

Trong đầu chỉ duy một cái tên vang lên, lần sau so với lần trước càng chạm và tim mãnh liệt hơn.

Lí Mộc ngẩng đầu nhìn bọn người chào đón, vẻ mặt lạnh nhạt xa cách.

Mẹ Lý đi tới lôi kéo tay của hắn, nhẹ nhàng vỗ, khuôn mặt vui mừng: “Con ngoan cuối cùng cũng về, nhanh lên một chút bồi Tô Tô đi mời rượu đi.”

Lí Mộc rút tay về, nhìn ba: “Ba, không phải ba ngã bệnh phải nằm viện sao?”

Khuôn mặt khó được tươi cười của ba Lý giờ lại cứng đờ.

Mẹ Lý vội xen vào nói: “Ba con gần đây thật không khỏe, mấy ngày trước nằm viện, bác sĩ nói ba con không chịu được kích động. Chỉ là con trở về là tốt rồi, ba con vừa mở vui trong lòng, bệnh cũng đỡ hơn.”

Lí Mộc lạnh lùng gật đầu, lại quay nhìn Tô Tô, ánh mắt trầm ngâm: “Cô có gì muốn giải thích với tôi không?”

Tô Tô ngược mắt nhìn người đàn ông anh tuấn, mím chặt môi không nói lời nào. Hắn là người mà từ nhỏ mình đã mơ ước, nhưng mình cũng không nghĩ muốn lừa dối hắn chỉ một ít. Cô làm thế nào nói với hắn đây? Nên nói cái gì? Chú và dì đã đưa ra lời đề nghị này, lúc bắt đầu cô cũng phản đối. Tô Tô là ai? Từ nhỏ cũng ưu tú hơn so với người khác, kiêu ngạo hơn so với người khác. Cô làm thế nào mà cam tâm dùng phương thức này để có được hắn? Cô muốn toàn tâm toàn ý hắn đều thuộc về cô, mà không phải thông qua lừa gạt cùng với thủ đoạn áp đặt.

Nhưng, hôm nay cô còn lựa chọn nào khác sao? Cô sợ, kể từ khi An Hảo xuất hiện, cô không còn tự tin rằng có thể nắm chắc Lí Mộc nữa, cũng không dám chắc cô có thể đoạt lại. Cô thật sự quá quan tâm, quá sợ hãi, cho đến giờ dùng cách này, dù phương pháp có khiến cô khó chịu, cô cũng nhất định phải giữ hắn ở lại.

Thế nhưng, có thể nói cho hắn biết sao?

An tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn hồi lâu, Tô Tô lắc đầu một cái, con ngươi đen như mực của Lí Mộc trông rõ đượm thất vọng, lòng trầm xuống, lòng bàn tay nắm chặt đầy mồ hôi lạnh lẽo.

Mọi người trong đại sảnh thấy cả gia đình này giằng co, không khí cũng không quá dung hiệp cho lắm, nên cũng không ai dám tùy tiện đáp lời. Đang lúc ấy thì, một cánh tay ôm cổ của Lí Mộc, Tần Túc Nguyên cười hì hì tiến tới: “Người anh em, cuối cùng chủ nhà cũng ra sân rồi à? Khiến bọn tôi đợi thật khổ.”

Mẹ Lý vừa thấy hắn xuất hiện, trong lòng thở nhẹ, nói với Tần Túc Nguyên: “Tiểu Tần à, con và Lí Mộc đã lâu không gặp rồi phải không? Các con trước đợi một chút có được không?” Ánh mắt nhìn hắn cũng không che giấu tí nào ý tứ nhờ vả.

Hai người đến một góc an tĩnh, nhìn mặt thối của Lí Mộc, Tần Túc Nguyên vỗ hắn một cái: “Làm gì vậy? Ngày đại hỉ, sao nhìn như về chịu tang vậy?”

Lí Mộc đẩy hắn ra, lạnh lùng hỏi: “Cậu cũng đã biết sớm, lại theo chân bọn họ gạt tôi?”

Tần Túc Nguyên vội gơ tay chỉ lên trời: “Tôi thề, tôi đúng là tới đây trước, nhưng tôi cũng không biết còn có chuyện thế này. Ba mẹ tôi bảo là con trai của một vị chiến hữu già của họ làm tiệc đính hôn, là nhà ai họ cũng không nói với tôi. Tôi gần đây cũng có chút chuyện phiền, ở đâu ra mà đi giúp bọn họ lừa cậu? Hơn nữa, dựa vào tình cảm của chúng ta, nếu có lừa gạt, tôi cũng nhất định giúp cậu lừa bọn họ!”

Sắc mặt Lí Mộc đen lại khe khẽ trở nên hòa hoãn, gật đầu nói: “Nếu như vậy, tôi liền đi ra ngoài nói rõ với bọn họ.”

Hắn vừa muốn đi, Tần Túc Nguyên đã vươn tay kéo lại: “Người anh em, cậu muốn làm gì? Cậu trước đừng xúc động, cậu xem nơi này nhiều quan khách như vậy, cậu ra ngoài đó làm gì, lão Lí nhà cậu đã mất mặt lắm rồi. Hơn nữa Tô Tô dù gì cũng còn trẻ, ba mẹ của người ta cũng đang ở đây, cậu làm vậy mặt mũi gia đình người ta để đâu?”

- “VẬY CẬU BẢO TÔI PHẢI LÀM THẾ NÀO? CHẴN LẼ TÔI PHẢI YÊN LẶNG CHO BỌN HỌ TOẠI NGUYỆN À, ĐÍNH HÔN VỚI TÔ TÔ À? ĐẾN LÚC HỦY BỎ HÔN ƯỚC KHÔNG PHẢI CŨNG MẤT MẶT NHƯ NHAU CẢ THÔI SÀO?”

- “Cho nên chúng ta phải bàn bạc kĩ hơn đúng không?”

Tần Túc Nguyễn vừa dứt lời, người dẫn chương trình cũng cầm micro đứng lên bục: “Các vị khách quý, vô cùng cảm ơn mọi người đã đến tham gia ngày đính hôn của Lí Mộc tiên sinh và tiểu thư Tô Tô! Chúng ta hãy cho hai nhân vật chính hôm nay một tràng pháo tay nhiệt liệt mời hô lên lễ đài!”

Sắc mặt Lí Mộc nhất thời trầm xuống: “Bàn bạc kĩ hơn? Kế hoạch kế tiếp của bọn họ nên là trực tiếp trói tôi vào động phòng cho rồi!”

Tần Túc Nguyễn hung hăng dậm chân một cái, nơi nào tìm tên dẫn chương trình rách này vậy, không có mắt nhìn tình huống à! Đây không phải là buộc tên đầu gỗ Lí Mộc này trở mặt sao!

Lí Mộc bây giờ không để ý đến vỗ tay của mọi người, cũng không để ý đến Tô Tô đang đứng ở đó chờ hắn, đi thẳng về phía ba mẹ của mình và ba mẹ của Tô Tô, kính cẩn chào theo tiêu chuẩn quân đội, cúi đầu gần từng chữ: “Thật xin lỗi, con không thể cùng Tô Tô đính hôn theo mong muốn của bốn vị, con đã có bạn gái rồi.”

Một câu nói, âm thanh cũng không cao không thấp, trong sảnh một màn im lặng, mọi người nhìn nhau không hiểu sự tình.

Bốn vị gia trưởng sắc mặt khấn trương. Mẹ Lí kéo tay Lí Mộc, gấp gấp nói: “Thằng bé này nói gì vậy! Không phải con và Tô Tô từ nhỏ đã tốt sao? Các con từ nhỏ đã có hôn sự mà! Lúc nào thì con có bạn gái chứ?”

Ba của Tô Tô giọng nói thâm trầm hỏi: “Hai vị thông gia, chuyện gì đang xảy ra?”

Mẹ Lí vội cười làm lạnh lắc đầu: “Lão Tô đừng có gấp, có lẽ thằng bé chưa lấy lại tinh thần đó thôi!” Nói rồi lại kéo Lí Mộc qua nhỏ giọng quát: “Con nói mò cái gì?! Còn không mau xin lỗi chú và dì đi!”

Lí Mộc rít tay về, lắc đầu lặp lại: “Mẹ, con đã có bạn gái, con rất thích cô ấy, con muốn cưới cô ấy, con không thể đính hôn với Tô Tô.”

Ba Tô cười lạnh một tiếng, nhìn ba Lí trầm giọng nói: “Lão Lí, đây chính là thành ý mà các người nói á? Nhà tôi giao con gái bảo bối giao cho các người, các người chính là đối xử với chúng tôi thế này à? Con trai lão tốt nhì! Thật đúng là tốt! Tốt!”

Mấy chữ “Tốt” liên tiếp, sắc mặt ba Lí sớm đã tái xanh, giờ một cái tát hung hăng lên mặt của Lí Mộc, nhất thời một mảng sưng đỏ.

”Mày nói lại cho tao nghe?! Giọng nói trầm thấp như giông bão sắp đến.

Lí Mộc cúi đầu, mặt không chút thay đổi nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, con đã có người con thích, con muốn cưới cô ấy, con không thể cùng Tô Tô kết hôn.”

Một câu nói rơi ra, cúi người thật sâu rồi lập tức xoay người bước đi.

“Lí Mộc!” Tô Tô một thân lễ phục trên đài gọi hắn lải, trên khuôn mặt được trang điểm trang nhã tràn đầy thỉnh cầu cùng chờ mong, cặp mắt nhẹ nhàng muốn rơi lệ, bỏ dáng yếu đuối chưa từng thấy qua.

Lí Mộc nhìn thẳng vào mắt cô một hồi lâu, từ từ thấp đầu, nói: “Thật xin lỗi!”

“Súc sinh! Nếu hôm này mày không cùng Tô Tô đính hôn, thì vĩnh viễn đừng nhận tao là ba!” Ba Lí một tay chỉ Lí Mộc, một tay ôm ngực thở kịch liệt.

Mẹ Lí nước mắt rơi cuộn cuộn, vội đỡ ông nhẹ giọng khuyên: “Lão Lí à đừng kích động mà, chậm một chút, ngàn vạn lần đừng kích động.” Nghiêng đầu quát lớn Lí Mộc: “Thằng bé này, có chuyện gì không thương lượng được sao? Sao lại khổ thế chứ! Còn không mau trở lại!”

Lí Mộc do dự một chút, xem Tô Tô nhẹ nhàng muốn khóc, nhìn lại nét mặt xanh mét của ba mẹ Tô Tô, nhìn đến người ba đang che ngực mà thở, trong đầu thoáng hiện khuôn mặt của An Hảo. Mặt mũi cong cong, khóe môi cong cong, cô nói: “Cọc gỗ, anh về nhà nhưng phải chăm sóc chú và dì ngàn vạn lần tốt nhé, bọn họ lớn tuổi rồi khẳng định là rất nhớ anh. Anh về có rảnh rồi, em đưa anh đi gặp ba mẹ em, được chứ?”

Lí Mộc mim môi nhỏ giọng nói: “Chú dì, con xin lỗi. Tô Tô là một cô gái tốt, chỉ là con không xứng với cô ấy. Thật xin lỗi!”

Một câu nói vừa thốt ra, đột nhiên mẹ Lí thét lên một tiếng: “Lão Lí!”

Lí Mộc nhanh chóng quay đầu nhìn lại, ba Lí vừa ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Hết chương 24.

25. Chương 25

Trong phòng bệnh rồi ren, sau khi đã kiểm tra, bác sĩ ra dấu tay với mẹ Lí, ở lại trông chừng ông cụ, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Mẹ Lí vội vàng đi theo ra ngoài, bộ dạng vẫn đoan trang như cũ, chỉ có hai tay khê run tiết lộ sự lo lắng của bà: “Tình huống lão Lí bây giờ thế nào?”

- “Tình huống xem như tạm ổn định, tuy nhiên vẫn cần phải nằm viện quan sát.”

Mẹ Lí nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm: “Xin viện trưởng Lâm quan tâm nhiều thêm.”

Viện trưởng Lâm vội vàng gật đầu: “Phu nhân cứ yên tâm, đương nhiên chúng tôi sẽ dốc toàn lực, phu nhân đừng quá lo lắng, chỉ là, kính xin phối hợp trị liệu, gần đây đừng khiến tâm tình ngài ấy thêm phập phồng...”

Mẹ Lí nhìn sang Lí Mộc đang cúi đầu bên cạnh không nói gì, bất pắc dĩ than thở: “VẬY LÀM PHIÊN RỒI.”

Viện trưởng Lâm vội khoát tay: “Chuyện phải làm thôi.”

Trở lại phòng bệnh, mẹ Lí xin ở lại trông chừng, ngồi ở mép giường nắm tay ba Lí đến gần người, Lí Mộc an tĩnh đứng bên cạnh.

Không biết qua bao lâu, mẹ Lí thở dài một tiếng, nói: “Con không phải không biết tâm tư của ba con. Hiện tại các phe phái càng đấu càng lợi hại, nếu lúc này ba con trực tiếp biểu hiện, thì về sau nhất định sẽ gặp khó khăn. Cho con trở về là vì tốt cho con, thừa dịp bây giờ con có thể vì con mà mở đường, chứ về sau thì khó nói. Bối cảnh của Tô Tô, cùng nhà chúng ta có quan hệ thế nào, con không phải là không hiểu...”

Lí Mộc nhỏ giọng cắt đứt lời bà: “Mẹ, con hiểu. Nhưng con không muốn dùng những thứ này đổi lấy tiền đồ của con. Con có ý tưởng của mình, ba nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

“Nghỉ ngơi một chút...” Mẹ Lí khẽ cười lắc đầu, giơ tay sửa sang lại vạt áo xốc xếch của chồng “Con cũng đã biết, nghỉ ngơi một chút cơ bản chính là vĩnh viễn nghỉ ngơi rồi...”

- “Con hiểu, nhưng nhất định đi tranh những thứ kia làm gì. Những năm nay mọi người cũng đã mệt mỏi, về sau chúng ta một nhà ở cùng nhau, an an nhạ nhạ, không được sao?”

“Người nhà ở cùng nhau an an nhạ nhạ...” Mẹ Lí cười khổ lắc đầu “Đã vào giang hồ, sao có thể nói thoái lui liền thoái lui đây? Hơn nữa, không phải làm Tướng quân là nguyện vọng từ nhỏ của con sao, nếu như có Tô Tô...”

Lí Mộc cúi đầu, nhẹ giọng lại nhưng kiên quyết nói: “Mẹ, chuyện của con mẹ đừng quan tâm.”

Mẹ Lí nhìn con trai đứng bên cạnh, ngũ quan kiên định, tí gian đã mài hần thành một người đàn ông thành thực có chủ ý riêng của mình. Thở dài một hơi, quay đầu nhìn về ánh mặt trời nơi cửa sổ, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Con ra bên ngoài tiễn bọn họ đi, mẹ ở đây trông chừng ba con.”

Ba Lí ở phòng bệnh sóc đặc biệt, tầng này chỉ có một bệnh nhân là ông. Tất cả mọi người đều ở dưới lầu chờ, không đi lên quấy rầy. Thấy Lí Mộc xuống, mọi người rói rít tới gần ân cần hỏi thăm tình huống. Lí

Mộc không biết phải làm sao ứng phó với trường hợp thế này, chỉ nhàn nhạt nói: “Không có việc gì rồi, mọi người trở về đi.” Nhất thời có chút tẻ ngắt, mọi người có chút ngưng ngừng.

Tần Túc Nguyễn nhìn cảnh này, tự giác bước ra thay hẳn cảm ơn nên cảm ơn, cần biểu đạt gì nên biểu đạt, tổng đi người này đưa đi người kia. Mọi người được bậc thang nên cũng vội vàng leo xuống.

Sau khi Tần Túc Nguyễn trở lại thấy Lí Mộc ngồi trên ghế dài, không biết đang suy nghĩ gì. Đi tới khư khư giữ chặt bả vai hắn: “Nghĩ gì thế? Linh hồn nhỏ bé cũng bị mất đi rồi.”

Lí Mộc lúng ta lúng túng: “Cậu biết cô ấy tốt thế nào mà.”

Tần Túc Nguyễn lười biếng kéo lỏng cà-vạt, hỏi: “An Hảo?”

- “Ừ.”

- “Chắc chắn, thích đến vậy? Tô Tô phải làm thế nào? Ông cụ nhà cậu phải làm thế nào?”

- “Không biết.”

- “Cậu xem, thân tình thêm tiền đồ, so với tình yêu, cái nào quan trọng hơn? Anh em à tôi bảo cậu này, nếu là tôi...tôi khẳng định chọn cái trước, dù sao tất cả tình yêu đi đến cuối cùng đều trở thành thân tình, nếu như vậy, ngay từ đầu liền lựa chọn thân tình, lại còn được thêm tiền đồ.”

Lí Mộc lắc đầu: “Tôi đồng ý sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy, tôi muốn cưới cô ấy.”

Tần Túc Nguyễn sững sờ, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi, thừ dờ xét hỏi: “Chịu trách nhiệm? Chẳng lẽ... Các người đến trình độ này rồi sao? Mẹ kiếp Thiết Mộc người được lắm! Không nhận ra vẫn còn một tay như vậy!”

Lí Mộc ngẩn ngơ, sau khi hiểu được Tần Túc Nguyễn ý nói gì, đột nhiên mặt đỏ lên: “Cậu đừng nói càn! An Hảo là một cô gái trong sạch! Tôi là nói... Tôi đồng ý đi cùng với cô ấy, đồng ý chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Tần Túc Nguyễn nhất thời im lặng, khuôn mặt không thú vị: “Thôi đi, tôi còn tưởng rằng chuyện gì đã xảy ra,đàn ông nào đang thời điểm vui vẻ lại không đưa ra cam kết gì? Nếu cái gì cũng thực hiện, cái gì cũng làm thật, còn đến mức nào chứ? Nói trắng ra là, cam kết cũng chỉ là trò chơi lãng mạn, anh em thả lỏng đi...”

Lí Mộc lắc đầu một cái, nhỏ giọng mà kiên định trả lời: “Không, tôi đồng ý rồi, thì nhất định phải làm được.”

Tần Túc Nguyễn “Xùy” một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Cũng thế, cậu mà đào hoa như tôi, cậu sẽ không còn là cậu nữa.” Tần Túc Nguyễn đứng dậy đuổi người: “Vậy chuyện bên này bây giờ, cậu định giải thích với An Hảo thế nào?”

- “Nói thẳng chứ sao.”

Tần Túc Nguyễn đang đuổi người giờ cả kinh: “Ui ui ui” kêu thiếu chút nữa là treo eo “Không phải đâu anh em à! Cậu định trực tiếp nói ba mẹ cậu muốn cậu cưới Tô Tô, sau đó cậu trở về là vì đính hôn, sau đó ba cậu bị tức đến bất tỉnh. Tôi đánh cược, chỉ cần là phụ nữ, biết loại chuyện này sẽ không vui mừng, đến lúc đó không chừng còn làm ầm ĩ với cậu, ngộ nhỡ tiền viện còn chưa dàn xếp xong, hậu viện lại bị hỏa thì cậu làm thế nào?”

Lí Mộc cúi đầu, đôi tay nắm chặt làm như cũng có chút lo lắng, mím môi suy nghĩ một hồi lâu sau lắc đầu nói: “Cô ấy không thể không biết. Tôi không thể lừa dối cô ấy.”

Xua hai taymôt cái, Tần Túc Nguyễn nhún nhún vai: “Thôi, cậu quyết định chuyện này cũng không ai đã động được tới cậu, xem ra An Hảo cũng không giống cô gái không hiểu chuyện, cậu phải tính toán trước, thật tốt mà giải thích cho rõ thôi.”

Lí Mộc gật đầu, đứng lên nói: “Ừ, tôi không tiễn cậu.”

Tần Túc Nguyễn cười nhạo một tiếng, trêu ghẹo: “Không làm phiền ngài, ngài mau mau mà gọi điện cho tâm can bảo bối của ngài đi!”

Lí Mộc ý định trầm trầm, cũng không phản ứng với trêu ghẹo của hắn. Bởi vì mới vừa hồi kinh, điện thoại di động còn chưa có cầm tạp cũng không còn làm, không thể làm gì khác hơn là ra khỏi bệnh viện tìm được một buồng điện thoại công cộng.

“Cọc gỗ!” Điện thoại vừa thông An Hảo đã không chút do dự mở miệng gọi.

Khi đầu kia ông nghe truyền đến giọng nói trong trẻo lại mềm ngọt của An Hảo thì tâm tình vốn thấp thỏm của Lí Mộc trong nháy mắt đã bình tĩnh lại. Khóe môi khẽ giương nụ cười, giọng nói không tự chủ được mà nhu hòa: “Làm sao em biết là anh?”

“Có hiển thị số khu vực chứ sao! Hơn nữa chỉ mỗi anh mới dùng loại điện thoại này gọi cho em thôi...” An Hảo nằm dài trên giường tìm tư thế thoải mái “Thế nào giờ mới về đến nhà sao? Em đợi nhiều giờ rồi! Anh cũng không gọi điện cho em, có biết em lo lắng không?”

- “Thật xin lỗi, xảy ra chút chuyện, không kịp gọi điện cho em.”

- “Thế nào? Rất nghiêm trọng sao? Nói em nghe được không?”

“Anh đang muốn kể em nghe.” Lí Mộc mím môi, chợt thấy nhịp tim đập nhanh chóng, trong nháy mắt lại có chút sợ không biết cô biết chuyện này rồi sẽ phản ứng thế nào. Sau khi hli chỉnh sửa chút suy nghĩ, Lí Mộc đem tất cả mọi chuyện nói đơn giản một lần.

An Hảo có chút trầm mặc, chỉ ngẩn ngừ chốc lát nhưng lại làm cho Lí Mộc cảm thấy thật giống như đang ở trong núi đao chảo dầu, như có năm ngón tay cào cào lồng ngực. An Hảo mở miệng hỏi: “Vậy anh đối với Tô Tô thế nào? Yêu thích sao?”

Lí Mộc cuống quýt lắc đầu: “Không có không có, anh chỉ coi cô ấy như anh em thôi.”

An Hảo chợt cười: “Dạ, em tin anh! Những chuyện này anh xem mà xử lý đi, nhưng đừng cáu kỉnh với chú và dì, thân thể bọn họ không tốt, hướng chỉ họ chỉ muốn tốt cho anh, anh phải thông cảm.”

Trong lòng Lí Mộc thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn em.”

“Cảm ơn em cái gì?” An Hảo cười hỏi.

Lí Mộc sờ sờ sống mũi, lúng ta lúng túng nói: “Dù sao cũng là, cảm ơn em không tức giận.”

An Hảo vui vẻ mà cười: “Anh không vlà không có lỗi với em, nói chuyện cũng không dấu giếm em...tại sao em muốn tức giận chứ? Cọc gỗ,nếu ở bên nhau, em sẽ tin tưởng anh.” Giọng nói chợt chuyển một cái, nửa đùa nói: “Đương nhiên, nếu có một ngày anh dám phản bội em, em nhất định sẽ cầm dao găm đi thiến anh! Để anh không còn tính phúc được, nửa đời sau cũng chỉ có thể cùng người con gái khác nhìn nhau mà im im lặng lặng! Hừ!”

Lí Mộc bị nghẹn nhất thời đỏ mặt, lắp bắp nói: “Sẽ không, sẽ không...”

An Hảo ý xấu đùa bỡn: “Là anh sẽ không phản bội em? Hay là em sẽ không thiến anh hả?”

Chợt ho khan mấy tiếng, nhìn lên bốn phía một cái, Lí Mộc trốn tránh: “Anh phải trở về, sẽ gọi điện thoại cho em sau.”

“Hừ, mỗi lần đến thời điểm này đều chạy trốn!” Mặc dù chưa đùa giỡn thỏa lòng, An Hảo vẫn hiểu chuyện cúp điện thoại, để Lí Mộc sớm trở về chăm sóc ba Lí.

Nghe được trong loa truyền đến tiếng “Ục ục”, Lí Mộc mới thả ông nghe xuống. Đưa tay sờ sờ lỗ tai nóng bỏng, đứng giữa Kinh Thành gió thổi có chút lạnh, lại cười như ánh mặt trời sáng tỏ phương Bắc.

Trở lại bệnh viện, đẩy cửa đã nhìn thấy Tô Tô đang ngồi bên giường bệnh. Lí Mộc dừng một chút, cùng cô gạt đầu nhẹ một cái, không biết nói gì cho phải.

Tô Tô đứng dậy, nói với mẹ Lí: “Nếu tình hình của chú đã ổn định, con cũng yên tâm, cũng không ở đây làm vướng tay vướng chân, dì cũng phải chú ý thân thể, đừng quá vất vả.”

Mẹ Lí vội giữ lại: “Làm sao có thể, con cứ ở lại, chúng ta cái gì cũng thấy vui vẻ.”

Tô Tô cười nói: “Con sẽ thường tới thăm chú, đến lúc đó dì đừng chê con phiền là được.”

Mẹ Lí lôi kéo tay của cô, nhìn Lí Mộc: “Không đâu, con tới chúng ta còn vui vẻ không kịp đấy. Lí Mộc, tiền Tô Tô đi.”

Ra khỏi phòng bệnh, hai người trầm mặc đi đến thang máy. Thời điểm chờ thang máy, Tô Tô chột nhẹ giọng nói: “Đừng trách ba em, ông ấy cũng là vì yêu thương em. Thật xin lỗi.”

Thang máy mở ra, Lí Mộc lắc đầu một cái, mời cô vào trước.

Tô Tô làm như không thấy, chỉ để ý quay đầu lại nhìn Lí Mộc, hỏi: “Lấy em, sẽ để cho anh khổ sở sao?”

Lí Mộc ngẩn ra, chậm rãi lắc đầu: “Không, cô rất tốt.”

- “Vậy tại sao anh không cần em?”

Một hồi lâu sau, Lí Mộc trầm giọng nói: “Cô sẽ tìm được người tốt hơn.”

Người tốt hơn... Tô Tô cười lộ vẻ sâu thẳm, cõi đời này có người nào tốt hơn, mình muôn nhận định người kia là tốt nhất.

- “Nếu không có An Hảo, anh có lấy em không?”

Lí Mộc suy nghĩ một chút, nghiêm túc lắc đầu: “Không biết.”

Tô Tô im lặng cười, đây chính là người đàn ông cô yêu, nhận định chuyện tình cảm không ai ép buộc được. Hít sâu một hơi, quay đầu lại nói với Lí Mộc nói: “Cảm ơn anh đã trả lời như vậy, em còn thấy dễ chịu hơn. Cho dù kết quả cuối cùng vẫn là anh cự tuyệt em...em cũng không muốn là vì người con gái khác.” Bước vào thang máy, đề xuống nút đóng cửa “Đưa tới đây thôi, hẹn gặp lại.”

Cửa thang máy chậm rãi đóng, khuôn mặt của Lí Mộc biến mất sau cánh cửa, Tô Tô chán nản chậm rãi ngồi xổm xuống, đôi tay che mặt, từ từ nhỏ giọng khóc sụt sùi.

Cô là người phụ nữ mạnh mẽ, trong mắt người khác cô là người mưa gió không ngã, nhưng cô cũng sẽ có người trong lòng, cô cũng sẽ thương mà bị thương, chỉ là, không ai thấy được nước mắt của cô.

Hết chương 25.

26. Chương 26

Ngày nghỉ 1/5 vội vàng đến. Lí Mộc vẫn còn đang ở thành phố B chăm sóc ba, Phương Nam vẫn không có lương tâm như cũ đi theo chồng ra nước ngoài chơi, mà bụng Liễu Song đang dần dần lớn nên cũng không nên ra đường. Ít nhất An Hảo cũng có thể lừa Lâm thiếu ra ngoài mà giày xéo, không biết con chim công đó có dây thần kinh nào bị chập mạch, lại còn bảo hôm nay hần đang đi ngược dòng nước, thời khắc mấu chốt không tiến tất thoái, một bước cũng không rời khỏi nhân vật mục tiêu.

Khó thấy được cảnh Lâm chim công như thế mà lại gốc ghềnh theo đuổi một cô gái, An Hảo ôm lòng bác ái đại nghĩa mà tha cho hần một lần. Thế nhưng lần đầu, ngày nghỉ mồng một tháng năm cô chỉ có một mình, suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên làm thế nào, dứt khoát bỏ qua nghỉ ngơi của bản thân, ngày mồng một tháng năm làm thêm giờ.

Vừa lên đến công ty, tổ của An Hảo vừa nhận được một case, tổ trưởng hưng phấn như đang đánh tiết gà, phóng khoáng vỗ ngực vô số lần nói ra mức tiền lương hấp dẫn.

Thần kinh của mọi người được tổ trưởng kích thích, ngày nghỉ mồng một tháng năm mà thậm chí có không ít người làm thêm giờ, không khí trong phòng làm việc khẩn trương giống như mọi ngày, như ngăn cách với thế giới bên ngoài với tiếng cười khắp nơi.

Giờ tan sở sớm đã trôi qua, nhưng không ai đứng dậy rời đi. Tiểu Tiêu mệt mỏi đuổi người một cái hướng về phía cái náy tính mà cảm thán: “Tiếp tục thế này tôi liền đổi tên thành ‘Khóc Khóc’ thôi!”

An Hảo nhìn vài đôi mắt gấu mèo O.O gật đầu phụ họa: "Ừ, tôi cũng vậy, gọi là 'An Không Tốt!'

Chung Tình nghe thấy, ở đằng xa gọi: "Cho em với! Em cũng đổi!"

- "Cậu đổi cái gì? Gọi là "Không Chung Tình" à?"

An Hảo lắc đầu: "Không dễ nghe, đổi lại thành 'Tình Loại' đi! Đối với công việc 'rẻ tình đậm sâu'."

- "Cứu với anh 'Tình Loại'! Mau đưa tất cả người tình của anh đi đi! Không cần cố lưu cho chúng tôi áng mây nào đâu!"

Chung Tình nhিম nét mặt thiết tha của Tiểu Tiểu, rút thẳng về sau: "Không cần khi dễ tiểu bối, rõ ràng em cũng có thể đổi tên thành 'khổ tình' mà!"

- "Ừ, đồng thời còn có thể gọi cậu là 'si tình', 'lạm tình', 'tuyệt tình', 'vô tình', 'cơ tình', ..." An Hảo giờ từng ngón tay đếm đếm.

Chung Tình nhất thời sput: "Em không đổi nữa, không ra làm sao..."

"Đổi cái gì?" Một cái đầu đột nhiên từ phía sau thò đến.

Tiểu Tiểu bị sợ đến giật mình, hét lên một tiếng rồi phản ứng trong nháy mắt cầm cuốn tư liệu thật dày trong tay cuộn lại rồi đập tới tấp.

'Lưu mỹ nhân' ôm đầu "Ây da ây da" lui về phía sau một bước, mặt phẫn hận chỉ vào Tiểu Tiểu: "Cô muốn giết chết người à?!"

"Ặc, ngại quá chơi đánh chuột mãi thành thói quen..." Tiểu Tiểu phui phui tay, xin lỗi mà chẳng có chút ý tứ nào.

'Lưu mỹ nhân' nhìn về phía An Hảo nhờ giúp đỡ, An Hảo lại cười híp mắt kéo Chung Tình: "Chao ôi, đối nhân xử thế như cậu thật khiến chị đây cảm động! Đi, chị đây mời cậu ăn cơm, không thể nào cứ ở đây làm bóng đèn nha!"

'Lưu mỹ nhân' nhất thời im lặng ngưng nghen: "Mang tôi theo với, tôi cũng vừa đói bụng..."

Chung Tình nháy mắt với hân: "Mỹ nhân đang ở bên, còn theo bọn em xem náo nhiệt làm gì!"

'Lưu mỹ nhân' theo ánh mắt hân nhìn sang thấy Tiểu Tiểu đang gặm cắn đồng tài liệu trên bàn cuồng loạn, nhất thời rùng mình, càng thêm nghen hong mà im lặng, quay đầu tìm An Hảo và Chung Tình nhưng hai người bọn họ sớm đã không thấy bóng dáng.

"Thế nào mà tất cả mọi người còn chưa đi sao?" Đang thời điểm mọi người trong phòng như lũ quỷ múa loạn, giọng nói âm bass của Chung Ý như cái khóa, chỉ một thoáng đem thế giới này quy về yên tĩnh. Rồi sau đó mọi người lại bày ra cái cách đối đãi nhau khách khí mà đối trá.

Chung Ý cũng không để ý lắm đến dáng vẻ, nhẹ nhìn một chút liền sáng tỏ, mọi người cũng tự giác tiếp tục vùi đầu gian khổ, nhất thời, trong phòng làm việc trừ âm thanh "răng rắc" - tiếng đánh máy cùng "soạt soạt" - tiếng lật tài liệu, không còn một tia tạp âm nào.

Bình thường vào thời điểm này, Chung Ý vẫn còn ở phòng làm việc của mình, cũng không biết thế nào, thư ký hỏi thăm bữa tối hân muốn ăn gì để ra ngoài mua, đột nhiên muốn một lần làm anh trai tốt, vì vậy thu dọn đồ đạc tính toán về nhà ăn cơm trước rồi sẽ tiếp tục. Nhưng ai biết, hân hứng thú nghĩ một lần chăm sóc em trai mình, nhưng người ta cũng không cho hân cơ hội. Chỗ ngồi trống không hiện lên, chủ nhân của nó hiển nhiên đã sớm vứt bỏ việc làm thêm giờ không để ý mà đi thỏa mãn cái bụng của mình trước.

Chung Ý khẽ cười một cái lắc đầu, vừa định rời đi, ánh mắt lại quét qua mặt bàn đặt các loại vật dụng nhỏ nhỏ cùng với nhiều đồ ăn vặt, cùng với những chiếc bàn khác một mảng sạch sẽ, chỉ có đồ văn phòng phẩm và tư liệu, càng dễ nhận ra.

Chung Ý âm thầm lắc đầu, thật đúng là vật cũng như chủ, phô trương không chút che giấu sở thích của mình. Khiến cho Chung Ý hoang mang, rõ ràng là người có bộ dạng thích ồn ào, nhưng cũng có thể có bày trí nơi làm việc âm áp làm lòng người vui vẻ thế này. Thật đúng là mâu thuẫn.

Vừa định xoay người đi, ánh mắt lại quét đến chiếc điện thoại mềm mại, không khỏi than thở, tính khí xúc động thế này, ngược lại thấy cũng thật xứng đôi với cái bàn. Giơ tay lấy cái điện thoại kia, bỏ vào túi rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng hiên ngang biến mất ở cửa, Tiểu Tiểu thở một hơi nhẹ nhõm, vỗ ngực một cái khẽ nói thầm: “Thần thánh của tôi ơi, ‘Lưu mỹ nhân’ anh không tốt lành gì luôn chạy qua bên này còn chưa tính, thế nào mà ngay cả BOSS cũng tới thăm. Còn ‘vui mừng’ đi về như vậy, hành tôi bị bệnh tim phổi luôn rồi.” Vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện cho An Hảo, điện thoại vừa thông liền nổ tung một tràn như popcorn răng rắc: “Chao ôi, tôi nói này An Hảo, may là cô đi sớm, BOSS vừa giá lâm, tôi khẩn trương đến thiếu chút nữa là quên hít thở thiếu khí mà chết! Tôi thân thiết nhắc nhở cô một chút, cái bàn của cô có thể khiêm tốn hơn một chút hay không? Vừa rồi BOSS đứng trước bàn của cô thật lâu, về mặt Ngày này, An Hảo sao không nói chuyện nha...”

- “Tôi là JOSEN, An Hảo quên mang theo điện thoại, tôi vừa cầm theo đưa cho cô ấy, còn có chuyện gì cần chuyển lời sao?”

Đầu kia sau hai giây yên tĩnh, dứt khoát cắt đứt liên lạc. Chung Ý bên này nở nụ cười nhẹ như đang bày trò đùa dai, thì ra An Hảo và đồng nghiệp bí mật đối xử với mình như rơi vào tay kẻ địch như thế.

Tiểu Tiểu nằm trên bàn gào khóc thảm thiết: “Tôi không muốn sống tôi không muốn sống, ai cũng đừng ngăn tôi!!!”

‘Lưu mỹ nhân’ không biết lúc nào lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện, ở bên cạnh cười om sòm: “Có muốn cho cô muộn sợi dây treo ngược lên không?”

Tiểu Tiểu một tát vỗ vào cái tên hoa hòe là hấn trước mặt: “Muốn chết cũng kéo anh cùng nhau chết chung!”

- “Ôi ôi quân tử động khẩu không động thủ! Hơn nữa tôi còn chưa sống đủ nên không cùng cô thực hiện ý tưởng uyên ương bỏ mạng ấy đâu!”

- “Xí! Ai thà anh chứ! Tự mình đa tình!”

- “Ô, lời này hỏi rất hay, người như tôi đây rất hiếm, chính là một cường gia liên tính* chứ sao... Không so được với ngài, khí thế này như là vật cách điện*”

* tạm edit T^T

- “Anh... Hừ! Vật cách điện thì sao? Dù sao thì An Hảo không lạ gì anh là được!”

Mặt ‘Lưu mỹ nhân’ nhất thời sụp đổ, không có cốt khí cầu xin tha thứ: “Bà cô à con sai lầm rồi không được sao? Con mời bà ăn cơm nhận lỗi, chỉ cần bà về sau, trước mặt An Hảo nói tốt cho con vài câu nhaaaa...”

- “Xì! Tôi đường đường là Tiểu Tiểu há có thể vì một bữa cơm mà có thể bị thu mua hay sao?”

- “Hai bữa thì sao?”

An Hảo và Chung Tình mới vừa ngồi xuống gọi món, Chung Ý đã điện thoại đến, mở miệng liền hỏi: “Các người đang ở đâu?”

Sau khi Chung Tình báo địa chỉ, đầu kia liền gác điện thoại. Bên này bạn học Chung Tình vẫn còn nhú lông mày không nghĩ ra: “Tại sao là ‘các người’ mà không phải ‘em’?”

An Hảo thấy hấn đem lông mày nặn thành cá hoa, thuận miệng hỏi: “Ai muốn tới đây sao?”

- “À, anh em.”

An Hảo uống hớp nước lại bị sặc trong cổ họng, Chung Tình giúp cô vỗ lưng, cô lắc đầu dùng sức ho khan hai tiếng mới trở lại bình thường. Thế nào mà vào lúc ăn cơm lại đụng phải vị thần này? An Hảo thật sự có chút sợ. Cũng không biết tại sao, vừa thấy hấn, An Hảo liền tự nhiên muốn tránh. Giống như từ nhỏ hấn đã có một cỗ khí thế áp bức người khác, mỗi khi đi cùng với hấn, liền không tránh khỏi chột dạ hốt hoảng. An Hảo làm bộ đang uống nước, cũng đang âm thầm tránh tiếm này làm gì mà mang thức ăn lên chậm vậy, ăn xong sớm một chút thì thời gian chịu hình ít một chút.

Thời điểm Chung Ý dừng xe khi đến nơi, điện thoại của An Hảo trong túi vang lên. Chuông gọi đến là một giọng nói trong veo mềm dẻo: ‘Đại mỹ nữ ơi, nhạtn điện thoại kìa...’ Tiếng chuông ồn ào ở bãi đậu xe vang lên chói tai, khiến cho người đỗ xe bên cạnh nhìn sang bằng ánh mắt quý dị. Chung Ý ngẩn ra, bất đắc dĩ day day thái dương, bật cười.

Vốn không muốn nhận, nhưng đối phương rất kiên nhẫn lại gọi vào. Mang theo tiếng chuông đi thế này thật sự không tiện lắm. Chung Ý đóng cửa xe, vừa đi ra ngoài vừa kẩy di động ra ấn xuống phím call: “Alo”

Trầm mặc. Trong không khí như đột nhiên toát ra một lượng lớn mùi thuốc súng, từng phần tử không khí trong hơi thở cũng hàm chứa sự xao động, chỉ cần một mồi lửa, trong nháy mắt là lan cháy khắp đồng cỏ. Chung Ý vốn lười nhác nghe chột toàn thân căng thẳng, như đã thú lên dây cót. Hắn dừng bước, lấy điện thoại ra trước mặt, rử mắt nhìn về phía màn hình sáng. Người gọi đến - Cọc gỗ của em.

Không biết qua bao lâu, một giọng nói trầm thấp lại hơi khàn khàn vang lên, lạnh lạnh lại cứng rắn: “Là người kia?”

Chung Ý đột nhiên yên lặng cười, nhắc chân như không có việc gì tiếp tục đi về phía phòng ăn, cách cửa sổ sát đất, xa xa hắn đã thấy bóng dáng bộ quần áo đỏ rực thật dễ nhìn.

“Tìm An Hảo sao?” Chung Ý không nhanh không chậm hỏi, giọng nói không nhẹ cũng không nặng. Nhân viên phục vụ kéo cửa ra, hắn sải bước đi về hướng góc cửa sổ. “Anh chờ chút, có người tìm cô.” Điện thoại đi động vừa đúng thả đến trước mặt người đang vùi đầu phần đầu.

An Hảo giật mình, kinh ngạc nhìn bàn tay hắn duỗi ra, Chung Ý chau chau mày, giọng nói không cao không thấp: “Điện thoại tìm cô.”

“A...” An Hảo cuống quýt nhận lấy, sau khi “Alo” một tiếng liền vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Chung Tình nhét một thìa cơm vào miệng, ngong nghịu ừng ực một tiếng thay cho chào hỏi.

Chung Ý ngồi xuống bên cạnh hắn, gọi nhân viên phục vụ, chỉ vào phần ăn của An Hảo đối diện: “Cho tôi phần như cô ấy.”

Chung Tình bên cạnh lập tức sặc, ho mãnh liệt mấy tiếng lại cầm ly nước lên uống hết mấy ngụm, lúc này mới thở nổi, quay đầu nhìn Chung Ý nghi hoặc: “Không phải anh không ăn cá sao?”

Chung Ý liếc xéo hắn một cái, cười như không cười, nói: “Thỉnh thoảng thử một chút mới mẻ cũng chưa hẳn không thể.”

Chung Tình hừ hừ hai tiếng, gương mặt không tin.

Thời điểm chờ đợi món ăn mang lên, Chung Ý quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng màu đỏ nhỏ nhắn, được đưa lưng về phía hắn, không nghe được tiếng nói cũng không thấy được nét mặt của cô. Đèn đường hắt ánh sáng bao phủ lên người cô, giống như xung quanh cô có một tầng hơi nước tỉ mỉ lưu chuyển.

Chung Ý cong ngón trỏ lên gõ nhẹ nhàng lên mặt bàn, con người đen nhánh ánh sáng lấp lánh, bên môi dâng lên nụ cười mỉm như có như không.

Cọc gỗ của em...sao?

Hết chương 26.

27. Chương 27

- “Cọc gỗ, anh đang làm gì vậy? Ăn cơm chưa?”

- “Ừ, em thì sao?”

- “Đang ăn nè, ăn cùng với Chung Tình.”

- “Chỉ có Chung Tình sao?”

- “Ặc... Chung Ý vừa mới tới...” Nghe được bên kia “Ừ” một tiếng buồn bã, An Hảo nghĩ một chút cũng biết hẳn đang nghĩ gì, cười nói “Sẽ không hiểu lắm gì chứ? Điện thoại di động em để quên ở công ty, có thể là anh ta thuận tay lấy cho em.”

Thuận tay? Phải bao nhiêu thuận tay mới có thể tỉ mỉ phát hiện nhân viên của mình quên mang theo điện thoại di động? Trong lòng Lí Mộc buồn buồn, nhưng cũng không muốn vì chuyện này mà không vui, vì vậy vòng vo đề tài, hỏi: “Hôm nay còn bận rộn không?”

An Hảo nhất thời than thở: “Bạn chứ bạn muốn điên! Cọc gỗ ơi, em loay hoay đến gầy... Anh trở về bồi thường cho em!”

- “Được, muốn ăn cái gì?”

- “Thịt!”

Lí Mộc ở đầu kia điện thoại nhẹ giọng cười: “Thịt gì?”

- “Tùy, dù sao chính là em muốn ăn thịt!”

- “Ừm, được”

- “Cọc gỗ, chừng nào thì anh về? Tình hình của chú vẫn khỏe chứ?”

Lí Mộc gạt đầu: “Ừ, tốt lắm.” Dừng một chút, lại nói: “Có thể là qua thêm tuần nữa sẽ về.”

An Hảo thất vọng, nhưng vẫn cười nói: “Vâng, anh chăm sóc chú dì cho tốt, thân thể của họ không ổn, anh phải quan tâm nhiều hơn mới được.”

- “Anh biết rồi. Em mau vào ăn cơm đi, kéo lạnh.”

An Hảo kì kèo mè nheo nửa ngày mới không tình nguyện gác điện thoại, lúc trở về, Chung Tình đang dùng điểm tâm ngọt. Chung Ý như không có việc gì đem món ăn trước mặt đẩy đến cho An Hảo, nói: “Nếm thử cái này một chút, nhà hàng bọn họ giới thiệu, cũng không tệ lắm.” An Hảo gạt đầu một cái, gấp một đĩa tượng trưng, rồi cũng không động đến nữa.

- “Đúng rồi, tôi tùy tiện nhận điện thoại của cô, xin lỗi. Bởi vì ở bãi đậu xe cứ vang mãi, tiếng chuông có chút...”

” À, không sao.” An Hảo cười lắc đầu, dáng vẻ không để ý chút nào, trong lòng lại đang mài dao xoèn xoẹt hướng Chung Ý. Người cũng không biết à. Điện thoại đổ chuông cũng không biết chuyển sang chế độ ‘ yên lặng ’ à?!

Sau khi ăn cơm xong Chung Tình có bạn học gọi đến tìm nên rút lui trước, Chung Ý lái xe đưa An Hảo về nhà. Một đường trầm mặc, xa xa nhìn thấy cổng chung cư, Chung Ý đột nhiên hỏi: “Cô An cảm thấy tôi thế nào?”

An Hảo giật mình: “Hả? Làm sao lại đột nhiên hỏi thế này?”

Chung Ý cười khê: “Không có gì, chỉ là muốn nghe mọi người ân thâm xem tôi thế nào mà thôi. Không sao, nghĩ sao nói vậy.”

- “Có năng lực, có dáng dấp, bối cảnh gia đình cũng tốt. Diễn hình là một con rùa vàng.”

Trong nháy mắt nụ cười khóe môi Chung Ý mở rộng: “Rùa vàng diễn hình? Cô An cũng nghĩ như vậy sao? Đây... nếu so với Lí Mộc thì thế nào?”

An Hảo ngó ngàng, rồi sau đó cười nói: “Chuyện này không thể so sánh. Lí Mộc ngốc nghếch lại khô khan, chuyện mình thì kiên trì mặc người khác nói thế nào cũng không dao động, không thông hiểu nhiều việc, sao có thể so với Chung tổng đây?”

Chung Ý chau chau mày, nụ cười đầy mắt sâu hơn một tầng: “Với trí tuệ, cô thấy tôi so với Lí Mộc được chứ?”

- “Ặc, chuyện này... Ha ha, dĩ nhiên Chung tổng cực tốt. Mặc dù Lí Mộc có nhiều khuyết điểm, chỉ là đối với tôi mà nói, anh ấy là tốt nhất.”

Chung Ý chau mày, trầm giọng nói: “Không phải mới vừa rồi còn nói, Lí Mộc có rất nhiều khuyết điểm sao?”

An Hảo gật đầu: “Đúng, nhưng dù cho anh ấy có nhiều khuyết điểm hơn nữa, đối với tôi mà nói, cũng không ai sánh nổi. Người khác có tốt hơn thì cũng là người khác, chẳng quen hệ tới tôi. Đối với tôi mà nói, anh ấy chính là tốt nhất, không ai sánh nổi, ai cũng không thể so sánh được. Dĩ nhiên đây chủ là do tôi có chút lòng riêng mà thôi.”

*Quyên Quyên: *đập bàn* An Hảo là ai? An Hảo là ai chứ?!? Hahaha...

*An tỷ: *ngượng ngùng*

Trong không gian kín bưng, giọng nói An Hảo giống như những hạt ngọc rơi xuống bàn, từng cho từng chữ giòn tan, nói bằng có khí phách.

Xe thắng lại, một lát sau, Chung Ý mở khóa cửa, An Hảo cười nói cảm ơn rồi xuống xe, đi qua khúc quanh chung cư rồi biến mất.

Đèn đường ánh vào sườn mặt Chung Ý, như bao phủ một tầng sương, mơ hồ trong đôi mắt, đôi môi đột nhiên nâng nhẹ: “Một chút lòng riêng sao? Cô nhưng một chút cũng không ngốc, hừ.”

Đêm cuối xuân còn chút hơi lạnh, sau bữa cơm chiều, rất nhiều người trong chung cư xuống bên hồ tản bộ. An Hảo chậm rãi đến dưới lầu, thời điểm vừa muốn vào thang máy, một đôi tình nhân nhỏ đi vào, cô gái làm nũng muốn chàng trai công lên lầu, chàng trai thề chết không nghe lệnh, cuối cùng bị vũ lực giải quyết, ngượng ngùng cúi đầu công bạn gái nhỏ ‘đăng đăng đăng’* đi lên lầu.

*tiếng người như đang cười ngửa.

An Hảo đột nhiên nhớ đến hè năm ngoái, mình cũng đã từng mặt dày nhất định bắt Lí Mộc phải công lên lầu. Khi đó cô nằm trên tấm lưng của hắn, trong lòng tà ác mà hài lòng.

Cọc gỗ, cọc gỗ em nhớ anh lắm, chừng nào thì anh trở lại đây? An Hảo đột nhiên cảm thấy, người luôn muôn sống không tim không phổi như mình đây giờ lại thấy cả không gian thành phố này đùng đùng đưa rồi. Lời này nêu để Phương Nam biết, cô ấy nhất định sẽ dùng sức huơ cánh tay bập thịch vô cùng phát đạt, dùng một loạt các hành động khó phân biệt rồi phòng khoáng rỗng giận: “An công chúa tịch mịch mắt mắt? Quả nhiên vé tàu Nặc Á Phương Chu không phải là truyền thuyết nha!”

*cái vấn đề vé tàu này trong bộ [Oan gia ngõ hẹp] đã đề cập đến

Nhìn trộm sang Lí Mộc, hắn cũng đã không biết tay chân nên để chỗ nào, mặt đỏ sấp nhỏ nước.

Hết chương 27.

28. Chương 28

Đêm đã khuya, An Hảo tắm xong liền bò lên giường trước nằm giả chết, chờ Lí Mộc mè nheo tiến vào, thấy người trên giường hô hấp đều đều, đáy lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bập thịch khản trương cũng buông lỏng xuống. Nằm xuống cẩn thận từng li từng tí, tận lực rón rén không làm ảnh hưởng người đang ngủ say, mới thở phào nhẹ nhõm, vừa nhắc mắt, lại phát hiện đôi mắt sáng ngời của người vốn cho là đã ngủ từ sớm. Hai người nhìn nhau chẳng nói gì trầm mặc lúc lâu, đột nhiên Lí Mộc buồn bực hờn dỗi nói: “Nếu không, lấy cớ điện ra để phòng?”

An Hảo cười vui vẻ: “Cọc gỗ, anh lo lắng anh không kèm chế bản thân được à, vẫn lo lắng em đồn ngả anh à?”

Lí Mộc nhất thờ túng quẫn, thật may là trong tối nên không thấy rõ mặt đỏ ửng, hắng giọng một cái làm bộ nghiêm túc nói: “Con gái không nên nói càn! Anh là lo em không yên lòng.”

“Phốc, đừng mà, em biết sợ mình an tâm đấy...” Nhìn Lí Mộc quần không nói ra lời, An Hảo cười đến sắp ngất, cô thật muốn tùy thời tùy hứng đều có thể giở trò đùa giỡn cọc gỗ.

Lí Mộc nhìn An Hảo cười đến vui vẻ, rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt vờ ngủ. An Hảo lần nữa giở trò châm chọc, thấy không phản ứng, vì vậy lấy tay đâm đâm hấn: “Này, cọc gỗ, ngủ rồi à?” Ngón tay từng phát điểm trên ngực hấn, bấp thịch dưới đầu ngón tay rắn chắc khác thường.

Đang thời điểm suy nghĩ lung tung, ngón tay lại bị bắt được, Lí Mộc mở mắt ra, bất đắc dĩ rồi lại trịnh trọng: “Đừng làm rộn! Anh... Anh tôn trọng em, hi vọng là em hiểu rõ!”

An Hảo ngẩn người, nhìn hấn hồi lâu vẫn không nói nên lời. Thường thấy hoặc là gấp gáp hoặc là giả vờ mặt người dạ thú, tới bây giờ đối với tình dục trước hôn nhân cũng không mâu thuẫn điều gì, giờ phút này lại nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Lí Mộc, trong lòng đột nhiên thật ảm áp.

Lí Mộc vươn tay, nhẹ nhàng vỗ hai cái lên đầu An Hảo, trong con người đen nhánh tỏa ra dự dục dường như trắng sáng, giọng nói chậm chạp đầy ma lực trấn an lòng người: “Ngoan, ngủ đi.”

An Hảo không tự chủ được nhẹ nhàng gật đầu, ,ngoan ngoãn nhắm mắt lại không làm ầm ĩ nữa.

Đêm như vật, tốt đẹp đến thế.

Khi Lí Mộc tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong ngực một mảnh hương thơm mềm mại, thì ra là An Hảo chẳng biết từ lúc nào đã chui vào trong ngực của hấn. Yên lặng nhìn người trước mặt ngủ say như con nít, một hồi lâu sau, Lí Mộc vén những sợi tóc tán loạn trên má của cô vén ra sau, nhắm mắt lại, từ từ in lên trán cô một cái hôn êm ái, động tác thận trọng, giống như sợ đánh thức người trong ngực.

An Hảo bị một cỗ hương thơm thức ăn tỉnh lại, nhắm mắt trong mơ hồ, vui người trong chăn dùng sức ngửi ngửi hai cái, nói lầm bầm: “Móng heo hầm...”

Móng heo hầm... Ặc, móng heo hầm?!

Tỉnh táo.

Vốn là An Hảo ngủ ở bên trái giường, nhưng bây giờ hoàn toàn là nằm bên phải chỗ của Lí Mộc. An Hảo vẫn có thói quen đá chặn, trước kia mỗi lần tỉnh lại buổi sáng, việc đầu tiên làm là đi tìm chặn, mà bây giờ lại được che phủ cực kì chặt chẽ, vừa nhìn là biết có người giúp cô dịch góc chặn qua. An Hảo thật nhanh rời giường rửa mặt, rồi nhẹ chân nhẹ tay đi tới phòng bếp.

Bóng lưng đang bận bịu nơi đó, thay cho quân trang thường ngày, áo sơ mi trắng, quần Jean, nhìn qua lại thấy ôn tình.

An Hảo nhẹ chân nhẹ tay đi tới, từ sau ôm lấy hông của Lí Mộc, dùng giọng nói khàn khàn buổi sáng làm nũng, nói: “Cọc gỗ anh làm đồ ăn ngon gì vậy?”

Ngẩn ra, Lí Mộc rút tay quay đầu lại xoa tóc An Hảo, cười nói: “Đã tỉnh rồi hả? Móng heo hầm xong ngay đây.”

“Vâng...” An Hảo kê mặt trên lưng của Lí Mộc “Cọc gỗ anh mấy giờ dậy?” Móng heo hầm... Cũng không phải trong nửa giờ là có thể làm xong.

- “Không lâu đâu. Đói chưa? Ra phòng khách chờ trước đi, lập tức xong ngay.”

An Hảo lại không chịu, ôm lấy Lí Mộc không buông tay, Lí Mộc đi đâu cô liền như bạch tuộc bám theo sát. Sợ làm đau cô, cũng không dám dùng sức lôi kéo, Lí Mộc đau đầu không thể làm cách nào khác là vận động với biên độ nhỏ để đi lấy những thứ cần thiết, hai người thật giống như trẻ sinh đôi kết hợp. Thậm chí thời điểm Lí Mộc muốn đem canh làm xong bưng đến bàn ăn, không thể không hô khẩu hiệu ‘một hai một’ để hai người cùng nhau cất bước từ từ. Tư thế bước đều bước vụng về kia sợ là Lí Mộc lớn vậy còn chưa làm.

Uống canh móng heo hầm mỹ vị, An Hảo vô cùng hài lòng “Cọc gỗ, nếu về sau ngày ngày cũng được ăn cơm anh làm thật là tốt!”

- “Em thích ăn, vậy sau này anh sẽ thường làm cho em.”

“Hừ, tại sao không phải mỗi ngày đều làm?” An Hảo vờ làm đáng vẻ mặt hứng.

Lí Mộc ngẩn ra, cúi đầu, vẻ mặt u ám: “Thật xin lỗi, anh ở quân đội...”

An Hảo nhún người, rất nhanh phản ứng kịp: “Làm gì nói xin lỗi chứ? Đùa với anh mà...”

- “Nhưng mà, anh không có cách nào luôn ở cùng em, anh không phải bạn trai thích hợp.”

Miễn cưỡng chui vào lòng Lí Mộc, An Hảo cố làm bộ dạng ăn vạ: “Hừ, biết có lỗi với em rồi sao? Cho nên về sau cái gì anh cũng phải nghe em! Phải đối xử tốt với em gấp đôi, biết chưa?”

Lí Mộc đem cằm nhẹ nhàng đặt lên mái tóc mềm mại của An Hảo, gật đầu nói: “Được.”

- “A! Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Vậy... Chúng ta bây giờ chơi một trò chơi, gọi là - đồ đồng phục hấp dẫn, có được không?”

- “...”

Nghe nói Lí Mộc trở lại, Phương Nam và Lâm thiếu cũng đứng ngồi không yên, mãnh liệt yêu cầu mở tam phương hội nghị. Sau khi trưng cầu ý kiến của đồng chí Lí Mộc, quyết định thời gian cuối tuần này.

Tối thứ sáu Lí Mộc trần trọc trở mình, thế nào cũng không ngủ được. Tiểu Khương nhìn Liên trưởng cả ngày lo lắng trùng trùng, buổi tối ngủ cũng không yên bình, rốt cuộc không nhịn được nên thử dò xét: “Liên trưởng, cãi nhau với chị dâu à?”

Qua nửa ngày Lí Mộc mới trả lời: “Không có.”

- “Vậy anh làm gì mà như kiến bò trên chảo nóng vậy, là vì cái gì vậy?”

Nửa ngày trầm mặc, Lí Mộc nhìn trần nhà, hỏi: “Tiểu Khương, chú đã gặp qua bạn thân của bạn gái chưa?”

- “Dĩ nhiên đã gặp rồi.”

- “Vậy... Thời điểm chú gặp bọn họ thì làm sao?”

- “Cũng giống như bình thường thôi ạ”

- “> là như thế nào?”

- “Chính là đối xử với bạn thân của em như thế nào, em liền đối xử với bạn thân của cô ấy như thế, người đối xử với người cần phải có lòng, chỉ cần anh thẳng thắn đối với người ta, trong lòng người ta tự hiểu.”

Lí Mộc chột gật đầu, tên nhóc Khương Bình này bình thường nhìn như đứa trẻ, trái lại lúc nói đạo lý lại rất thuận thế này.

Nhưng... Nhưng bạn thân của mình, chỉ có Tô Tô và Tần Túc Nguyên, thời điểm đi chung với hai người kia, mình hầu như là không nói chuyện.

Nghĩ đến dáng vẻ lúc bình thường của Lí Mộc, Tiểu Khương đột nhiên dặn dò: “Nhưng mà lo xa! Thời điểm đặc biệt cũng cần phải đối đã đặc biệt với chị dâu, nhìn chị dâu như vậy, đoán chừng bạn bè cũng đều là những người sáng sủa, gặp gỡ bọn họ, anh cũng đừng nên quá lạnh nhạt, tận lực nói cười, biểu hiện bình dị gần gũi một chút.”

Một đêm nay, trong lòng Lí Mộc phản phản phục phục lắm lắm, nói nhiều cười nhiều, bình dị gần gũi, cuối cùng mơ màng ngủ.

Sáng sớm thứ bảy Lí Mộc liền bò dậy, do dự nửa ngày, lại phát giác bây giờ bản thân mình không có thường phục nào để lựa chọn. Nhớ lại An Hảo từng nói thích nhìn bộ dạng mình lúc mặc áo sơmi, vì vậy lấy ra bộ thường phục duy nhất chính là sơmi trắng mặc vào, bên ngoài khoác một cái áo vải bố màu sáng, quần Jean, giày thể thao.

Tiểu Khương chưa gặp qua Lí Mộc với bộ dạng mặc thường phục, lúc bừng bừng rửa mặt từ toilet đi ra, cả kinh đến thiếu chút nữa té nhào với cái chậu. Vây quanh Lí Mộc vòng vo hai vòng ‘Chắc chắc’ than thở: “Liên trưởng, mặc dù bình thường em thấy anh là người ‘đặc’ đàn ông đặc biệt đẹp trai, chỉ là đồng nhất đối sang đồ thường, cảm giác đúng là thật không giống nhau, giống như hotboy từ trường đại học đi ra vậy. Chỉ là cái mặt trắng như bơ kia thay bằng khí thế này của anh... Chắc chắc, cứ như vậy mà đi ra ngoài! Nháy mắt một phát tuyệt đối giết hết mấy cô gái bé nhỏ!”

Lí Mộc có chút hào khí lại vừa buồn cười, nhưng nghe những lời này cũng thật cao hứng, không lâu liền hỏi: “Mặc thể này được sao?”

Tiểu Khương dựng lên ngón tay cái: “Được đến không thể được hơn nữa rồi!”

Tuy nói được đại lực của Tiểu Khương khích lệ, nhưng trong lòng Lí Mộc vẫn lo lắng. Thời điểm nhìn thấy An Hảo, vẫn còn mất tự nhiên túm lấy tay áo mình. Như cũ vẫn một thân trát nhân giả bộ công chúa của An Hảo khi thấy Lí Mộc tới trong nháy mắt hai mắt sáng lên, cười híp mắt nhào qua, sau một bốp ăn đậu hủ, gật đầu khích lệ Lí Mộc: “Hôm nay cực kì đẹp trai!”

Khỏa lòng thấp thỏm của Lí Mộc rốt cuộc cũng buông xuống.

Địa điểm hẹn trước là một tiệm bánh ngọt mà bọn họ thường đi, theo lệ thường thì phải đặt trước chỗ ngồi gần cửa sổ. Khi Lí Mộc cùng An Hảo đến nơi, Lâm thiếu và Phương Nam đã đợi ở đó.

Vừa thấy chính chủ đến, Lâm thiếu và Phương Nam không hẹn mà cùng nhau nhìn đồng hồ, sau đó đồng thời mắt to trừng mắt nhỏ mà kinh ngạc: “Trời ơi! An công chúa thể mà không trễ hẹn! Đây thật là thời khắc kì tích mà!”

An Hảo thoảng cái gơ tay thon thả lên phạt một cái trên vai bọn họ, quăng về một ánh nhìn tà tà mỉa mai: “Thôi đi, có ý kiến à? Trễ là đặc quyền của phụ nữ! Hai người các ngươi sống mái không phân biệt được, dĩ nhiên là không thể lí giải!”

Lâm thiếu có thâm ý khác thở dài ‘Haizzz’ một tiếng, ánh mắt bay tới trên người Lí Mộc: “Trai đẹp, lúc cô ấy hẹn hò với anh cũng trễ thế sao?”

Lí Mộc khẽ vé miệng, lắc đầu một cái.

Phương Nam lập tức vỗ bàn: “Quá xấu hổ quá xấu hổ mà! Gặp chúng ta thì ít nhất cũng phải trễ nửa giờ, hẹn hò với ‘đại suất ca’ thì liền đúng lúc! Cái người này không nhân tính khôn kiếp mà!”

An Hảo mặt không biến sắc, tim không đập, hai tay làm ra bộ dạng bất đắc dĩ: “Người người ngang hàng, xinh đẹp ưu tiên.”

“Phương Nam coi như xong, vậy tôi đâu vậy ta!” Lâm thiếu chỉ vào gương mặt xinh đẹp đến quá phận của mình, mặt đầy bi phẫn.

- “Anh? Xin lỗi - đối với khuê mật*, tôi cho tới bây giờ cũng không nhìn đến mặt, nếu không tôi làm sao có thể cùng Phương Nam trộn lẫn nhiều năm như vậy đây hở.”

- “Này cũng đúng, bộ dáng thất thủ kinh trời của cô ta, thật sự là không phù hợp mỹ học người nhìn.”

“Khôn kiếp! Lâm chim công rất cuộc cậu về phe bên nào đây! Cẩn thận tôi khiến Lâm Nhiên cho cậu tăng ca liên tục!” Ngay sau đó lại chuyển hướng tới Lí Mộc cầu viện “Gỗ đẹp trai anh nhìn xem, bạn gái anh ở đây mấy chục năm lần áp tôi! Tôi sống không dễ dàng mà! Mặt khóc ròng!”

An Hảo bên cạnh mặt như ghét bỏ, bộ dạng cùng hai người kia cãi vã tranh đấu, nhưng sự thân mật và ăn ý thể nào cũng không che giấu hết. Nhìn ba người trước mặt cứ như những đứa trẻ cãi nhau ồn ào, Lí Mộc lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đứng một bên cũng không nhìn được khía miệng khẽ nhếch cười. Mình như lâm vào đại địch mà chuẩn bị rất nhiều, thời điểm tự giới thiệu mình nên dùng ngữ điệu và nét mặt như thế nào, lúc bắt tay nên làm thế nào vừa trịnh trọng lại không quá đáng, lúc cười thì nên nhe răng hay không nhe răng...

Chuyện như vậy lần qua lộn lại suy nghĩ không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa từng nghĩ, bạn bè của cô cũng hoàn toàn đáng yêu ấm áp tương tự như cô, không hề có khoảng cách cảm giác, không cần cợt nhiều cứ thế mà kéo hẳn vào vòng của bọn họ.

Hết chương 28.

*QQ: Chương này ngắn quá

29. Chương 29

Cãi nhau rồi ngồi xuống, mỗi người gọi một ly thức uống cùng một phần điểm tâm ngọt. Phương Nam nghe Lí Mộc gọi món bánh mật ong Mộ Tư từ thực đơn, có chút kinh ngạc hỏi: “Cọc gỗ đẹp trai, anh cũng thích ăn ngọt vậy à?”

Lí Mộc cười không đáp lời, Phương Nam cũng không hỏi nhiều, tiếp tục cùng Lâm thiếu ríu ra ríu rít chinh phạt An Hảo. Sau một lúc điểm tâm được mang lên, Lí Mộc im lặng không lên tiếng đem phần bánh ngọt đặt trước mặt An Hảo, Phương Nam và Lâm thiếu nhìn bằng ánh mắt như đứng rồi, làm bộ không nhìn thấy.

Trò chuyện một chút, An Hảo đột nhiên vỗ tay một cái: “A, trong túi của tớ còn một bọc hạt dẻ rang đường!” Cúi đầu từ trong túi lấy ra đặt lên bàn.

Lâm thiếu và Phương Nam cùng cười như hoa nở, hạt dẻ rang đường là món ba người bọn họ rất thích ăn, thấy An Hảo mang theo tự nhiên vui vẻ. Hai người tranh đoạt cái túi vừa muốn mở ra, rồi lại kinh ngạc: “Cậu mua ở đâu vậy An công chúa? Ômg chủ còn bóc hộ ra nữa này!”

An Hảo trông như rất ngoài ý muốn, quay đầu hỏi Lí Mộc: “Mua ở đâu? Sao lại được bóc sẵn hết ra thế?”

Lí Mộc cười cười không trả lời, những thứ đó đều là do trong lúc hần chờ An Hảo nhân cơ hội bóc cho cô, bởi vì hần biết cô thích ăn, lại không thích bóc vỏ.

Lâm thiếu và Phương Nam cùng nhìn, lặng lẽ không chút nào tự giác mà hưởng thụ phục vụ đặc biệt của Lí Mộc.

Ăn đồ người ta bóc cho bạn gái mình, hai người kia da mặt dù dày vẫn cảm thấy có lỗi, vì vậy Phương Nam bắt đầu cố ý nịnh hót: “Cọc gỗ đẹp trai, ngày ngày nghe An công chúa nhắc đến anh, lỗ tai tôi cũng sắp mọc ra kén, hôm nay được gặp, quả nhiên là một đại suất ca! Cái này mà thả vài trường đại học của chúng ta năm đó, tuyệt đối sẽ thành hotboy!”

An Hảo chen miệng: “Đó là đương nhiên, hoa khôi của trường là tớ, hoa khôi tpnhiên sẽ xứng với hitboy thôi!”

Lâm thiếu cũng bận rộn chen chân vào: “Còn có tôi còn có tôi, ngày trước lúc đi học tôi cũng là hotboy!”

Phương Nam liếc mắt xem thường: “Đi đi đi, anh rõ ràng là một hoa khôi của trường, mò mẫn xen vào cái gì!”

- “Mẹ nó! Các người là ghen tị trắng trợn! Không phải bởi vì tôi quá đẹp ư, đừng chống đỡ không đứng lên thuyền như vậy!”

An Hảo phất tay áo bộ mặt khinh thường: “Tôi cảm ơn anh, nhưng thẩm mỹ của anh chúng tôi thật không thể nào gặt bừa, ngó ngó xem hôm nay anh đeo khăn quàng cổ báo vằn (QQ: Da beo ỉ) kết hợp với cái mặt trắng bệch và cặp mắt thật lớn kia. Chắc chắc, ôi, anh xác định trước khi ra cửa không bị linh hồn quỷ nữ nhập vào sao? Anh cứ đi thông thả, chúng tôi đỡ phải đóng hàng!”

Lâm thiếu bị hai phe công kích thẹn quá thành giận, cầm khăn choàng cổ của mình mà mặt đỏ tới mang tai tranh biện: “Hai người các cô mới là không có mắt đấy! Đây là xu hướng thời trang Paris năm nay, tuần rồi tôi đặc biệt đi Pháp mua! Đâu mà linh hồn quỷ nữ! Rõ ràng là kết hợp vô cùng hoàn mỹ với nam nhân cường tráng đây này! Hai người các cô không có tế bào nghệ thuật phụ nữ, tôi không thêm ao đo với các cô!” Quay đầu nhìn về phía Lí Mộc đang yên lặng xem cuộc chiến “Đẹp trai à, cùng là đàn ông với nhau, anh nói coi, cái khăn choàng cổ này đẹp mắt hay khó coi?”

Lí Mộc vốn định bo bo giữ mình không tham dự hỗn chiến, nhưng không phòng bị nên để Lâm thiếu kéo xuống nước. Cùng là đàn ông hần thật muốn trò chuyện nhiều với Lâm thiếu, nhưng sở thích của Lâm thiếu khác với cuộc sống hằng năm của hần ở doanh trại ít người, khẩu vị thực kém quá xa, vì vậy mặc dù đã nỗ lực cả nửa ngày, nhưng hai từ “đẹp mắt” nói mãi không ra được. Cuối cùng là cùng Lâm thiếu trừng mắt to mắt nhỏ nửa ngày, sau đó cuối đầu yên lặng uống trà không nói.

An Hảo và Phương Nam trông thấy tình cảnh của Lâm thiếu, cười đến thiếu chút nữa té từ trên ghế té xuống.

Lâm thiếu mắt thấy đồng bào duy nhất nhưng lại không cùng tổ tiên với mình, bi phần thiếu chút nữa phất tay áo bỏ đi.

Phương Nam nhìn Lâm thiếu thật thẹn quá thành giận, vội cười trấn an hẳn: “Được rồi được rồi Lâm chim công đại nhân, lông chim của ngài thật quá hoa lệ rồi, bọn tôi là tiểu dân thật sự không cách nào thưởng thức vẻ đẹp của ngài, cuối cùng nhất định sẽ có một ngày sẽ có người phát hiện ra vẻ đẹp chim công của ngài thôi!”

Nói xong lại cùng cười với An Hảo. Bởi vì cười quá mau, An Hảo bị ho khan vài tiếng, Lí Mộc im lặng không lên tiếng đưa nước tới, An Hảo với tay Lí Mộc uống một hớp xong lại cười bò trên ghế salon.

Lâm thiếu tức đỏ mặt, vỗ bàn một cái nói: “Yên lặng! Nơi công cộng mà các người cười đến run rẩy hết cả người thì còn đâu công dân biết tu dưỡng tư cách chứ!” Thấy An Hảo và Phương Nam không nhìn hẳn, tức giận tới mức cắn răng, thoáng nhìn thấy Ổi Mộc bên cạnh vẫn mắt chứa nụ cười nhìn An Hảo, nảy ra một ý định, vì vậy lập tức xoay mặt cười hỏi Lí Mộc: “Tôi nói này anh đẹp trai, anh nhìn gương mặt này, có cảm thấy quen mắt hay không?”

Thấy Lí Mộc có vẻ không hiểu mà lắc đầu, Lâm thiếu tiếp tục đưa ra đầu mối: “Anh nhìn kĩ một chút, gương mặt đẹp trai như vậy không thấy nhiều đâu, thật không thấy quen mắt sao? Mùa hè năm ngoái ngày anh và An Hảo quen biết, không có chút ấn tượng nào à?”

Lí Mộc vẫn mờ mịt như cũ, An Hảo lại trở nên nóng nảy: “Lâm chim công! Bán đứng bằng hữu là việc làm vô sỉ nhất trên thế giới này!”

Lâm thiếu bĩu môi: “Thôi đi, chuyện vô sỉ như vậy cô và Phương Nam làm thiếu sao?”

An Hảo nhất thời cứng họng.

Đang lúc này, Lí Mộc có ý tương loé lên trong đầu, chỉ vào Lâm thiếu “A” lèm một tiếng: “Anh chính là người đó...”

Lâm thiếu ra sức gật đầu: “Đúng đúng đúng chính là tôi! Rốt cuộc cũng nhớ ra?”

Lí Mộc gật đầu cười một cái, mặc dù đã lâu, nhưng bởi vì An Hảo của ngày đó đã cho hẳn hiện tại rung động quá lớn, hơn nữa dáng ngoài xuất sắc của Lâm thiếu thật sự làm người ta khó quên, cho nên Lí Mộc được nhắc nhở một chút liền nhớ.

Hắn nhìn An Hảo lại nhìn Lâm thiếu, rốt cuộc hiểu rõ...

Vẫn cho là ngày đó số mạng đã an bài duyên phận, thì ra là dê con đã bị An Hảo đặt bẫy chết làm thịt từ lâu.

An Hảobi phôi bày, có chút xấu hổ đỏ mặt, vì vậy làm bộ hung hăng hỏi Lí Mộc: “Thế nào, hối hận à?”

Lí Mộc vội vàng lắc đầu, nào dám!

An Hảo xoa tay, bộ mặt vô tội: “Dù sao chỉ cần kết quả cuối cùng là được rồi, quá trình trung gian như thế nào, không sao cả.”

“Ồ ồ ồ thật sao?” Phương Nam cười hắc hắc “Cọc gỗ đẹp trai, anh có biết lần đầu tiên gặp An Hảo thật ra là trước mùa hè năm ngoái không?”

An Hảo cứng đờ, chau mày với Phương Nam, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp: “Phương Nam....”

Phương Nam học bộ dạng mới vừa rồi của An Hảo xoa tay nói: “Không phải cậu bảo, chỉ cần là kết quả cuối cùng là được rồi, quá trình trung gian thế nào cũng không sao cả mà. Hơn nữa, dù sao cậu cũng đã bắt lại thành công rồi, là người trong cuộc, cọc gỗ đẹp trai vẫn có quyền có quyền cảm kích nha.”

Lí Mộc ở bên cạnh không hiểu ra sao, thật may là Phương Nam rất nhanh đã giải thích cho hẳn hết thảy. Nghe Phương Nam giảng thuật hết ban đầu làm thế nào ở buổi xem mắt mạnh tay bẻ hoa làm An công

chứa tâm tính kiêu ngạo thương tổn nghiêm trọng, Lí Mộc cười nhìn An Hảo: “Anh nhớ, hình như thật sự có chuyện như thế.”

An Hảo nhíu mắt lại: “Vì vậy?”

“À... Thật có lỗi khi đó anh có mắt không trông rồi!” Cảm nhận được mùi vị uy hiếp mạnh mẽ, Lí Mộc lập tức biết nghe lời.

- “Hừ, xem anh hối lỗi sửa sai mà coi trọng em nên cũng không truy cứu nhiều, nhưng anh phải hiểu được ban đầu làm em bao nhiêu tổn thương! Cho nên về sau phải tốt gấp đôi với em có biết chưa?”

- “Ừ.”

- “Lời nói của em vĩnh viễn chính xác em chính là chân lý!”

- “Ừ.”

- “Vĩnh viễn không cùng em gây gỗ chọc giận em!”

- “Ừ.”

- “Trừ em ra phải giữ vững khoảng cách hơn 3m với tất cả sinh vật giống cái.”

- “Ừ.”

- “...”

Phương Nam và Lâm thiếu trợn tròn mắt há mồm nhìn An Hảo cứ như vậy chuyển hóa hoàn cảnh xấu sang ưu thế tuyệt đối, nắm trong tay quyền to làm mưa làm gió, hận không thể thay Lí Mộc không có tiền đồ mà vỗ ngực liên tục. Đàn ông, một khi bị sắc đẹp dán chắc mắt, thì đó chính là tên A Đấu* nâng lên chẳng nổi.

*ý là chỉ người ngốc, mụ mị

Cuối cùng, An Hảo vung tay lên bày tỏ “Em đói, muốn ăn cơm anh làm”, mọi người đến trận địa nhà An Hảo - Phương Nam và Lâm thiếu tự nhiên không tự giác đảm đương chức bóng đèn kiêu ăn chực.

Sau khi mua bao lớn bao nhỏ về, Lí Mộc cần cù chăm chỉ vào phòng bếp làm “ốc đồng tiên sinh”, còn dư lại ba kẻ không dùng được vui người trên ghế chơi game. Kết quả chuông cửa vang lên, ba kẻ kia đang đến lúc mấu chốt không đi được, không thể làm gì khác hơn là gọi Lí Mộc mở cửa.

Am Hảo trong lúc cấp bách nói to: “Chắc là đưa sữa tươi, hôm nay em đặt sữa tươi, anh lấy để vào tủ lạnh là được.”

Lí Mộc bỏ dao thái xuống để rửa tay, vừa mở cửa, đứng ngoài cửa là một đôi nam nữ tuổi trung niên, vừa nhìn thấy đối phương mở cửa hai người có dáng vẻ rất kinh ngạc.

- “Xin hỏi là đưa sữa tươi sao? Đưa cho tôi là được rồi.”

Đối phương cũng không đáp lời, chỉ trên dưới quan sát Lí Mộc một phen, hỏi: “Cậu là ai?”

Lí Mộc ngẩn ra, nhìn hình dáng đối phương mơ hồ có chút quen thuộc, trong đầu chợt một mảnh trống không. Sau khi hít sâu một hơi, hơi khom lưng cúi đầu cung kính nói: “Con chào chú dì.”

Hết chương 29.

30. Chương 30

Một nhóm người ngồi trong phòng khách nhìn nhau, không khí lúng túng không thoải. An Hảo hắng giọng một cái làm bộ dáng vẻ vô sự kéo tay mẹ An làm nũng: “Mẹ, mẹ với ba làm gì mà đột nhiên chạy tới đây vậy? Có phải nhớ con nhớ đến nỗi đến đưa thức ăn cho con à?”

Mẹ An giờ đầu ngón tay chỉ vào cái trán của An Hảo, không nhịn được cười nói: “Chỉ con là nói nhiều. Mấy ngày trước không phải oán trách với mẹ phải làm thêm giờ nên mệt, đòi ăn thức ăn của mẹ ư, mẹ liền mang theo một ít thức ăn cùng ba con tới thăm con một chút.”

An Hảo còn chưa lên tiếng, Phương Nam và Lâm thiếu đã cùng nhau hoan hô: “Cảm ơn dì! Bọn con cũng đặc biệt nhớ nhung thức ăn của dì nấu!”

Lần này mẹ An cười đến vui vẻ hơn. Ba An ngồi hắng giọng một cái, hỏi: “An Hảo à, vị bằng hữu này sao chúng ta còn chưa gặp qua?”

Phương Nam và Lâm thiếu liếc mắt nhau, đồng thời kỳ đứng lên nói: “Chú dì, hai con vừa đúng có chút việc, đi trước đây.”

Mẹ An vội giữ người: “Cơm nước xong đã chứ?”

- “Không được không được, hôm nào đến ném thủ nghệ của dì sau!”

Đợi hai người đi rồi, Lí Mộc đứng dậy, cho ba An mẹ An cái chào cung kính: “Chú dì, con là Lí Mộc.”

Sau khi ba An mẹ An trao đổi ánh mắt, mẹ An cười ha hả nói: “Nhanh ngồi xuống đi, con chính là cộc gỗ mà An Hảo ngày ngày nhắc đến à?”

An Hảo cũng làm nũng gọi: “Mẹ~”

Mẹ An chọt cô một cái, giễu giễu nói: “Hiện tại biết xấu hổ rồi à? Các con đều đói hết cả rồi, Lí Mộc ở đây cùng ăn trưa luôn đi, để dì đi làm cho con vài món ăn.”

Lí Mộc vội đứng dậy nói: “Dì và chú đi đường mệt nhọc, hai người trước ngồi nghỉ ngơi đi, để An Hảo bồi mọi người nói chuyện, khi này vừa lúc con đang nấu cơm, cũng không sai biệt gì lắm, để con đi được rồi.”

Làm cho ba An mẹ An có chút kinh ngạc: “Con biết làm cơm à?”

- “Đương nhiên, hai người không biết cộc gỗ nấu cơm ngon lắm đó! Ba mẹ chờ là được rồi!”

Mẹ An nhìn bộ dạng con gái dương dương hủ hủ, sắc giọng: “Cũng không phải là con biết làm, hài lòng cái gì?” Đảo mắt nhìn Lí Mộc hiểu lẽ lại có bộ dạng thuận mắt, cứ nhiên lại hơi giống cha mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng vừa lòng, vì vậy hớn hỏ đồng ý, “Cái này phiền con vậy.”

Thừa dịp Lí Mộc ở phòng bếp tranh thủ thời gian, tỉ mỉ hỏi han tình huống của An Hảo và Lí Mộc. An Hảo hủ hủ kể lể thể nào mình có thể lừa gạt bịp bợm đem Lí Mộc đến bên mình, một lần nói vài ba lời, khích lệ đáy lòng Lí Mộc thuần lương với mọi người như thế nào. Ba An không vui hừ một tiếng: “Cái bát úp còn chưa lật lên, chưa gì đã vội vã nói tốt cho hắn à?”

Mẹ An giận nhìn trách ông, nói: “Đừng để ý tới ba con, lão đang ghen đấy.” Lại hỏi tiếp: “Lí Mộc làm việc gì? Nhà ở đâu?”

- “Anh ấy đang làm quân nhân, nhà ở thủ đô vĩ đại của chúng ta, cha của anh ấy cũng xuất thân là quân nhân.”

An Hảo vừa dứt lời, ba An mẹ An liền thay đổi sắc mặt, Lí Mộc đã làm xong thức ăn, vì vậy để đề xuống câu chuyện nên An Hảo đi giúp Lí Mộc dọn bát đĩa.

Mẹ An nghe Lí Mộc nói đang làm cơm, cho là chỉ đơn giản làm vài món canh món xào mà thôi, thế nhưng không nghĩ Lí Mộc làm ra một bàn tràn đầy, nhìn món ăn toàn là món mà An Hảo thích, trong lòng liền thở dài.

“Tay nghề của con không tốt, chú dì thông cảm chấp nhận.” Nói xong cũng chờ ba mẹ An thưởng thức trước.

An Hảo cười híp mắt nhìn hắn: “Hôm nay thật khó có được nha, cứ nhiên sẽ nói chuyện như vậy, còn nói nhiều nữa. Ba mẹ, con theo các người được thơm lây rồi, bình thường anh ấy cũng không biết nói chuyện như vậy, muốn anh ấy nói lời ngon tiếng ngọt, so với lên trời còn khó hơn.”

Mẹ An nhìn trách cô: “Phải nghe nhiều lời ngon tiếng ngọt làm gì, chỉ cần biết thật lòng là được rồi.” Nói xong có thâm ý mà nhìn Lí Mộc một cái.

Tuy nói tay nghề Lí Mộc khiêm tốn không tốt, nhưng ba mẹ An thưởng thức, khẩu vị mặn nhạt rất thích hợp. Trên mặt mẹ An mang theo nụ cười: “Không ngờ Lí Mộc một mực trong bộ đội, tay nghề nấu cơm lại tốt như vậy.”

Lí Mộc cúi đầu có chút ngượng ngùng: “Dì quá khen, cũng vì trong quân đội, cho nên lúc cần cũng là tự bọn con làm cơm, thời gian lâu dài cũng thành quen tay.”

Trên bàn cơm mẹ An thỉnh thoảng lại hỏi một chút chuyện ở bộ đội của Lí Mộc, Lí Mộc cung kính mà trả lời, An Hảo bên cạnh chêm chọc gây cười, không khí ngược lại cũng không tồi, chỉ là ba An vẫn cúi đầu ăn cơm không nói lời nào.

Ăn cơm xong, Lí Mộc đi dọn dẹp phòng bếp, An Hảo lười biếng nằn tể trên ghế salon, mẹ An vội kêu Lí Mộc đợi cô làm, lại vỗ nhẹ An Hảo một cái: “Tại sao có thể để người ta làm, mau dậy đi rửa bát đi.”

An Hảo cong môi đồ thừa không dậy nổi: “Thôi không cần, con gia vụ cho anh ấy làm rồi, yên tâm đi, Lí Mộc làm việc rất cẩn thận rất nhanh.”

“Con bé này...” Mẹ An hết cách với cô, không thể làm gì khác hơn là vào phòng bếp giúp một tay, nhưng không nghĩ Lí Mộc động tác nhanh chóng mạch lạc, bà đi vào chẳng những không giúp đỡ được cái gì ngược lại thêm vướng tay vướng chân, cũng liền trở về phòng khách cùng con gái nói chuyện.

Sau khi thu dọn xong, Lí Mộc lại đem đĩa trái cây lên. Mẹ An một bên nhìn, càng nhìn càng thấy Lí Mộc biết xử sự, trên mặt hàm chứa ba phần nụ cười. Sau khi Lí Mộc cùng nhị lão hàn huyên, mẹ An phát hiện, mặc dù Lí Mộc nhìn qua là người hướng nội không phải rất thích nói chuyện, chỉ là gia sư lại cực tốt, cùng An Hảo miệng lưỡi bén nhọn ở chung một chỗ, luôn là người bị chiếm tiện nghi, nhưng luôn một mực yên lặng, không cùng cô tranh cãi, chỉ cúi đầu bóc quả cam cho An Hảo. Mẹ An càng xem càng phát giác, mình thật đúng là rất thích Lí Mộc. Nhưng nghĩ lại Lí Mộc vẫn còn trong bộ đội, liền có chút than thở. Suy nghĩ một chút, mẹ An làm như lơ đãng hỏi: “Lí Mộc à, tuy nói quân đội là địa phương rèn luyện người, chỉ là cũng thật khổ cực, có nghĩ sẽ chuyển nghề gì hay không?”

Lí Mộc lắc đầu: “Không có nhiều khổ cực, ông nội con và ba con đều là quân nhân, từ nhỏ con lớn trong quân đội, cũng luôn hy vọng có thể ở quân đội nán lại một đời.”

Tiếng nói vừa dứt, không khí đột nhiên có chút cứng, ba mẹ An liếc mắt nhìn nhau, mẹ An cười nói: “Này, có nghĩ qua sau khi kết hôn thì làm thế nào không?”

Lí Mộc cau mày: “Cái này... Có vấn đề gì không?”

“Đương nhiên là có vấn đề!” Ba mẹ An không nén được tức giận, “An Hảo là bảo bối trong hai bàn tay chúng tôi, từ nhỏ cưng chiều đến lớn, chúng tôi không vui khi con bé lập gia đình nhưng phải chịu uất ức!”

Lời nói có chút nặng, Lí Mộc nhất thời ngây dại. An Hảo vừa nhìn không khí thay đổi, nửa làm nũng nửa tức giận nói: “Ba, ba nói cái gì vậy, Lí Mộc đối tốt với con mọi người không phải không thấy, lại nói, chuyện đó còn sớm lắm.”

Mẹ An cũng vụng trộm lôi ba mẹ An xuống, cười nói: “Lí Mộc à, ba con bé từ nhỏ đã chiều An Hảo, cho nên nói chuyện hơi quá, con đừng để trong lòng.”

Lí Mộc vội vàng lắc đầu: “Không có không có, ba thương con gái là chuyện phải, con nhất định không để An Hảo chịu uất ức.”

Ba mẹ An còn muốn nói chuyện, bị mẹ An ngăn lại, không khí dần dần dung hiệp. Lí Mộc biết nhị lão đến đây là muốn cùng ở cạnh con gái, vì vậy cũng không lâu lắm liền chào ra về. Mẹ An cũng không giữ lại, để An Hảo tiễn xuống.

Xuống dưới lầu, An Hảo yêu cầu cái ôm tạm biệt, Lí Mộc ôm cô nhẹ giọng hỏi: “Ba mẹ em... Có phải không thích anh?”

- “Nào có, anh tốt như vậy làm sao sẽ không thích đây? Từ nhỏ ba mẹ em đều nhìn bọn con trai theo đuổi em đều không thuận mắt, trong mắt ông, cõi đời này không ai xứng với con gái của ông! Cho nên về sau đối tốt với ta, có biết không?”

Lí Mộc thoáng an tâm, vội vàng gạt đầu. An Hảo lúc này mới hài lòng.

Sau khi đưa Lí Mộc đi, An Hảo về nhà, chỉ thấy ba An vỗ bàn một cái, trầm giọng nói: “Tôi không đồng ý!”

An Hảo giật mình, vỗ ngực một cái cau mày nói: “Ba làm gì vậy, Lí Mộc thất tốt, sao ba lại không đồng ý?”

Mẹ An kéo chồng một cái, thở dài nói: “An Hảo à, tiểu tử Lí Mộc này thật tốt, có thể nhìn ra gia thế rất tốt, nhìn người cũng đáng tin. Nhưng... Duy chỉ có hấn đang ở quân đội, điểm này...”

An Hảo liếc mắt xem thường, ngồi trên ghế sofa: “Mẹ, con biết ngay! Mẹ lại không phải muốn lật lại chuyện dì nhỏ mà nói đạo lý phải không? Dì nhỏ là chuyện của dì nhỏ, con là con, các người không thể vì một chuyện mà bác bỏ tất cả quân nhân chứ?”

- “Không phải chúng ta có thành kiến với quân nhân, mà là có một số việc con không hiểu...”

- “Mẹ, con đã không còn bé rồi, đối với lựa chọn của mình sẽ thận trọng suy tính. Mẹ biết rõ hấn đang ở bộ đội hai chúng ta về sau có thể sẽ không có phương tiện, những thứ này mẹ không phải là không suy tính, nhưng mẹ lại không cảm thấy đây là vấn đề không thể điều hòa.”

- “Con cảm thấy? Con có thể cảm thấy thế nào? Con bây giờ bị tên tiểu tử kia làm văng đầu, còn cảm thấy cái gì không tốt?!” Ba An vỗ bàn một cái, sắc mặt tái xanh.

- “Ba! Làm sao ba có thể cái gì không rõ liền vợ đùa cả năm! Dù gì các người cũng muốn hiểu chuyện của bọn con, trở lại nhìn đến tận đáy chuyện như thế nào đi!”

- “Ba không biết cũng không muốn biết! Bởi vì ba đã tiên đoán được con về sau là cái dạng gì rồi!”

- “Ba...”

“Tốt lắm tốt lắm, khó được dịp đến đây một chuyến hai người các người đứng làm rồi lên, chuyện này kết thúc ở đây, sau này hãy nói...” Mắt thấy hai cha con muốn cãi nhau, mẹ An mau chạy ra làm người giải hòa.

Một đêm này, ba An vẫn trầm mặc sắc mặt khó coi, An Hảo cũng buồn bực không lên tiếng trong nội tâm cảm thấy uất ức.

Trong lòng Lí Mộc có chuyện, trở về bộ đội nằm cau mày trên giường trầm tư. Thấy Lí Mộc trở về sớm, Tiểu Khương có chút kì quái, bỏ lại việc đang làm trong tay, lại gần: “Liên trưởng, sao lại về sớm như vậy? Hội nghị tam phương thuận lợi không?”

- “Ừ, hội nghị tam phương còn may, chỉ là hội nghị tứ phương có chút...”

- “Tứ phương? Sao lại thêm một phương rồi?”

- “Xế chiều hôm nay, tôi gặp ba mẹ của An Hảo rồi, bọn họ giống như... Không quá yêu thích tôi.”

Tiểu Khương giật mình: “Không phải đâu, Liên trưởng, anh không thấy hai tốp nhân vật quan trọng? Họ lại không thích anh à? Liên trưởng anh có thể duy trì, lại biết thương người, con rể tốt như vậy đi chỗ nào tìm đây?”

Lí Mộc thở dài cúi đầu không lên tiếng, Tiểu Khương có chút hiểu: “Có phải vì anh ở quân đội hay không?”

Thấy Lí Mộc không phủ nhận, hấn cũng thở dài ngồi xuống “Người người cũng hô khẩu hiệu muốn tôn kính mến yêu chúng ta, những người con em quân đội, nói gì quân nhân là vĩ đại, nhưng có mấy gia trưởng nguyện ý gả con gái cho chúng ta?”

Hai người ngồi yên lặng trên giường của mình nghĩ từng tâm sự riêng, nhìn nhau không nói gì.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lí Mộc đang trong phòng sáng tác chiến lược huấn luyện kế hoạch, Tiểu Khương chạy tới nói cho hấn biết có người tìm, ra ngoài vừa nhìn, quả nhiên là người mà mình đoán - ba của An Hảo.

Hết chương 30.

31. Chương 31

Lí Mộc trở lại, làm cho Tiểu Khương sợ hết hồn. Hắn chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ Liên trưởng uống rượu say, cho tới nay mọi người đều cho rằng Lí Mộc là Thần Tử ngàn chén không ngã, nhưng tối hôm nay vừa ra ngoài mấy giờ, lúc trở về đã lão đảo muốn ngã rồi. Tiểu Khương nhớ thời điểm lễ mừng năm mới trước kia, toàn liên từng người xếp hàng lời rượu cũng không làm gục được Lí Mộc, lúc này dạ dày đã uống bao nhiêu chứ?

Nhiệt tình đem Lí Mộc lên giường, Tiểu Khương cũng đoán được mấy phần nguyên nhân, hắn cũng không hiểu làm thế nào khai đạo* cho phải, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Liên trưởng, những thứ khác đều không quan trọng, chỉ cần nơi đó có tình cảm là được. Coi như người khác có nói gì đi nữa, nhưng anh yên tâm giao chị dâu vào tay người khác sao? Anh có thể tin tưởng người kia sẽ thương chị dâu giống như anh, không để cô ấy chịu uất ức đau lòng sao? Anh cam lòng rời khỏi cô ấy sao?”

*khai đạo: Nghĩa như đã thông suy nghĩ, an ủi, khuyên, góp ý...đại loại là vậy.

Hắn làm sao sẽ chịu như thế, làm sao yên tâm giao cô cho người đàn ông khác...

Lí Mộc lẳng lặng nằm trên giường, chỉ cảm thấy nơi ngực đau đến tê tâm liệt phế, giống như mất đi một mảnh.

Thời điểm ba An tìm đến, chỉ nói “Cùng tôi đi uống rượu” liền xoay người đi. Lí Mộc đi khai báo với đồng nghiệp một chút rồi vội vàng đi theo. Hai người ở một quán ăn nhỏ gần đó ngồi xuống, ba An gọi hai món ăn cùng mấy bình rượu.

Ba An là thương nhân, năm nào cũng giao thiệp tiệc rượu với khách, tửu lượng tự nhiên không kém. Thời điểm Lí Mộc còn là tân binh vào mùa đông thường thay phiên công việc lúc ban đêm, vì thời tiết rét lạnh cho nên mỗi lần đều uống chút rượu trước chống lạnh, quanh năm như vậy cũng luyện được chút tửu lượng. Giờ phút này hai người vùi trong quán ngồi xuống, món ăn cũng chưa lên bàn, ba ly rượu đã vào bụng trước.

Trầm mặc một hồi lâu, ba An mới trầm giọng nói: “Tôi cũng không vòng vo với cậu, cậu nên biết tôi tìm cậu là vì chuyện gì. Cậu thật sự là một tiểu tử tốt, An Hảo cũng thích cậu, mẹ An Hảo cũng cảm thấy cậu không tồi. Nhưng là, chuyện như vậy chúng tôi không đồng ý!”

Lí Mộc gật đầu một cái: “Cháu biết ạ”

- “Lí Mộc, tôi chiếu rõ cậu yêu con gái tôi, con gái tôi cũng rất thích cậu. Nhưng hai người ở cùng nhau, không chỉ là chuyện tình cảm, còn có rất nhiều chuyện khác. Các người có cân nhắc qua sao?”

Lí Mộc khẩn trương liếm liếm đôi môi, gật đầu nói: “Có, cháu tính toán cùng cô ấy kết hôn.”

Ba An ngẩn người, lắc đầu nói: “Tôi không nói chuyện này! Tôi nói là chuyện xưa nhà chúng tôi. Em gái của tôi, cũng là cô nhỏ của An Hảo, hơn con bé mười tuổi, từ nhỏ tính tình giống An Hảo hoạt bát lại dễ mến, người trong nhà sủng cô ấy nhất. Mười năm trước lúc bằng tuổi An Hảo bây giờ có thích một người lính, bên Nhậm gia đó phản đối nhưng cô ấy sống chết không chịu chia tay, chúng tôi dù lo lắng cho cô ấy nhưng cũng không cưỡng được, vì vậy liền gả cho.”

“Vừa bắt đầu cũng ngọt ngào, nhưng sau đó thì sao? Người đàn ông kia ở bộ đội thân bất do kỷ, bị điều đi vùng khác, quanh năm không thể trở về nhà, cô gả đi thật cũng chính là làm quả phụ. Một mình chăm sóc người già không nói, sau lại mang thai, lại một mình chăm sóc đứa bé.” Ba An dừng một chút hỏi Lí Mộc “Cậu có biết một phụ nữ gánh cả một nhà có bao nhiêu khó khăn?”

Lí Mộc gật đầu, làm sao không biết, năm đó thời điểm ba gian khổ nhất, mẹ làm sao, hắn rõ mồn một trước mắt.

- “Tôi làm anh, mắt thấy cô vốn tính tình sáng sủa đáng yêu cũng từ từ thay đổi. Hơn nữa cũng không đối cậu, người sống cùng không phải người nhà tốt, mà em tôi tính tình lại bướng bỉnh, liên thường có lâu thuẩn, người đàn ông kia bên ngoài không thể làm gì, lần đầu về nhà còn vì cha mẹ hắn mà trách cứ em gái tôi. Nghĩ tới em gái tôi nhiều năm như vậy chăm sóc cha mẹ hắn nấu cơm chăm con, lại không chiếm được câu hữu ích nào từ hắn, ngược lại vì thời gian lâu dài, kích tình ban đầu qua đi, liền thấy em gái tôi phiền. Hai người âm ỉ mấy năm, rồi ly hôn.”

- “Chú, cháu không biết chuyện này thế nào, nhưng nếu An Hảo gả cho cháu...cháu thương cô ấy còn không kịp, tuyệt đối sẽ không như vậy.”

Ba An uống ly rượu một hơi cạn sạch, lắc đầu nói: “Tôi không phải nói cậu và An Hảo nhất định sẽ như vậy. Nhưng cậu có nghĩ tới không, nếu cậu quyết định một mực ở quân đội không chuyển nghề, sau này An Hảo gả cho cậu phải làm sao? Để con bé quanh năm cô quạnh? Một mình gánh trách nhiệm chăm sóc gia đình? Thời điểm nó có cuộc sống tốt nhất, cậu lại không thể che chở cho nó, chuông tôi sao lại yên tâm? Hơn nữa, nghe An Hảo nói tình huống nhà cậu, cậu cũng không nên tùy tiện quyết định như vậy? Cha mẹ cậu sẽ tiếp nhận An Hảo chứ? Coi như miễn cưỡng đồng ý, bọn họ có thể đối tốt với An Hảo không?”

Liên tiếp chất vấn khiến Lí Mộc á khẩu không trả lời được cũng không biết phải trả lời thế nào. Hẳn quả thật không thể chuyển nghề rời khỏi quân đội, cũng không thể thời thời khắc khắc ở bên bồi An Hảo chăm sóc cô, quả thật cha mẹ hắn có tính toán khác không thể đảm bảo sẽ đối tốt với An Hảo... Lí Mộc một ly một ly uống rượu, rượu cay nóng vào bụng, làm thế nào cũng không lặn át được tư vị nồng nặc khổ sở nơi đáy lòng.

Ba An đã uống đến có chút say mắt đầy sương mù, lớn miệng nói: “Lí Mộc à, tôi và mẹ An Hảo cũng biết, cậu thật ra là một tên nhóc vô cùng tốt. Chuông tôi có thể nhiên ra gia giáo của cậu không tệ, khó mà không để ý An Hảo. Con bé tùy hứng lại tính khí kém, cậu còn có thể bao dung con bé như vậy, chúng tôi cũng biết là rất khó.”

Lí Mộc lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Cần phải vậy.”

Ba An dùng sức vỗ vỗ bờ vai hắn, rồi khoát khoát tay nói: “Cậu cũng đừng nói không nên lời như thế, không có người nào nên nuông chiều người nào. An Hảo từ nhỏ bị tôi và mẹ con bé làm hư rồi, nhìn dáng vẻ của cậu ở đây vẫn là nuông chiều. Thật ra thì tôi không phải không muốn tin tưởng cậu, mà là cậu hãy hiểu cho tâm làm cha của tôi.”

Ba An múa tay múa chân “Tôi nhìn tận mắt con bé lớn được như vậy, con bé là bảo bối trong lòng bàn tay tôi. Con bé lần đầu tiên khóc lần đầu tiên cười lần đầu tiên kêu ba, đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ. Tâm tình một người cha, bây giờ cậu chưa làm cha rất khó mà hiểu rõ. Mặc dù cậu rất tốt, nhưng là, công chúa nhỏ tôi đây nâng niu trong lòng bàn tay bao nhiêu năm, tuyệt đối không cho phép nó chịu uất ức, nhất là loại chuyện nhìn một cái là đoán được uất ức thế này. Lí Mộc à, nếu như cậu thật lòng yêu thương nó, xin vạ vì tương lai của nó mà suy tính.”

Lí Mộc không lên tiếng, đưa tay cầm lấy cái ly, rót tràn ly rượu, nâng lên vùi đầu từng ngụm từng ngụm uống vào. Rượu nóng rực trong dạ dày thiêu đốt, giống như muốn thiêu hủy tất cả.

Từ từ đặt ly xuống, cặp mắt Lí Mộc sáng kinh người, nhìn ba An nói từng câu từng chữ: “Chú An, cháu nhất định sẽ đối tốt với An Hảo, cháu nhất định sẽ không để cô ấy chịu uất ức...”

- “Tôi tin cậu sẽ đối tốt với con bé, nhưng cậu luôn bên cạnh con bé cũng không thể đảm bảo, làm sao cậu đảm bảo được con bé sẽ không chịu uất ức?”

Lí Mộc há miệng, nhưng vẫn là lặp lại: “Chú, cháu nhất định sẽ đối tốt với cô ấy, nhất định sẽ đối tốt với cô ấy...”

- “Người trẻ tuổi, hôn nhân không phải chuyện mà các người nghĩ đơn giản như vậy, tình yêu không phải là tất cả, hôn nhân cần hai người cùng nhau hợp tác. Cậu ở bộ đội này, rồi không lâu sau cũng thân bất do kỷ, cậu làm sao cùng nhau hợp tác?”

Lí Mộc từ từ cúi đầu, nhìn cái bàn, vẫn như cũ trầm giọng tái diễn: “Chú, cháu nhất định sẽ đối tốt với An Hảo, nhất định sẽ đối tốt với cô ấy, nhất định sẽ đối tốt với cô ấy...”

Ba An mùi rượu dâng trào, giận dữ xông lên đầu, vỗ cái bàn lạnh lùng nói: “Cậu chỉ biết nói cậu đối tốt với nó, nhưng cậu lấy cái gì đối tốt với con gái tôi? Sao cậu có thể đảm bảo sẽ đối tốt với nó?”

Cả trong quán nháy mắt yên tĩnh, tất cả mọi người vừa sợ vừa tò mò nhìn về phía hai người đàn ông trong góc này.

Đối với sự phẫn nộ cùng chỉ trích của ba An, Lí Mộc thật hoàn toàn bất giác, chỉ cúi đầu từng lần một lặp lại lời nói bảo đảm, nhưng cái bàn cũ kĩ trước mặt, lại có từng viên nước mắt lớn rớt xuống bên trên.

*QQ: TT.TT Anh Mộc nín đi a

~ *ôm vỗ vỗ* - *Chị An bay lại đá văng QQ, hét lớn* Xê ra - *Ôm anh Mộc* Ngoan nào, ngoan nào Tiểu Mộc..nín nè..thơm thơm nín nè... - Ọe ọe *tiếng nôn của bạn học QQ*

Ba An nhìn người thanh niên chảy máu chảy mồ hôi cũng không thốt một tiếng lại trước mặt mình rơi nước mắt, đột nhiên không biết nói gì, một hồi sau cũng thở dài một tiếng, bưng ly rượu một hơi cạn sạch.

Thời điểm mẹ An đến, ba An đã nằm trên bàn ngủ say như chết từ lâu. Lí Mộc ngồi sòng lưng thẳng tắp, thấy mẹ An tới “Pằng” đứng lên, lại đảo một cái chút là ngã xuống.

Mẹ An vội đỡ hấn, nói: “Cháu nhanh ngồi xuống, cũng uống không ít hả?” Nhìn ba An bất tỉnh nhân sự lại không biết làm sao đành lắc đầu “Không thể uống còn uống nhiều như vậy.”

“Dì, cháu không sao, cháu giúp dì đưa chú lên xe.” Lí Mộc từ từ đứng lên, lần này đi rất ổn.

Sau khi đưa ba An lên xe, mẹ An nói với hấn: “Lí Mộc à, cùng lên xe đi, dì đưa cháu về.”

Lí Mộc lắc đầu: “Không cần đâu dì, quân đội của cháu ở phía trước, đi đường vòng là đến, cháu tự về được, vừa đúng tỉnh rượu.”

- “Vậy cũng được, cháu chú ý an toàn. Chúng ta đi trước đây.”

Cho đến khi nhìn xe biến mất ở cuối phố, sòng lưng Lí Mộc thẳng tắp mới lung lay hai cái, rồi sau đó vịn vào cột điện ven đường mà nôn ra. Cơ hồ là dờn sóng lấp biển đem hết bụng phun ra cho hết, mới hơi thoải mái hơn một chút, lảo đảo dọc theo đường cái đi về, đến đầu đường không xa cánh cổng, Lí Mộc tìm tảng đá ngồi xuống, ngửa đầu vô lực nhìn màn đêm đen nhánh.

Đêm đầy sao, ngày mai nhất định là một ngày đẹp trời.*

*Nguyên gốc CV là: [Đầy trời sao, ngày mai nhất định là cá Tình Thiên.] nếu edit lại y chang thì QQ thấy lặp từ quá, nên chỉnh lại đôi chút cho nghe êm tai tí

Một khắc đó, chưa bao giờ chịu đả kích gì thế mà chính tim hấn đột nhiên cũng đập nhanh hai nhịp.

An Hảo, anh không rời bỏ em được, anh không yên lòng giao em cho người khác, anh không tin sẽ có người yêu em hơn anh. Nhưng mà, anh không có cách nào cho em cuộc sống bình thường như bao cặp vợ chồng khác.

Anh nên làm thế nào đây? Anh nên làm như thế nào đây.....

Hết chương 31.

32. Chương 32

Sau khi bốn phương hội dự, An Hảo và Lí Mộc cũng không đề cập qua chuyện ngày đó ba mẹ An Hảo phản đối, giống như chuyện này cứ như vậy mà bay đi rồi.

Ngày bình tĩnh trải qua, Chung Ý trước sau như một nghiền ép sức lao động một cách biến thái, Tiểu Tiểu cùng Lưu mỹ nhân thì nhìn đôi phương không vừa mắt, Chung Tình vẫn như cũ đối với An Hảo “Cầu xin bao nuôi” mỗi ngày ăn không uống không, đường tình yêu của Lâm thiếu thì nhấp nhô quanh co không thấy được tiền đồ sáng lạn, thường thường gào khóc thảm thiết với Phương Nam và An Hảo. Mà An Hảo kiên trì mỗi ngày cùng Lí Mộc nói chuyện điện thoại ngọt ngào ngán chết người, có rãnh rồi liền bao lớn bao nhỏ mang theo đồ đi thăm Lí Mộc.

Kể từ khi tâm huyết dâng ua quyền sách nấu ăn, An Hảo liền phát huy đầy đủ quá ngoài sức tưởng tượng, chỉ sợ thiên hạ không loạn dưới sự chỉ đạo của quân sư quạt mo Lâm thiếu, làm ra từng thực đơn món ăn kém xa vạn dặm lúc giới thiệu. Nhiệm vụ làm chuột bạch nhân đức ăn thử không nhường ai liền rơi xuống người Lí Mộc. Mỗi lần nhìn Liên trưởng mặt không đổi sắc đem từng miếng thức ăn tản ra mùi nồng đậm

“ăn một miếng lập tức ngã lăn” ăn ăn sáng loáng, trong lòng Tiểu Khương lặng lẽ kinh hồn bạt vía thêm cảm thán: “Liên trường quả thật thuần gia môn!”*

*tạm edit vì mình chưa hiểu lắm ý của từ “thuần gia môn”...à hiểu mà là ko tìm ra đc cái nghĩa viết nào tương tự.

Cuộc sống như thế khiến người ta an dật lại an tâm, dường như thời gian chảy xuôi cũng mang tới một cớ trà chiều lười biếng. Nhưng cũng không lâu lắm, An Hảo liền nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Ba của Lí Mộc tìm đến công ty An Hảo.

Đây là một lão nhân rất có uy nghiêm, mặc dù An Hảo nhìn qua thất tình trạng không phải là tốt, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như chim ưng. Ông ngồi vững vàng đối diện An Hảo, mỗi câu nói đều có khí phách.

- “An tiểu thư, tôi chỉ có một câu, cùng Lí Mộc chia tay đi. Cô có lẽ sẽ cảm thấy tôi bá đạo, không nên can thiệp chuyện hôn nhân tình cảm của con cái, có thể có thời điểm, ánh mắt của những người già như chúng tôi không thể cùng người trẻ như các người mà so sánh.”

- “Hai người các người không thích hợp. Trước không nói cô có thể thích ứng với cuộc sống của gai đình quân nhân như chúng tôi hay không, chỉ nói tình trạng nhà chúng tôi bây giờ, thì thật không thể tiếp nhận cô. Thẳng thắn mà nói, nhà chúng tôi đã chọn được con dâu rồi. Hơn nữa, lí tưởng từ nhỏ đến lớn của Lí Mộc là làm Tướng quân, cô có giúp gì cho lí tưởng này của nó? Đừng nói gì mà hiện tại rất tốt...lời nói của đàn ông đối với lí tưởng và tín ngưỡng nhất thời cô không thể hiểu. Nếu cô thật có tình cảm với Lí Mộc, vậy thì tốt cho nó, tác thành cho nó đi thôi.”

An Hảo vẫn cúi đầu yên lặng lắng nghe, sau một lúc lâu mới kiên định lắc đầu: “Thật xin lỗi, chú, con yêu Lí Mộc, con không muốn rời khỏi anh ấy. Xin chú tin tưởng con, ngoại trừ dì và chú, con sẽ là người đối với anh ấy tốt nhất.”

Ba Lí yên lặng nhìn An Hảo một hồi lâu, mới lạnh nhạt nói: “Vậy cô có biết hay không, có lúc mọi người phải cần, thật ra thì cũng không là người mà người ta thích nhất, cũng chẳng là người đối với mình tốt nhất như vậy? Người thúc đẩy hẳn lựa chọn, là sao lắm à?”

An Hảo sáng sủa cười một tiếng: “Nhưng thưa chú, chỉ là hết cả đời, cũng không ai biết đến tốt cùng lựa chọn của mình là đúng hay không. Đã như vậy, sao không thuận theo khát vọng đáy lòng?”

Vừa tiễn ba Lí đi, An Hảo liền nhận được điện thoại của Lí Mộc, hẳn vội vàng hỏi: “Ba anh không phải đi tìm, em rồi hả? Bất luận ông nói gì, cũng không được để trong lòng!”

Tâm An Hảo vốn nặng nề lập tức mây đen tan biến hết, cười nói: “Yên tâm, em là công chúa An Hảo đánh không chết, bằng không ban đầu cũng không bắt được người như vậy gỗ mục kia chứ.”

Nghe âm thanh An Hảo hình như không có gì khác thường, Lí Mộc lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hiện tại anh vừa lúc rảnh rỗi, cũng có thể ra ngoài. Anh lập tức đến công ty em, em chờ anh.”

- “Sao, lo lắng cho em à? Vâng... Xem anh khẩn trương như vậy, bản công chúa miễn cưỡng trong lúc cấp bách tiếp kiến anh một chút.”

Bởi vì nhận được điện thoại của Lí Mộc tâm tình thật tốt, An Hảo thu dọn cái bàn một tí quyết định lên lầu thừa cơ thoát một chút. Ai ngờ giống như đoán được lòng nhân viên, điện thoại của Chung Ý đúng lúc vang lên: “An Hảo, có hai khách hàng không giả quyết được, cô đi xem chút đi.”

An Hảo nhìn bên ngoài một chút, thử thăm dò hỏi: “Chung tổng, chuyện rất gấp sao? Tôi cũng có hẹn gặp mặt một người.”

Chung Ý dừng một chút, làm như xem tài liệu, một lát sau nói: “Tương đối gấp gáp, tốt nhất là đi ngay bây giờ. Người cô hẹn cũng không phải khách hàng, để cho người đó ở công ty chờ một chút đi.”

Lệnh BOSS ra lớn hơn trời, cho dù không muốn An Hảo cũng không thể không tuân lệnh. Gọi điện thoại cho Lí Mộc, nhưng không ai nghe. Không thể làm gì khác hơn là sau khi dặn dò Tiểu Tiểu một chút, liền hỏa tốc lên đường quyết đánh nhanh thắng nhanh.

Đến công ty An Hảo, Lí Mộc không thấy An Hảo đâu, không ngờ lại gặp được một người. Về mặt Chung Ý cười như không cười: “Thì ra người An Hảo hẹn là anh, cô ấy tạm thời ra ngoài tiếp khách hàng rồi, anh không để ý vào phòng làm việc của tôi ngồi chút chứ?”

Hai người theo đuổi tâm tư của mình ngồi uống trà, một hồi lâu sau Chung Ý mở miệng trước: “Không ngờ anh còn có thể bảo trì bình thần.”

Lí Mộc nhìn chén trà xanh, chỉ nhàn nhạt nói: “Người cô ấy thích là tôi.”

Chung Ý đột nhiên cười: “Không tệ, trong lòng cô ấy hiện tại là anh, nhưng mà, anh có lòng tin một năm hai năm ba năm sau vẫn như thế sao? Anh không thể rời khỏi quân đội, theo tính khí nhà anh, cũng sẽ không tiếp nhận An Hảo. Anh không thể theo cô đi dạo phố tản bộ, không thể theo cô đi du lịch, thời điểm cô ngã bệnh anh không thể ở bên chăm sóc, thậm chí lần trước cô ngã bệnh ngắt xiu ở công ty cũng là tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Lí Mộc ngẩn ra, An Hảo đã từng ngã bệnh ngắt đi?

Chung Ý nhìn ánh mắt của hắn, chau chau mày: “Xem ra anh còn không biết chuyện này, cũng đúng, nếu anh không có ở đây, nói cho anh biết cũng chỉ để anh gấp gáp vô ích mà thôi. Mặc dù An Hảo nhìn bình thường tùy hứng trẻ con, nhưng cũng khéo hiểu lòng người. Nhưng Lí Mộc, cô ấy khéo hiểu lòng người, không có nghĩa là không cần chăm sóc. Anh không cách nào cho cô ấy tình cảm bình thường mà anh phải làm, anh cảm thấy như vậy có thể sao? Anh cảm thấy, vẫn có tính thần yêu như thế, là thứ mà cô ấy cần sao?”

Lí Mộc bừng chén lên hớp một ngụm trà, trầm giọng nói: “Nếu như hai người đều quan tâm đối phương, những chuyện nhỏ nhặt này cũng không sao.”

- “A, thật không sao cả? Đây - thời điểm anh ở đây đối mặt với tôi khẩn trương như thế, là tại sao?”

Ngồi trong quán cà phê dưới công ty An Hảo, Lí Mộc nhìn người tới lui trên phố mà ngẩn người. Cho dù trước hắn nói không quan tâm, nhưng không cách nào phủ nhận lời Chung Ý nói đâm chọt hắn thật đau. Hắn yêu An Hảo, hắn nghĩ muốn cùng An Hảo ở chung một chỗ, nhưng mà, lại không có phương pháp chăm sóc cô như một người bạn trai cơ bản nhất, cuộc sống như thế, An Hảo thật sự muốn sao?

Thời điểm hắn mất hồn, điện thoại di động vang lên. Từ lúc lần trước sau khi về nhà, Lí Mộc vẫn mang theo điện thoại di động, hắn sợ ngộ nhỡ trong nhà có việc gấp lại không tìm được mình.

Vừa mới bắt máy, âm thanh Tô Tô nóng nẩy lại khê phát run vang lên bên kia điện thoại: “Lí Mộc, làm thế nào? Em... Nên làm cái gì bây giờ?”

Mới vừa đưa đi một pho tượng thần tài, An Hảo nhận được tin nhắn của Lí Mộc: [Thật xin lỗi, anh tạm có chút việc gấp phải xử lý không thể gặp em.]

Quệt mồm trả lời [Hừm hừm trở về quỳ bàn xát mau]*, An Hảo suy nghĩ một chút, gọi điện cho Liễu Song Song: “Đây, Song Song, bây giờ tớ tớ đang gần bệnh viện, đi qua nhìn cậu một chút nhé?”

Liễu Song Song dự tính ngày sinh là mùa hè, nhưng càng tới gần sinh kỳ, chồng cô càng giống kiến bò trên chảo nóng, so với sản phụ như cô còn khẩn trương lo lắng hơn, sợ ở nhà sẽ có tình trạng đột phát gì đó, cho cô vào viện trước một tháng.

An Hảo trong phòng bệnh đơn gặp Liễu Song Song đã béo thành quả cầu, thân là phụ nữ có thai, cô một chút tự giác của phụ nữ có thai cũng không có, mấy tháng không thấy được An Hảo, nhất thời kích động nhào xuống giường ôm chị em tốt của mình, may mà được chồng miều mạng ngăn cản. Nhưng lập tức Liễu Song Song lại công bố muốn ăn quả nho, sau khi phải trưng phu đi mua, lại cùng khuê mật thật vui vẻ mà tán gẫu. An Hảo vì còn làm việc không thể ngồi lâu, bèn hứa ngày cô ấy sinh nhất định sẽ đến động viên rồi mới rời đi.

Phòng bệnh của Liễu Song Song chính là khoa sản, rất nhiều vợ chồng trẻ xếp hàng chờ đợi kiểm tra. An Hảo nhìn những người phụ nữ sắp làm mẹ kia, trong lòng cũng dâng lên ảm áp nho nhỏ. Nếu sau này mình kết hôn, mình cũng có con...ừ, con trai thì phải giống Lí Mộc, con gái thì dĩ nhiên phải giống mình!

Một giây kế tiếp, nụ cười ngọt ngào đột nhiên ngưng đọng lại, thật giống như đột nhiên rơi xuống bão tuyết đóng băng cả một vùng đất.

Người cách năm mét phía trước, hai bóng dáng kia, tại sao lại quen thuộc như vậy?

Một cô y tá từ trong cửa ra ngoài, nhìn bằng trong tay hô: “Tiếp theo, Tô Tô, cùng chồng cô vào trong đi.”

Trong nháy mắt, nơi ngực như giăng đầy tiếng vỡ ra, âm thanh vỡ vụn như vang lên bên tai.

Không thể nào, không thể nào, tôi không ti,... Không nhất định như vậy, đây chỉ là hiểu lầm...

An Hảo lặng lẽ núp ở lầu dưới không biết bao lâu, ngày thế nào lại đột nhiên âm trầm rồi hả? Lạnh như thể không giống như lúc trời vào hạ. Rốt cuộc, hai cái bóng lại xuất hiện trong tầm mắt, bọn họ đi tới một chỗ trên ghế dài ngồi xuống. Thân thể An Hảo ngồi cạnh, từng bước từng bước từ bồn hoa phía sau lại gần.

- “Lí Mộc, có phải cảm giác em đặc biệt tùy hứng không?”

- “Không có.”

- “Em hiểu rõ như vậy là không đúng, nhưng em không bỏ được, em thật sự không bỏ được! Em... Em muốn sinh nó ra.”

- “Ừ, vậy thì sinh thôi.”

- “Cảm ơn anh.”

- “Không có gì, dù sao cũng có trách nhiệm của tôi.”

Người trên ghế dài không biết đã biến mất bao lâu, An Hảo đứng trong bụi cỏ, mờ mịt nhìn không trung. Vốn cho là nội tâm đau triệt cũng không đến ngay lập tức, không biết qua bao lâu, mới hậu tri hậu giác giống nhau, từng tia một từng sợi, từng tế bào thần kinh bắt đầu run rẩy. Rốt cuộc đau đến cơ hồ ngồi xổm trên đất, hô hấp cũng khó khăn, từng giọt nước mắt rơi lên mu bàn tay, nóng đốt người.

Chuông điện thoại di động từng lần một vang lên, An Hảo như phí hết hơi sức toàn thân mới lấy di động ra thả vào bên tai.

- “Này, Phương Nam, lòng tớ bị thương rồi làm thế nào? Trong lòng tớ đau quá đau đến mức tớ không thở được... Làm thế nào?”

Sấm to cuộn cuộn, mưa to đến đột ngột.

Một cô gái ngồi dưới đất gào khóc, giống như là muốn đem nước mắt cả đời này khóc cho cạn sạch.

Hết chương 32.

33. Chương 33

Buông bát đĩa xuống, An Hảo đi phòng bếp phụ mẹ An rửa bát, mẹ An nhân cơ hội nói: “An Hảo, cuối tuần cùng Chung Ý về chứ? Mẹ làm mấy món các con thích.”

An Hảo đem bát cầm trong tay từng cái từng cái một lau sạch sẽ, lạnh nhạt nói: “Mẹ, hần bận lắm.”

- “Nhưng là, bận rộn nữa vậy...” Mẹ An thở dài, không nói gì nữa.

Mới từ thành phố B trở lại ổ nhỏ của mình ở thành phố A, thì có đồ ăn để ngoài cửa. Nhìn phần canh móng heo trên bàn, An Hảo thở dài. Vừa đem thức ăn để vào trong tủ lạnh, điện thoại liền vang lên.

Âm thanh Chung Ý hơi mệt mỏi: “Nhận được thức ăn chưa?”

- “Ừ.”

- “Hôm nay về nhà thế nào?”

- “Hoàn hảo.”

- “Chú dì có khỏe không?”

“Ừ” Trầm mặc một chút, An Hảo mở miệng hỏi “Chung Ý, cuối tuần này anh có thời gian không?”

- “Cuối tuần? Muốn cùng người hợp tác gặp mặt, còn đi công tác một chuyến. Đã không còn sớm, em ngủ sớm một chút, tôi còn có ít thứ muốn xem. Ngủ ngon.”

Câu “ngủ ngon” trong miệng An Hảo còn chưa nói ra, trong ống nghe đã truyền đến tiếng “ục ục”. Lặng lẽ gác điện thoại, sau khi rửa mặt nằm vào chăn, thân thể cuộn thành một đoàn.

Không phải tất cả mọi người vì người thích ăn cái gì liền tự mình làm, không phải tất cả mọi người sẽ chờ người gác điện thoại trước, không phải tất cả mọi người có thời gian cùng kiên nhẫn nghe lời người nói đầu....

Như vậy đã rất khá, tôi rất thỏa mãn, rất thỏa mãn, rất thỏa mãn....

#

Trong quán cà phê quen thuộc, Phương Nam nhìn người đối diện, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ “An công chúa, cậu thật cứ tính toán như vậy?”

An Hảo cúi đầu uống một hớp cà phê đen, mày cũng không nhăn chút nào. Trước kia cô không chịu nổi khổ nhất, thích nhất uống Cappuccino, mà bây giờ cô chỉ uống nguyên vị cà phê đen.

- “Không phải tốt vô cùng à. Chúng mình lui tới một năm rồi, hần đẹp trai lại có tiền tre tuổi, be mẹ tớ cũng rất thích hần, đối với tớ không tồi.”

- “Nhưng cậu phải nghĩ rõ, đây chính là chuyện kết hôn! Là chuyện lớn cả đời người.”

- “Ừ, cũng là bởi vì chuyện lớn cho nên tớ mới nghĩ đến rõ ràng hơn.”

- “Cậu thật...cứ như vậy... Thật ra thì, tớ cuối cùng cũng cảm thấy sự kiện kia có gì đó không thỏa đáng, có phải cậu hiểu lầm không?”

An Hảo lắc đầu một cái: “Tớ đã hỏi hần, hần không phủ nhận.”

Phương Nam bất đắc dĩ thở dài: “Để cho tớ nói cậu cái gì tốt.”

- “Vậy cũng đừng nói, tiểu cháu ngoại của tớ đâu?”

- “Đừng nhắc tới hần, quả thực là tiểu ma đầu mà! Tớ sắp bị hần làm âm ỉ chết rồi, hôm nay đưa hần tới ông bà nội rồi.”

Thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của Phương Nam như vậy, An Hảo không khỏi cười: “Cậu không cần thì cho tớ, tớ thích đấy.”

Đang nói, bên cạnh ngồi xuống hai nữ sinh. Một cô gái vừa ngồi xuống liền bắt đầu lú lú: “Ôi, cậu có nghe nói không? Thành phố S bị đông đất mạnh, thành phố A chúng ta phải cứu viện, nửa đường gặp phải dư chấn, cũng bị khốn trụ đấy.”

Một nữ sinh khác che miệng kinh ngạc: “Hả? Thật à? Tin lúc nào sao tớ không biết? Vậy người đi cứu viện không có gì chứ?”

- “Sáng hôm nay liền biết tin tức, có sao không cũng không biết, dù sao đến bây giờ cũng không có liên lạc được, tớ cảm thấy được dữ nhiều lành ít...”

Một câu nói vừa dứt, bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh cái ly rơi vỡ trên đất, hai nữ sinh kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp tái mặt chạy ra bên ngoài.

#

Lão Lưu là một tài xế lâu năm, lái xe cho bộ đội mấy chục năm, tài lái xe hạng nhất. Lần này vì đưa vật liệu cho khu vực gặp nạn, hần cũng bị phái đi. Một đường lái vào khu vực địa phương gặp nạn, trên đường đột nhiên nảy ra một cô gái ngăn cản xe. Cô gái xinh đẹp đó chạy đến hỏi: “Xin hỏi, có phải đi đến huyện C có phải không? Tôi cũng vừa muốn đi, xe của tôi trên đường bị dừng lại rồi. Nhưng tôi có việc gấp, có thể cho tôi đi nhờ một đoạn đường không?”

Lão Lưu nhìn một chút trước mặt, lắc đầu một cái: “Cô gái à, có lỗi quá đại khái tôi không giúp được gì. Tôi không thể tùy tiện dẫn theo cô, hơn nữa huyện C bây giờ là khu vực gặp nạn nặng, không cần thận sẽ có dư chấn, một mình cô đi vào, vì cái gì? Vẫn là không nên đi.”

An Hảo gắt gao ôm lấy cửa xe không chịu đi: “Bác tài đưa tôi một đoạn đi, không dỗi gạt người, tôi là đi tìm người, người tôi quen ở huyện C, anh ấy đi cứu viện, nhưng hiện tại tôi không liên lạc được với anh ấy...”

Lão Lưu nhìn cô gái trước mặt nói xong liền nghẹn ngào, trong bụng thở dài: “Thôi, để giúp cô vậy, lên đây đi. Cô nói, là bạn trai à?”

An Hảo đầu tiên là vui mừng, lại đột nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không phải bạn trai.”

Lão Lưu sững sờ, rồi sau đó cười vang nói: “Ha ha, tôi biết rồi, là chồng phải không? Haizz, làm quân tử không dễ, cảm ơn cô.”

Về mặt An Hảo càng thêm chán nản, không nói gì, chỉ là lắc đầu. Dựa vào cửa sổ yên lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài, An Hảo kinh ngạc nhìn nghĩ: “Không phải là bạn trai, cũng không phải chồng, tôi vì cái gì lại muốn tới đây... Tại sao vậy chứ...”

Không biết qua bao lâu, xe ngừng lại, Lão Lưu đối với An Hảo nói: “Cô gái, chỗ trước mặt xe này không qua được rồi, cho nên tôi chỉ có thể tới đây.”

An Hảo gạt đầu một cái, nói cảm ơn rồi xuống xe, Lão Lưu suy nghĩ một chút rồi gọi cô lại: “Cô gái, huyện C thật sự quá nguy hiểm, một mình cô tốt nhất vẫn không nên đi vào. Bên này có bộ đội trú trú, không bằng cô trước theo chân bọn họ hỏi thăm tình huống một chút rồi tính sau đi.”

Đang nói, mấy quân nhân bỏ chạy bước tới đón vật liệu cứu trợ. Lão Lưu cười chào hỏi, hỏi: “Trước mặt như thế nào?”

Một người lắc đầu nói: “Thật không tốt, mấy ngày trước tiến vào một chỉ đội cứu viện, nhưng ngày hôm qua đột nhiên có dư chấn. Bên này núi bị đánh sập, đường cũng bị ngăn chặn, hiện tại chúng tôi cũng không vào được rồi, đang gia tăng đào đắp.”

Lão Lưu thở dài, đột nhiên nhớ tới cái gì, vì vậy chỉ An Hảo đứng ở sau lưng nói: “Đúng rồi, vị này là gia đình quân nhân, chồng cô phải đi huyện C cứu viện, đến bây giờ cũng không liên lạc được, cho nên tìm tới.”

Vừa nghe Lão Lưu giới thiệu, mấy người cũng nhất thời cảm thấy kính nể, hỏi: “Xin hỏi chồng cô tên gì? Nhóm trên đi vào là doanh của chúng tôi, nói không chừng chúng tôi quen biết đấy.”

An Hảo lắc đầu một cái, trầm giọng nói: “Không phải là chồng của tôi, chỉ là một vị bằng hữu mà thôi. Hắn tên là... Lí Mộc.”

Tiếng nói vừa dứt, mấy người đối diện nhất thời hai mặt nhìn nhau: “Lí Mộc? Đó không phải là doanh trưởng của chúng ta sao? Chẳng lẽ trùng tên?”

An Hảo cũng sửng sốt: “Hắn không phải đi, tôi nhớ năm ngoái anh ấy còn là Liên trưởng...”

“Ha, đó chính là doanh trưởng của chúng ta rồi, năm ngoái vừa thăng chức lên doanh trưởng.” Mấy quân nhân đều cười “Vậy cô không cần lo lắng, doanh trưởng của chúng tôi hiện đang dẫn người đạo đường, chúng tôi đưa cô đi qua.”

An Hảo một đường thấp thỏm đi theo mấy người đến trước mặt thân núi sập xuống. Xa xa, đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang xách tảng đá mồ hôi như mưa.

Lí Mộc đang bề bộn dàn xếp, mấy lão binh đột nhiên chạy tới nháy mắt, nghi ngờ nhìn theo nơi bọn họ chỉ, “oanh” một tiếng, Lí Mộc chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, tất cả chúng quanh đều biến mất, chỉ còn lại bóng dáng trước mắt kia.

Không biết qua bao lâu, An Hảo mới quay lại, nhìn gương mặt của người đàn ông trước mắt có chút mệt mỏi nhưng vẫn kiên nghị, nhàn nhạt hỏi: “Có khỏe không?”

Lí Mộc như mộng du gập đầu, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, vội hỏi: “Làm sao em đến đây? Bên này rất nguy hiểm....”

An Hảo trầm mặc không nói, mấy vị lão binh bên cạnh cười đầy thâm ý: “Người ta vì anh đi vào huyện Cứu viện kết quả bị ngăn ở bên trong đây...”

Lí Mộc trầm mặc một hồi lâu, nói: “Nơi này có chút nguy hiểm, anh dẫn em đến chỗ bọn anh ở thôi.”

“Không cần, anh đã không có việc gì, vậy em trở về rồi.” An Hảo lắc đầu một cái, xem con đường phía trước vẫn bị chặn sít sao như cũ “Em cũng không làm trễ nải thời giờ của anh, sớm thông đường, sớm đến khu vực gặp nạn cứu viện một chút, hiện tại thời gian chính là mạng người.”

Trầm mặc hồi lâu, Lí Mộc chậm rãi mở miệng, âm thanh khàn khàn lại một mội: “Tốt... Vậy anh đưa em đi.”

Lão Lưu cũng đã sớm tháo xong đồ trên xe, Lí Mộc đi lên tiếng chào, Lão Lưu sẽ đồng ý mang An Hảo trở về, một đường chăm sóc nhiều hơn.

Đứng trước xe, hai người đều trầm mặc không nói. Mắt thấy Lão Lưu đã khởi động xe, An Hảo đột nhiên ngẩng đầu nói: “Tháng sau em sẽ đính hôn.”

Lí Mộc ngẩn người, cúi đầu trầm giọng nói: “Thật sao? Chúc mừng.”

Vừa hồi trầm mặc, Lí Mộc nhỏ giọng hỏi: “Hắn... Đối với em tốt không?”

- “Ừ, rất tốt.”

Rõ ràng là phải nói gấp lại sau, nhưng hai người lại ai cũng không mở miệng, cứ đứng yên như vậy.

Bất chợt, cả vùng đất giống như nhẹ nhàng nhúc nhích, thật giống như một loại tín hiệu, âm thanh trầm muộn từ dưới đất vang lên, cả vùng đất dưới chân rung động mãnh liệt. An Hảo lão đảo một cái đứng không vững, hoảng sợ nhìn quanh. Lí Mộc thay đổi vẻ mặt, tiến lên kéo An Hảo, kêu: “Nhanh, chạy đến nơi rộng rãi!” Vừa dứt lời, Lí Mộc lại biến sắc, một tay kéo An Hảo vào trong ngực nhảy sang một bên.

Không biết qua bao lâu, An Hảo tỉnh lại, trước mắt tối đen như mực khiến cô hoảng hồn, duỗi tay ra mò tới lồng ngực ấm áp, An Hảo đột nhiên nhớ tới là xảy ra chuyện gì.

Âm thanh trầm mặc trầm ổn bên tai vang lên: “Em đã tỉnh?”

Lòng An Hảo đột nhiên bình tĩnh lại: “Ừ, chúng ta bây giờ phải...”

- “Dư chấn rồi, chúng ta đại khái bị chôn cùng một thân cây dưới núi đá”

Nhớ tới lúc trước Lí Mộc tiến lên đụng ngã mình, An Hảo hỏi: “Anh có sao không?”

- “Không có gì đáng ngại, vừa đứng vậy và đã đỡ được một không gian, nếu không hai chúng ta sẽ bị đè chết. Em thì sao? Có bị thương không?”

An Hảo lắc đầu một cái: “Em không có việc gì, trên người anh bị thương, hẳn là rất nặng. Hiện tại chúng ta nên làm gì?”

- “Cánh tay của anh bị thương, em lấy một hòn đá sau đó gõ lên tảng đá, như vậy người tới cứu chúng ta có thể nghe.”

- “Anh bị thương? Nghiêm trọng không?”

- “Không có gì đáng ngại, đừng lo lắng.”

Không biết bao lâu đã trôi qua, An Hảo chỉ cảm thấy vừa mệt mội lại khát lại đói. Lí Mộc không ngừng nói với cô vài lời, không để cho cô ngủ mất. Không ngừng đánh hòn đá khiến An Hảo mệt mội không chịu nổi, nhưng lại không dám không làm. Đây là cơ hội sống sót duy nhất của họ.

- “Cọc gỗ, anh nói xem, chúng ta có thể chết sao?”

- “Không biết.”

- “Nhưng là, đến giờ cũng không có người đến cứu chúng ta.”

- “Sẽ có”

Lời nói của Lí Mộc giống như có tác dụng dẹp yên lòng, An Hảo cảm thấy giống như đột nhiên lại có thêm sức lực, càng thêm cố gắng đập hòn đá.

Ngày thứ hai khi bọn họ bị chôn sâu, một đội cứu viện phát hiện bọn họ. Trải qua hơn một giờ khẩn trương đào bới, rốt cuộc được cứu.

Phút chốc tảng đá lớn bị đẩy ra, An Hảo thiếu chút nữa vui phát khóc.

“Cọc gỗ, cọc gỗ chúng ta được cứu... Chúng ta...” Lời nói kích động đột nhiên như xương mắc tại cổ họng. Lí Mộc trước mắt, chính là “Không có gì đáng ngại” của mình hơn nữa vẫn là giọng nói bình tĩnh cùng cô nói chuyện sao? Hẳn ngăn giữa An Hảo và tảng đá, cả người đã toàn là máu!

An Hảo hét lên một tiếng, muốn chạm vào Lí Mộc rồi lại không dám, nước mắt lăn chã rơi xuống: “Cọc gỗ, cọc gỗ anh làm sao vậy?”

Nhân viên cứu viện mạnh mẽ đem An Hảo đặt trên băng cở, rồi hướng về phía sau kêu lên: “Nhanh, nơi này còn có một người bị thương rất nghiêm trọng, mất máu quá nhiều!”

An Hảo nằm trên băng cở nhìn Lí Mộc, chặt chẽ nắm lấy ống tay áo của nhân viên cứu hộ, khóc lóc cầu xin: “Mau cứu anh ấy! Van xin các người mau cứu anh ấy!”

Trong vũng máu chói mắt, Lí Mộc ngẩng đầu lên suy yếu cười, âm thanh bình tĩnh như thường ngày: “Em không có việc gì là tốt.”

Hết chương 33.

34. Chương 34

Khi An Hảo tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đau rát, trong đầu giống như có một dây thần kinh bị kéo tới kéo lùi, đau đến cô không nhìn được rên rỉ một tiếng.

Đồng loạt lên tiếng, bên giường ngồi quanh mấy người cũng vui mừng đứng dậy vây lại, ồn ào hỏi: “An Hảo đã tỉnh chưa? Có thấy nơi nào không thoải mái không?”

An Hảo từ từ mở mắt, nhìn từng gương mặt quen thuộc trước mắt, có chút thất thần. Ba mẹ An thiếu chút nữa là vui phát khóc, nắm tay An Hảo nức nở nói: “Nha đầu chết tiệt kia, con hừ chết chúng ta!”

Nhắm mắt lại, lại mở ra, từ từ tìm kiếm trong đám người trước mắt, không có, không có, không có...

Thở mở miệng nói chuyện, cổ họng đau rát, âm thanh khàn khàn khác thường: “Lí Mộc... Lí Mộc...”

Người chung quanh nhất thời đều an tĩnh lại.

An Hảo thấy lạnh lẽo một mảnh.

Nghĩ tới, trí nhớ cuối cùng, mảng máu đỏ tươi trước mắt, đều là của Lí Mộc.

Trong lòng đột nhiên như mở ra một lỗ hổng lớn, như vất đao lạnh lòng gào thét đi qua. Không biết hơi sức từ nơi nào tới, An Hảo lập tức chống thân thể yếu đuối ngồi dậy: “Anh ấy đang ở đó... Con muốn nhìn anh ấy...”

Mẹ An lập tức đè cô lại, lau nước mắt nói: “Yên tâm yên tâm, hẳn không nguy hiểm đến tính mạng, chính là bị thương nặng chút thôi, bây giờ đang nằm ở phòng ICU, con cũng không thể vào. Lại nói con hôn mê, trước hết phải nghỉ lâu một chút...”

- “Không đúng không đúng các người gạt tôi, tôi muốn đi xem anh ấy, tôi muốn nhìn thấy anh ấy...”

Thời điểm đang ồn ào, bác sĩ kịp thời đến. Một mũi thuốc an thần hạ xuống, không bao lâu An Hảo lại hỗn loạn thiếp đi.

Sau khi kiểm tra, bác sĩ cười nói: “Thân thể không có gì đáng ngại, phần bị thương đều là ngoài da, sẽ nhanh tốt lên thôi. Hiện tại thân thể còn chút suy yếu, nghỉ ngơi hai ngày là ổn.”

Ba An mẹ An thở một hơi dài nhẹ nhõm, sai khi cảm ơn bác sĩ, lại canh giữ bên giường.

Phương Nam tiến lên nhẹ nhàng khoác cánh tay mẹ An, nói: “Chú dì à, An Hảo đã không có chuyện gì, các người cũng mau ăn chút cơm đi. Nếu không các người ngã bệnh, An Hảo tỉnh lại, hẳn là đau lòng lắm.”

Mẹ An gật đầu một cái, cùng ba An nhận lấy cái thìa Lâm thiếu đưa ăn từng miếng từng miếng thức ăn Lâm Nhiên đưa đến.

Trong lúc bất chợt nhớ ra cái gì đó, mẹ An lôi kéo Phương Nam, nhìn cô và Lâm thiếu, nhẹ nói: “Chờ An Hảo tỉnh, chuyện Lí Mộc các cháu có thể giúp dì giấu nó một thời gian không?”

Phương Nam cùng Lâm thiếu liếc mắt nhìn nhau, trầm giọng nói: “Nhưng dì à, chuyện này cũng không lừa được bao lâu.”

- “Dì biết rõ, hiện tại thân thể nó còn chưa hồi phục, có thể giấu nhất thời thì giải đi, dĩ sợ nó làm chuyện điên rồ...”

Phương Nam cùng Lâm thiếu yên lặng gật đầu một cái, lưu lại nhị lão trong phòng bệnh ở cùng An Hảo, hai người nhẹ nhàng đóng cửa ra ngoài. Trên ghế dài ngoài cửa, một bóng dáng có vẻ hơi tiêu tụy ngồi đó.

Phương Nam thở dài một hơi, sau lại ngồi xuống: “Không sao, mới vừa tỉnh, hiện tại lại ngủ thiếp đi.”

Chung Ý một hơi thở dài nhẹ nhõm, gật đầu một cái.

Một hồi lâu không nói gì, ba người yên lặng ngồi ở trên ghế dài của mình không biết đang suy nghĩ gì.

- “Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, chuyện sẽ phát triển như ngày hôm nay.” Giọng nói Chung Ý khàn khàn lại một hồi.

Phương Nam lắc đầu: “Không phải lỗi của anh.”

- “Không, tôi có trách nhiệm rất lớn. Ni không phải lúc đầu tôi tự cho như vật là đúng, chuyện cũng sẽ không phát triển tới mức này. Tôi không ngờ, hẳn vì An Hảo có thể làm đến trình độ như vậy. Mấy ngày nay tôi vẫn phản phản phục phục nghĩ, nếu trong tình cảnh đó, có phải tôi cũng sẽ làm như vậy. Đáp án là tôi làm không được. Thói quen của tôi trước bất cứ chuyện gì cũng đều lo cho lợi ích của mình, hướng chỉ là vì một người mà buông tha tính mạng của mình. Buồn cười nhất chính là, ban đầu tôi còn như vậy mà tự đại với hẳn mà nói những lời đó... Tôi thật sự là một tên khốn kiếp.”

Lâm thiếu lắc đầu, thở dài một cái: “Không chỉ là anh, tôi nghĩ tôi cũng sẽ không vì một người mà làm như vậy. Kì thật lần trước tôi cũng đã từng âm thầm không tán thành chuyện của bọn họ. Dù sao hoàn cảnh của bọn họ kém quá xa, cùng ở chung với Lí Mộc quá cực khổ. Nhưng hôm nay...”

Phương Nam nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: “Lâm Nhiên cũng từng nói, Lí Mộc và An Hảo không thích hợp... Tôi cũng từng muốn như vậy, mặc dù hai người có tình cảm, dù sao cũng không môn đăng hộ đối, hơn nữa An Hảo từ nhỏ thoải mái thành quen, quân tấu quá cực khổ, thật sự không thích hợp với cậu ấy. Tôi hi vọng cô ấy có thể tìm được tình yêu đối tốt với cô ấy, mỗi ngày ở cạnh nhau vui vẻ sống cuộc sống gia đình... Có lẽ chúng ta cũng sai lầm rồi.”

#

An Hảo tỉnh lại lần nữa, biểu hiện an tĩnh tất ngoan ngoãn, ba An nói gì liền ngoan ngoãn nghe cái nấy. Không quá hai ngày, bác sĩ liền tuyên bố thân thể An Hảo không còn đáng ngại, có thể xuất viện. Ngày ấy xuất viện, không chỉ có Phương Nam, Lâm thiếu và Lâm Nhiên tới, Tiểu Tiểu, Lưu mỹ nhân và Chung Tình cũng tới. Chung Ý vì trong lòng áy náy không đi, chỉ mời người tặng một bó hoa.

Một nhóm người mang An Hảo trở về nhà. Mẹ An giữ mọi người lại ăn cơm, mọi người biết An Hảo vừa xuất viện cần yên tĩnh nghỉ ngơi, rồi rút khéo lời từ chối. Sau khi yên lặng cơm nước xong, An Hảo lấy có một mối muốn về phòng của mình nghỉ ngơi, vừa vào cửa liền lấy di động gọi cho Phương Nam giọng bình tĩnh hỏi: “Phương Nam, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, cậu cũng không cần gật tở, tở nhìn mắt cậu cũng biết cậu đang giấu gì. Tổ chỉ muốn biết... Lí Mộc..anh ấy, anh ấy...”

- “Không có không có, Lí Mộc không có chết!”

An Hảo thở một hơi dài nhẹ nhõm, trong lúc vô tình lòng bàn tay tựa ra một tầng mịn mướt.

- “VẬY. . . . Anh ấy bây giờ đang ở đâu? Nếu tớ trở lại thành phố A rồi, anh ấy cũng có thể cùng tớ đưa về, tại sao các người không để cho tớ đi nhìn anh ấy?”

Lần này, đầu bên kia trầm mặc thật lâu không trả lời. An Hảo có chút gấp gáp rồi, giọng nói bắt đầu run rẩy nghẹn ngào: “Phương Nam cậu nói cho tớ biết đi, không phải cậu không biết, nếu không có Lí Mộc, tớ đã chết rồi...”

Sau một lúc lâu, Phương Nam thở dài, trầm giọng nói: “Mặc dù tớ còn không biết cụ thể giữa các người đã xảy ra chuyện gì, nhưng tớ biết cuối cùng là Lí Mộc che chở cho cậu, mới khiến cậu cơ hồ không chịu bất kỳ thương tổn gì nặng nề. Không phải là tớ không nói cho cậu, mà là có nói cậu cũng không thấy được. Quả thật Lí Mộc đang ở phòng ICU, bệnh viện Quân Y thành phố A. Cha mẹ hắn cũng đã tới...”

“Tốt, cảm ơn cậu, tớ hiểu rồi.” An Hảo gác điện thoại, lau khô nước mắt, đứng dậy mở tủ quần áo, chọn lựa nửa ngày, cuối cùng chọn chiếc quần dài in hoa nhỏ mà lần đầu tiên cô gặp Lí Mộc, sau đó lại mở hộp trang điểm, tinh tế trang điểm thanh nhã.

Đứng trước gương to, nhìn gương mặt mỹ lệ mà tái nhợt trong gương, An Hảo nở một nụ cười, nhẹ giọng nói: “Xin chào, tôi tên An Hảo, một đời an an hảo hảo.”

Nhìn con gái ăn mặc thỏa đáng sắp ra ngoài, ba An mẹ An lòng dạ biết rõ, sau khi thở dài một hơi, ba An nói: “Ba đưa con đi.”

- “Không, ba, con tự đi.”

- “Thân thể con còn yếu, để ba con đưa đi thôi.”

An Hảo lắc đầu: “Mẹ, mẹ biết con đã không có việc gì rồi. Con không lái xe, thuê xe đi là được. Con sẽ mang theo di động, có chuyện sẽ điện thoại ọi người.”

Hiểu rõ tính tình con gái mình, ba An mẹ An không kiên trì nữa, sau khi dặn dò chú ý an toàn, mới cho cô ra cửa.

Trên đường gặp kẹt xe, An Hảo tựa lên cửa sổ nhìn đám người vội vàng bên ngoài. Có đứa bé trai dắt tay bé gái cười nói đi qua, dây giày cô bé tuột ra, bé trai ngồi chồm hổm buộc lại dây giày, sau khi đứng dậy dịu dàng vỗ đầu cô bé. Nhìn hai người dắt tay càng lúc càng xa, có chút lỏng lẻo áp lướt qua gương mặt nhỏ xuống mu bàn tay.

Một hồi lâu sau, An Hảo sửa sang tâm tình xong, nói với tài xế: “Bác tài, tới đây thôi, cũng không còn xa, tôi còn muốn xuống mua chút đồ.”

Đi vào một nhà hoa tươi và trái cây ven đường, nhìn cả phòng hoa tươi, An Hảo kinh ngạc nhìn nghĩ, cộc gỗ thích gì? Hắn giống như chưa từng nói qua, ngược lại là mình, thích nhất chuyện tình bách hợp, mấy lần lầm bầm với hắn. Nhìn lại bên trái cây, Lí Mộc.... Hắn thích ăn cái gì? Hình như mỗi lần đi ăn với mình đều ăn quả cam hương tiêu, bởi vì cô thích.

Thấy cô gái xinh đẹp đứng trong nhà hồi lâu, lại không đến chọn, đột nhiên đứng đó nước mắt rơi như mưa, chủ tiệm có chút kinh ngạc, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Cô ổn chứ? Nơi nào không thoải mái?”

An Hảo gắng sức mà gạt đầu, nức nở nói: “Trong lòng tôi đau... Chúng tôi ở cùng nhau lâu như vậy, tôi thậm chí ngay cả anh ấy thích ăn cái gì cũng không biết, mỗi lần ở cùng nhau, đều mua thứ tôi thích ăn... Tôi thể nhưng cái gì cũng không biết, hết thấy đều không biết...”

Chủ tiệm trầm mặc nhìn cô gái xa lạ lớn tiếng khóc, một hồi lâu sau thở dài, đi gói một bó Phong Tín Tử màu tím xinh đẹp, đưa cho An Hảo: “Nếu biết rồi, vậy thì nhân lúc chưa muộn, đi nói xin lỗi đi, còn chưa kịp. Tôi trước kia cũng bỏ qua người tôi yêu, ý nghĩa màu tím của hóa Phong Tín Tử là ‘Thật xin lỗi’, bó hoa này tôi tặng cô, nhanh đi vãn hồi đi.”

An Hảo nghẹn ngào gạt đầu nhận lấy. Đúng, còn chưa kịp, còn chưa kịp nói cho hắn biết, trong lòng mình có nhiều khổ sở nhiều lời xin lỗi, còn có thương hắn thật nhiều.

Đến bệnh viện, hướng y tá hỏi thăm, tin tức Lí Mộc. Y tá trẻ quan sát Lí Mộc một chút, lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, tin tức vị bệnh nhân này chúng tôi không thể tiết lộ. Xin cô liên lạc với người thân của người ấy được không?”

An Hảo kéo cô y tá, không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn cô. Cô y tá bị ánh mắt van xin không tiếng động của An Hảo làm cả người không được tự nhiên, trong lòng đại khái cũng hiểu mỹ nữ này có quan hệ thế nào với bệnh nhân rồi, suy nghĩ một chút, sau nhỏ giọng nói: “Tôi lặng lẽ nói cho cô biết, cô không được lộ ra.”

An Hảo giống như một dạng mất hồn, cái xác không hồn đi lên lầu tìm được phòng ICU đặc biệt, cách tắm thủy tinh kinh ngạc nhìn người bên trong. Trên đầu hắn bọc tầng tầng băng gạc, lẳng lẳng đang ngủ say. Bộ dáng an tĩnh lại yếu ớt như vậy, cùng bóng dáng trầm mặc không bao giờ ngã xuống trong trí nhớ, giống như không phải một người.

Từng giọt từng giọt nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, An Hảo che miệng để mình không khóc thành tiếng.

Cọc gỗ, em tới xem anh này, cọc gỗ anh phải tỉnh, liếc nhìn em một cái có được không? Cọc gỗ, cọc gỗ, anh không nhớ em sao?

“Cô là ai?” Một câu chất vấn lạnh lùng vang lên phía sau.

An Hảo xoay người lại, nhìn về phía người phụ nữ trung niên đoan trang đó, bà chăm sóc rất tốt, chỉ mà tiêu tụy cùng ưu sầu trên mặt thể nào cũng không che hết. Nhìn hình dáng bà ấy và Lí Mộc giống nhau, An Hảo đau xót, run giọng nói: “Dì...”

“Bốp” một tiếng, một cái tát tay hung hăng vang dội khắp hành lang.

Hết chương 34.

35. Chương 35

An Hảo đỡ tường từ từ đứng lên, che bên gò má sưng của mình, cúi đầu lần nữa nhẹ giọng nói: “Dì..”

“Đừng gọi tôi là dì! Tôi không biết cô!” Mẹ Lí như ngồi thuốc nổ chọt nổ tung, giọng nói bén nhọn con người ứng hồng.

- “Thật xin lỗi...”

“Đừng nói thật xin lỗi! Cô không xứng, cô không xứng!” Sau đó giọng nói nhẹ như lá liễu, mẹ Lí không ngoan tìm chút về lí trí, lạnh lùng nhìn An Hảo, giọng nói lạnh như băng “Cô đi đi, tôi không muốn thấy cô. Mặc dù tôi chán ghét cô, nhưng cô là do con tôi phục vụ quên mình mà cứu về, tôi sẽ không đối với cô như vậy. Một cái tát này, là cô nợ Lí gia của chúng tôi!”

An Hảo cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi lên trên nền gạch men sứ: “Dì, cháu muốn nhìn anh ấy một chút... Để cho cháu ở lại một lúc, một lúc thôi?”

Mẹ Lí giống như đã không nhận được nữa, đưa tay chỉ An Hảo, giọng the thé nói: “Muốn nhìn nó? Nhìn xem nó chốt hay chưa à? Xem cô hại nó thế nào? Ban đầu chúng tôi niệm tình cô là thân con gái, cũng không làm khó làm dễ cô, chỉ hy vọng là cô hiểu chuyện rời khỏi Lí Mộc. Nhưng cô thì sao? Miệng thì nói thương nó nhiều, khiến Lí Mộc làm ầm ĩ với chúng tôi, đảo mắt đã chạy theo người khác. Vậy thì thôi, nếu như cô biến mất, chúng tôi cũng không so đo nữa. Nhưng bây giờ cô lại xuất hiện, hại con tôi thành ra thế này! Cô là kẻ độc ác, sao cô lại nhẫn tâm như vậy được!”

- “Lí Mộc nó đơn thuần, không biết việc đời hiểm ác, tại sao lại bị loại người không biết xấu hổ như hồ ly tinh là cô làm ẽ hoặc?! Cô hôm nay muốn đến làm gì? Tới xem một nhà tôi có bị tác phong của cô hại chết hay chưa sao?!”

An Hảo dựa lưng vào tường cơ hồ không thể đứng vững, khóc không thành tiếng lắc đầu: “Không phải vậy... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

“Dì à, sao vậy? Mấy ngày nay người không nghỉ ngơi, sao lại nổi giận lớn như vậy?” Không biết lúc nào thì, Tô Tô đã đứng cạnh bên mẹ Lí.

Mẹ Lí nhin nước mắt xuống, quay đầu nói với Tô Tô: “Con vừa ở cữ xong không thể mệt nhọc, sao lại chạy đến đây rồi hả?”

Tô Tô khoác tay mẹ Lí cười cười: “Không có chuyện gì, trong nhà không có gì, con liền tới đây nhìn một chút” Sau khi nói qua, còn nhìn về phía sau “Yên tâm, Vạn Huân đi cùng con.”

Người đàn ông phía sau gạt đầu với mẹ Lí một cái: “Bác Lí.”

Tô Tô đối với người đàn ông kia nói: “Vạn Huân, anh đưa dì đến khách sạn nghỉ ngơi được không, em theo cô An có mấy lời muốn nói.”

Mẹ Lí nhất thời mặt biến sắc, lạnh lùng nói: “Cùng cô ta có cái gì mà nói.”

Tô Tô lắc lắc cánh tay mẹ Lí, cười nói: “Dì, người trước cùng Vạn Huân đi nghỉ ngơi một lát đi, nếu thân thể người yếu đi, Lí Mộc tỉnh lại ai chăm sóc cho anh ấy đây? Lại nói, sức khỏe ba Lí cũng không tiện, cũng cần người chăm sóc đấy.”

Mẹ Lí nhìn An Hảo một chút, lại nhìn Tô Tô một chút, rốt cuộc vẫn phải gạt đầu một cái, theo người đàn ông kia rời đi.

Tô Tô quay đầu nhìn An Hảo tiêu tụy, thở dài: “An tiểu thư, chúng ta cùng tìm chỗ hàn huyên một chút thôi.”

Ngồi trên ghế dài bên dưới lầu bệnh viện, hai người trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng Tô Tô là người phá vỡ yên lặng: “Người đàn ông vừa rồi, là chồng của tôi, ba của con tôi.”

Tiếng nói vừa dứt, thật giống như sấm giữa trời quang. Một hồi lâu sau, An Hảo mới kinh ngạc hồi hồi, lắp bắp nói: “Cô... Cô nói gì?!”

Tô Tô nhìn cô, thở dài: “Quả nhiên là cô hiểu lắm. Lúc đầu tôi đã từng muốn cùng cô giải thích, nhưng sau lại không muốn, cô đoạt đi người tôi yêu, tôi cần gì phải giúp cô? Dù là hiểu lắm, để cho cô khổ sở một chút cũng tốt. Thật không nghĩ sau Lí Mộc cũng không giải thích, hơn nữa cũng nói không cho tôi tìm cô giải thích.”

- “Chuyện gì xảy ra giữa các người tôi không biết, tôi chỉ muốn nói với cô, người Lí Mộc yêu từ đầu đến cuối đều là cô. Người đàn ông này để tôi yêu hơn hai mươi năm, nếu hắn đối với tôi có chút tình ý, cũng sẽ không như thế với cô. Trong nhận định tình cảm của hắn, cho tới bây giờ tôi cũng sẽ không lầm. Tôi và Vạn Huân là tình một đêm. Khi đó vì khổ sở chuyện tình cảm với Lí Mộc, đi quán rượu lại gặp phải Vạn Huân, chưa từng nghĩ chỉ là một lần thế nhưng tôi lại mang thai đứa bé. Tôi không dám nói với người trong nhà, trong lòng mình cũng sợ, liền muốn lên lên đi phá thai. Nhưng sau khi lên bàn mổ, tôi lại đổi ý, mặc dù đứa bé là chuyện ngoài ý muốn, tôi lại không khỏi muốn giữ lại nó, có lẽ đây chính là tình mẹ thiên tính. Sau khi Lí Mộc biết, cũng không nói gì, theo tôi đi khám thai.”

- “Sau nữa, bụng của tôi dần dần lớn, mắt thấy không đối gạt được. Tôi biết chuyện như vậy gia đình chúng tôi tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho tôi giữ lại đứa bé, cho nên vốn định tìm một chỗ lên lên sinh ra, ai ngờ lúc này gặp lại Vạn Huân. Sau khi anh ấy biết tôi có con, nhà anh ấy coi như cũng có giao tình với lão nhân nhà tôi, sau khi hai nhà biết tôi mang thai, mặc dù hung hăng mắng chúng tôi một trận, nhưng cũng không phản đối chuyện chúng tôi, sau đó chúng tôi cưới chui thôi.”

- “Cho nên, tôi và Lí Mộc cho tới giờ cũng không có gì, Lí Mộc, từ trước đến giờ, trong lòng hắn chỉ có mỗi một người.”

Làm như không thể tin tất cả, An Hảo sững sốt thật lâu, mới hoảng hốt hỏi: “Những chuyện cô nói, là thật...?”

“Đến lúc này, tôi còn lừa cô làm gì?” Tô Tô ngẩng đầu nhìn trời xanh, thở dài “ Kể từ khi sinh con, tôi cảm giác mình biến thành người khác. Trước kia chuyện tôi muốn làm là đứng đầu, tuyệt sẽ không tặng không cho người khác. Nhưng là bây giờ, nhìn con bé như trứng nước trầm trầm ngủ, tôi liền cảm thấy thỏa mãn. Tôi nghĩ trước kia tôi quá cực đoan rồi, cái gì cũng muốn nắm chặt trong tay mình, lại làm ỉn càng thêm mệt mỏi, càng ngày càng cách xa hạnh phúc.”

- “An Hảo, đừng trách di đối với cô như vậy. Lí Mộc bây giờ trở nên như vậy, không rõ sống chết, có lẽ giấy kẻ tiếp sẽ tỉnh lại, có lẽ vĩnh viễn cũng không hồi tỉnh, bà chịu kích thích lớn đến bao nhiêu. Chú vì bị đả kích lớn mà bệnh tim tái phát cũng ngã xuống, tất cả đều đặt trên thân một mình bà...”

- “Tôi không trách bà. Tôi hiểu rõ đều là tôi không tốt, nếu không phải tôi tùy hứng đi tìm cọc gỗ, cũng không có chuyện bây giờ... Là tôi hại anh ấy...”

Nhìn An Hảo khóc không thành tiếng, Tô Tô vỗ nhẹ lưng cô: “Tốt lắm, cô cũng đừng trách mình. Đây cũng không phải là lỗi của cô, cô đi tìm anh ấy cũng bởi vì thương anh ấy lo lắng cho anh ấy. Nói tới đây tôi đều phải hội phục cô, đối thành tôi, đại khái cũng sẽ không dưới tình huống như thế còn dũng khí ngàn dặm xa xôi một thân một mình chạy đến khi vực gặp nạn tìm người, có thể thấy được tình cảm của cô đối với anh ấy cũng sâu đậm. Phải nói đều nói xong rồi, tôi cũng phải về, nếu như cô muốn nhìn Lí Mộc thì đi đi, chỉ là đi có thể...”

- “Không sao không sao, tôi biết rõ bà không muốn nhìn thấy tôi... Tôi sẽ tận lực tránh không chọc giận bà.”

Sau khi Tô Tô đi, một mình An Hảo ngồi trên ghế dài thật lâu. Nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây. Khi đó cô và Phương Nam còn là hai tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày, bởi vì không chịu được chút uất ức liền đi xem mắt. Mặc dù chỉ là cô cùng đi với Phương Nam, nhưng thời điểm về mặt người đàn ông lạnh lạnh lại có đôi mắt sáng ngời, làm An Hảo như nghe được tiếng sét ái tình.

Cọc gỗ, cực kì lâu trước đây, lâu đến mức mình cũng không ý thức được thời điểm, liền bắt đầu thích anh ấy rồi, anh biết không?”

Lần nữa trở lại ngoài cửa phòng ICU, xa xa nhìn người mà mình ngày nhớ đêm mong, cách một tấm thủy tinh An Hảo nhẹ nhàng in một cái hôn.

- “Cọc gỗ, em yêu anh, em sẽ không rời khỏi anh.”

Ngoài cửa sổ là ánh mặt trời sáng lạn, thỉnh thoảng có tiếng cười trong góc truyền đến. An Hảo cùng Chung Ý ngồi đối mặt nhau, cho đến khi đá trong tách cà phê hoàn toàn tan hết cũng không có người mở miệng.

Rốt cuộc, Chung Ý khẽ nâng tách lên nhấp một miếng, trầm giọng nói: “Thật xin lỗi.”

An Hảo lắc đầu một cái: “Là tôi thật xin lỗi.”

Chung Ý cười: “Tôi xin lỗi trước, em cũng nên không muốn cùng tôi cãi chứ. Về sau định thế nào đây? Cứ như vậy?”

- “Ừ.”

Chung Ý gạt đầu một cái, một hồi lâu sau mới nói: “Nếu sau này có chuyện gì cần giúp một tay, cứ việc tìm tôi. Hi vọng Lí Mộc sớm khỏe, em cũng nên bảo trọng.”

- “Cảm ơn.”

Qua lúc lâu, Chung Ý mới chần chừ hỏi: “Chúng ta.. Vẫn có thể làm bạn tốt chứ?”

An Hảo gật đầu: “Dĩ nhiên.”

Chung Ý rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, bên môi tràn ra nụ cười: “Ừ, mấy ngày này em tốt nhất nên nghỉ ngơi, qua vài ngày hãy đến công ty đi làm. Tôi như ông chủ Vampire, cũng không thể luôn để cho nhân viên nghỉ phép.”

An Hảo nhún nhún vai: “Tôi chưa bao giờ trông cậy vào việc vampire biến thành nhà từ thiện.”

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Ba An mẹ An nhìn con gái lặng lẽ sửa sang lại hành lý, thở dài: “Chúng ta mượn người đến dọn dẹp vệ sinh phòng ốc của con một chút”

- “Không cần, con đã xin phép đi rồi.”*

*ý là chị An giấu bố mẹ, nói là mẹ anh Mộc đã đồng ý cho chị

Mẹ An tiến lên, cầm tay con gái: “An Hảo à, ba mẹ về hưu rồi tới đây ở với con được không?”

An Hảo cười lắc lắc đầu, cầm lại tay của mẹ: “Không cần đâu mẹ, con không sao, có thể tự chăm sóc mình tốt. Con còn muốn chăm sóc Lí Mộc thật tốt, làm sao lại không lo tốt ỉnh được.”

- “An Hảo à.... Mẹ hiểu trong lòng con khổ sở áy náy, chúng ta cũng biết Lí Mộc là đứa trẻ tốt, nhưng giờ...”

An Hảo ngăn mẹ An: “Mẹ, mẹ đừng nói. Con biết rõ mình đang làm cái gì. Con biết, các người lo lắng cho con, yêu con. Các người cho tới nay cũng hy vọng con có thể trôi qua nhẹ nhõm vui vẻ, cho nên mới không tán thành tôi theo Lí Mộc ở chung một chỗ. Nhưng mẹ cũng từng nói qua, có một số việc cũng không thể buông tha, mà có chút bỏ lỡ cũng không thể. Năm đó thời điểm ba hai bàn tay trắng, mẹ bất chấp tất cả cùng đi với ba, không xa rời đến bây giờ, ba mẹ hạnh phúc không?”

Mẹ An gật đầu một cái.

An Hảo tràn ra một nụ cười nhạt nhòa: “Ba mẹ là ba mẹ tốt nhất của con, con cảm thấy đời này có thể trở thành con gái của ba mẹ là may mắn nhất đời con. Nếu ban đầu mẹ có thể buông tha cuộc sống an dật mà đi theo ba, con nhớ mẹ còn lý giải cho con đấy. Cõi đời này, người có thể che chở cho tôi một đời an ủi không ít, nhưng mà người đàn ông có thể yêu con đến buông tha tính mạng mình, trừ Lí Mộc ra sợ là đã không còn nữa. Con đã từng nghĩ con rất yêu anh ấy, nhưng bây giờ mới biết, thì ra là đối với anh ấy yêu con còn kém xa cả vạn.”

- “Hôm nay mặc dù anh vẫn ngủ, nhưng con lại cảm thấy chỉ cần ở bên anh ấy đã rất thỏa mãn. Con muốn đi cùng với anh ấy, mỗi ngày mỗi ngày. Nếu có một ngày anh ấy tỉnh, con liền cảm ơn Thượng Đế khai ân, gả cho anh ấy làm vợ anh ấy, hoặc một khi đời này anh ấy ngủ say, vậy con sẽ theo anh ấy cả đời.”

Hết chương 35.

36. Chương 36: Kết Thúc

Thời điểm An Hảo đến bệnh viện, mẹ Lí đang ngồi bên giường nói chuyện với con trai, nhìn thấy An Hảo, sắc mặt chìm chìm nhưng cũng không lên tiếng. Nửa năm qua, mặc cho bà đánh mắng nhục nhã, An Hảo chính là phong vũ bất động mỗi ngày đều chạy đến đây. Thời gian lâu dài, mẹ Lí cũng chẳng cuồng loạn với cô nữa.

An Hảo cung kính chào hỏi mẹ Lí: “Dì, dì tới rồi.”

Mẹ Lí hừ một tiếng, đứng lên nói: “Tôi đi ăn cơm, cô tốt nhất trông chừng một chút.” Thấy An Hảo khéo léo gật đầu, mẹ Lí mới xách túi đi ra khỏi phòng bệnh.

An Hảo đem một bó Phong Tín Tử xinh đẹp cắm vào bình hoa, mở rèm cửa sổ ra cho thông gió. Cô vừa sửa sang lại phòng vừa thao thao bất tuyệt lắm bả: “Cọc gỗ em tới rồi! Hôm nay có vui không? Chung Ý biến thái kia công việc điên cuồng, lại gia việc cho chúng em. Thật may là em thông minh tuyệt đỉnh, trong thời gian làm việc liền hoàn thành, cho nên vẫn kịp lúc sang đây thăm anh. Hôm nay có nhớ em không?”

- “Lại nói, hôm nay có người cùng em thổ lộ đấy. Em nói với hấn em kết hôn rồi, nhưng hấn vẫn nguyên ý chờ. Cho nên, anh mau mai khỏe đi, nếu không em chạy theo người khác đấy!”

- “Đúng rồi cọc gỗ, hôm nay em xem thiên văn, viết là có Arttactic gần trần nhô*, cảnh tượng bên kia thật đẹp. Em nhớ cả năm nay chưa đi đâu chơi nha. Cọc gỗ, anh mau khỏe một chút, chúng ta cùng đi xem được không?”

*Arttactic: Tranh ảnh nghệ thuật không gian

- “Ừ.”

Bàn tay đang lau bàn của An Hảo dừng một chút, cho là mình nghe nhầm, cô chậm rãi quay đầu lại.

Trên giường bệnh, người kia giương đôi con ngươi trong trẻo nhìn mình, bởi vì đã lâu không nói lời nào nên giọng nói cực kỳ khàn khàn, cho dù chỉ một chữ, cũng thật giống như mất hơi sức cực lớn. Hấn nhìn An Hảo, nhẹ nhàng cười nói: “Được.”

Có gió thổi qua, chuông gió nơi cửa sổ phát ra tiếng kêu leng keng.
An Hảo đứng nơi đó, nước mắt rơi như mưa.
Thần linh kính yêu, cảm ơn người đã nghe con cầu nguyện mỗi ngày.
Hoàn chính văn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/go-muc-khong-the-deo>